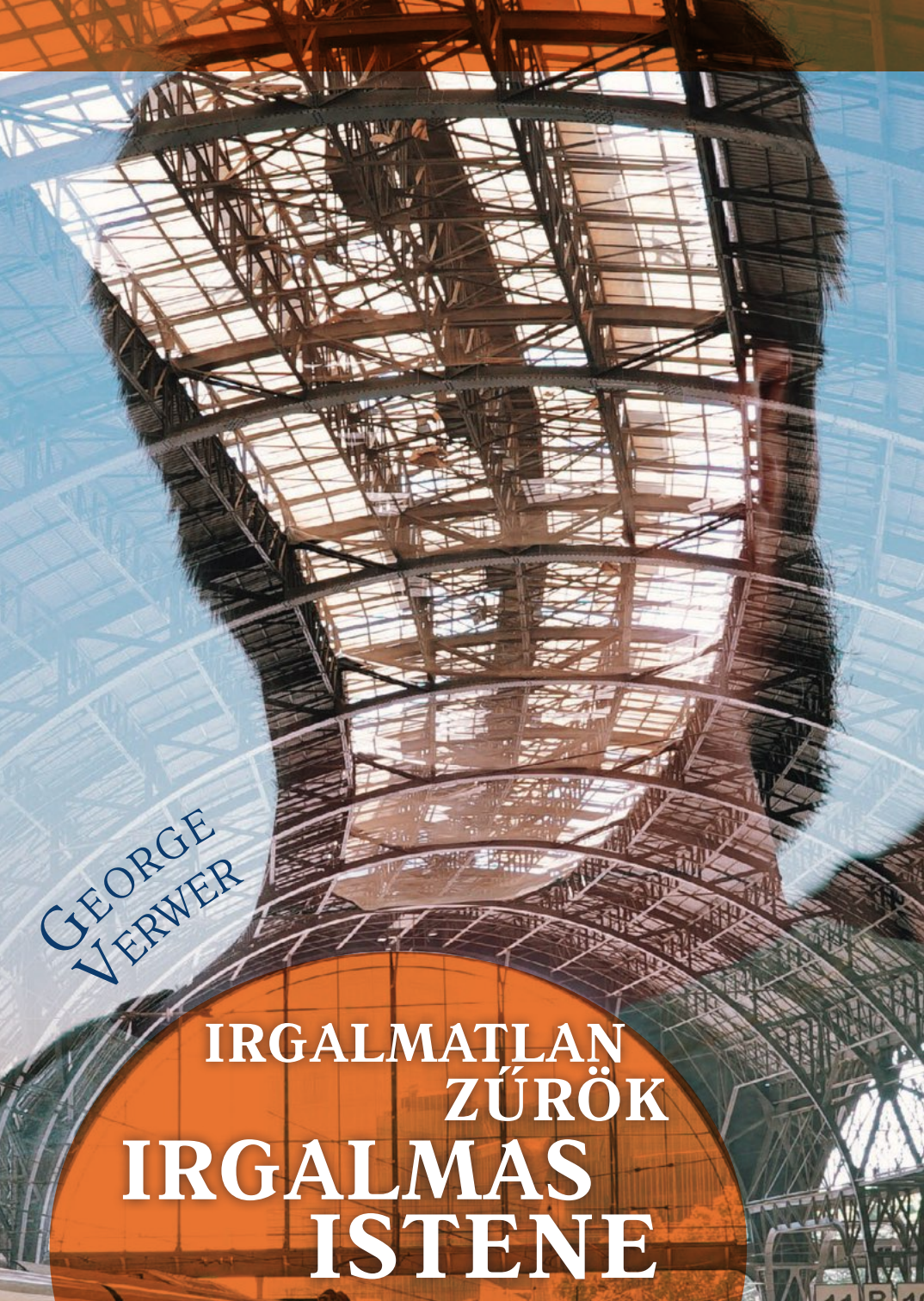

GEORGE
VERWER

IRGALMATLAN
ZÚRÖK
IRGALMAS
ISTENE

GEORGE VERWER

IRGALMATLAN
ZÜRÖK
IRGALMAS
ISTENE

PARAKLETOS

παρακλητος

EAST

„Szeretem George Verwert, és odáig vagyok ezért a könyvért! Kevés ember van a földön, aki George-nál alkalmasabb lenne arra, hogy provokatív módon megszólítson egy gyülekezetet, hiszen ő évtizedeken át járta a világot, hajthatatlanul ment a legkisebbek, a legutolsók, az elveszettek után. Közben pedig Isten segítségével létrehozta a legfigyelemreméltóbb mozgalmat, amely éjjel-nappal ezrek életét érinti meg az evangéliummal.”

- Andy Hawthorne OBE brit evangélista, szerző, a The Message Trust alapítója

„Verwer ötven éve kegyelem-központú békéltető, a bűnösök barátja, a gyakorlati bölcsesség világítótornya. Ez a könyv is ilyen – nem thriller, nem is áhítatos könyv, hanem tapasztalat-alapú alkalmazott bibliai meglátások kézikönyve, amely segíthet az olvasónak elkerülni, hogy hajótörést szenvedjen az élet zátonyain.”

- Dr. Greg Livingstone (a Frontiers alapítója)

„Ez a könyv szín-Verwer! Napjaink egyik legnagyobb ígéretének sikerül megragadnia a szóbeli szolgálatát veretező egyszerűséget és szenvedélyt, miközben olyan témákat érint, amelyek komoly következménnyel járnak a Keresztény Gyülekezet számára. Ez a vékony, olvasmányos könyvecske a gyakorlati teológia és tanítványság klasszikusa! Tartalma nem egy csöpögő csap néhány cseppje, hanem egy őszinte embertől nyert drágakövek gyűjteménye. Elintézem, hogy minden diákomnak a kezébe kerüljön egy példány belőle!”

- Dr. Tony Sargent tiszteletes (az International Christian College nyugalmazott igazgatója)

„Ahogy együtt filmeztem, utaztam és dolgoztam George-dzal, igazi áldást jelentettek számomra ‘az Élő Víz cseppjei’, amelyeket minden nap megoszt, nemcsak az interjúkban, hanem az életvitelében is. Nagy kiváltságban volt részem, de az olvasónak is áldást, ösztönzést és bátorítást jelent majd, hogy tetten érheti a George szívében égő szenvedélyt – hogy a világ megismerje Jézust, mi pedig hasonlóbakká legyünk Hozzá.”

– Malcolm Turner (a Christian Television Association ügyvezető igazgatója)

„George Verwer a legjobb formáját hozza ebben a könyvben! Mindegyik fejezet önállóan is olvasható, és mindegyikben felbecsülhetetlen értékű igazság-gyöngyöket találhatunk. Azt hiszem, nem telik bele sok idő, és bekerül az általános szóhasználatba a ‘zúrológia’ szó.”

– Peter Maiden (a Keswick Convention volt igazgatója, az OM nyugalmazott nemzetközi igazgatója)

„Ez egy ihletett könyv, **MUSZÁJ** elolvasni! Magassága, mélysége és szélessége tükröt tár az olvasó elé, amelyben megvizsgálhatja szellemi hitútját. A kihívások bizonyágtételek George részéről arra nézve, hogyan befolyásolta, erősítette és ösztökelte őt Isten a Szentíráson és útítársain keresztül, és nekem meggyőződésem, hogy a mi szellemi utunkra is hatással lesz minden szempontból.”

– Robin Oake (volt rendőrfőnök, a *Father Forgive: The Forgotten „F” Word – Atyám, bocsáss meg!* című könyv szerzője)

„Nagy élvezettel olvastam a rövid, ütős fejezeteket. Ez a könyv nem mentes a humortól, ugyanakkor szívből jövő kiáltás a valóságért, alázatért és egyensúlyért.”

– Michael Wiltshire (a The Financial Times volt újságírója)

eBooks for download
east.om.org/ebooks

Originally published in English under the title

More Drops by George Verwer

Copyright © 2015 by George Verwer

English edition published by CWR, Waverley Abbey House, Waverley Lane,
Farnham, Surrey, GU9 8EP, UK.

© 2018 by OM EAST for the Hungarian edition.

Translated by permission. All rights reserved.

ISBN: 978-615-5772-03-0

Hungarian translation: Kriszt Éva

A bibliai idézetek forrása a Magyar Bibliatársulat által kiadott 1975. évi új
fordítású Biblia 1990-es javított kiadása.

A kiadás az OM EAST és a Parakletos Könyvesház összefogásával készült.

OM EAST

Wienerstrasse 208

2104 Spillern

Austria

Parakletos Könyvesház

6100 Kiskunfélegyháza

Pacsirta u. 10.

Magyarország

Telefon: 36 76 463106

www.parakletos.hu, www.konyves.hu

E-mail: parakletoskonyveshaz@gmail.com

Minden jog fenntartva.

A könyv bármely részének bármilyen módon történő felhasználásához vagy
sokszorosításához a kiadó előzetes, írott engedélye szükséges.

eBooks for download: east.om.org/ebooks

Ajánlás

Ajánlom ezt a könyvet mindazoknak, akikkel akár az OM révén, akár más módon találkoztam, és akik számára emberileg szólva nem alakult jól az élet. Ezek az emberek nem az A tervnél tartanak, de nem is a B tervnél, hanem talán valahol az M környékén. Amikor ilyen emberekkel találkozom, emlékeztetem őket Isten nagy ábécéjére, és arra biztatom őket, hogy tárt karokkal öleljék magukhoz a radikális kegyelmet, és nekifeszülve haladjanak tovább előre.

Újra meg újra eszembe jut az 1János 3,16 – „Abból ismerjük a szeretetet, hogy Jézus Krisztus az életét adta értünk; ezért mi is tartozunk azzal, hogy életünket adjuk testvéreinkért.”

Köszönetnyilvánítás

Szeretnék köszönetet mondani mindazoknak, akik segítettek, hogy ebből a könyvből valóság legyen. Külön szeretném megköszönni a több száz embernek, hogy óriási szellemi hatást gyakoroltak az életemre (időnként kazetták vagy könyvek által). Először is szellemi apámnak, Billy Grahamnek, illetve második legbefolyásosabb keresztény vezetőmnek, Dr. Oswald J. Smithnek. Nagyon hálás vagyok az Úrnak húgomért, Barbaráért, valamint szüleimért, feleségemért, Drenáért és egész családomért.

Előszó

Az Irgalmatlan zűrök irgalmas Istene két ok miatt is fontos könyv: először is a szerző miatt, másodsor pedig az üzenet miatt.

George Verwer az Operation Mobilisation (OM) alapítója, amely Isten vezetése alatt a huszadik század egyik legjelentősebb globális missziós szervezete lett. Az 50-es évek végén elindított OM jól ismert a következő dolgokról:

- Erős elkötelezettség jellemzi a maradandó értékkel bíró és evangelizáló hatású keresztény irodalom kiadása és terjesztése iránt sok nyelven és országban szerte a világon. Az OM erőteljesen támogatta az *Operation World* első kiadását, amely remek forrásanyag a missziós gondolkodású keresztények számára.
- Valószínűleg az OM volt az első missziós szervezet a világon, amely kiemelte a rövidtávú missziós szolgálatot, és lehetőséget teremtett rá (bár az első helyen továbbra is az életre szóló szolgálat áll náluk). Ennek eredményeként több más szervezet, pl. a YWAM, az IFES és a Frontiers sok vezetője töltött időt az OM-nél.
- George vezetése alatt alakította ki az OM a *Logos*, a *Doulos* és *Logos Hope* hajók szolgálatát, melynek révén milliókhoz juttatták el az evangéliumot.
- Az 1960-as évektől kezdve, amikor éppen nem volt divatos így tenni, az OM arra összpontosított, hogy eljuttassa az evangéliumot az evangéliumnak leginkább ellenálló kultúrákba, például Indiába (és az egész indiai szubkontinensre), Törökországba, Kelet-Európába és a Közel-Keletre. Ezek a szolgálatok a mai napig egyre inkább termik a gyümölcsöket.

- Sok más missziós szervezetet indítottak el olyan emberek, akik az OM-nél formálódtak, közülük is talán a legkiemelkedőbb a *Good Shepherd Movement (Jó Pásztor Mozgalom)* az indiai dalitok körében, valamint a *Pioneers (Úttörők)*, amely különösen az eléretlen népcsoportokra és a nagyvárosokra összpontosít.

Kreatív és stratégiai jelentőségű fejlesztései miatt sokan (engem is beleértve) az elmúlt hatvan év talán legjelentősebb észak-amerikai misszionárius-vezetőjének és államférfijának tekintik George Verwert. Márpedig akiről ez elmondható, az bármit ír, biztosan érdemes elolvasni!

Mindezen túl pedig ott az üzenet. Ez a könyv összefoglalja azokat a meggyőződéseket, amelyek közel hatvan éve alátámasztják George és az egész OM szolgálatát.

- Alapvetően szükséges, hogy szilárdan a Biblia igazságaiban gyökerezzünk, miközben kegyelmet gyakorlunk azok felé, akiknek más a véleményük.
- Elhívásunk van a radikális tanítványságra Krisztus szolgálatában, beleértve a fegyelmezett, örömteli és istenfélő életmódot.
- Fontos, hogy a legjobbat higgyük más keresztényekről, tartózkodjunk a pletykától, kerüljük a neheztelés és keserűség melengetését azok irányába, akik esetleg megbántottak, és nagylelkűséget tanúsítsunk a másokkal való együttműködésben.
- Bízunk kell abban, hogy Isten az Ő rejtélyes, gondviselő uralma révén dönthet úgy, hogy nagyon zűrös helyzetekből is sok áldást hoz ki (ezt nevezi George „zűrológiának”).
- Fontos megőriznünk az egyensúlyt az evangélium bátor hirdetése és a könyörület szolgálata között.
- Nem lankadhat bennünk a sürgető érzés, hogy el kell érnünk az elveszetteket vagy eléretleneket. George és az OM szíve ma is ezért dobog.

Ezek a meggyőződések erősítették és mozgatták George szolgálatát évtizedeken át – mindenképpen érdemes tehát odafigyelni rájuk!

A könyv utolsó fejezetében George azt mondja, hogy „ha nem derül ki a könyvből a rejtély, az irgalom, a zűrológia (és a kegyelem) üzenete, akkor kudarcot vallottam.” Nem vallott kudarcot. Éppen ezért mindenképpen érdemes elolvasni ennek az egész életén át tanuló misszióvezetőnek a vallomásait. Ha a következő nemzedék megemésztí és alkalmazza a könyv tanításait, sokan közülük radikális (és ép) tanítványokká válhatnak.

Lindsay Brown

- (a Lausanne Movement for World Evangelisation nemzetközi igazgatója 2008-tól napjainkig; az International Fellowship of Evangelical Students (IFES) főtitkára, 1991–2007; volt OM-es, 1976–1977)

Bevezetés

Rejtély, irgalom, zúrológia

Évek óta vívódom (gondolatban és imában) egy új könyv megírásának gondolatával. Nem tartom magam tehetséges írónak, és nincs túl sok időm, amit erre szánnék, így még nehezebb nekifeszülnöm ennek a feladatnak.

A könyvekkel kapcsolatos szenvedélyem, amely egészen megtérésemig nyúlik vissza, mindig más szerzők könyveire szorítkozott. Egész életemben nagy keresztény szerzők, férfiak és nők könyveit adtam ki és terjesztettem. Ha saját könyveimre visszatekintek, azt gondolom, az egyik legnagyobb erényük, hogy olyan sok más könyvre fel tudtam hívni olvasóim figyelmét. Ha a kedves olvasó találkozott már más könyveimmel, miért ne olvasná el ezt is? A könyv végén található egy lista az írásaimról, valamint más szerzők műveiről, amelyeket elolvasásra ajánlok.

Ámulatba ejt, hogy saját könyveimből több mint egymillió példány került már kiosztásra világszerte mintegy ötven nyelven. Az egyik első könyvem, a *Hunger for Reality* (*Valóságéhség – Authentic Lifestyle*, 1996, eredeti cím: *Come! Live! Die! – Jöjj! Él! Halj meg!*) több mint 25000 személyes levelet hozott. Bármerre járok, mindenütt vannak, akik elmondják, hogyan segítettek nekik ezek a könyvek. Nagy bátorítás ez nekem, és nem tehetek mást, csak megköszönöm az Úrnak.

Előző könyvemben (*Drops from a Leaking Tap – Cseppek egy csöpögő csapból*, Authentic Media, 2011) csupán egy fejezet mutatja be a legnagyobb változást, amely valaha végbement saját életemben és az Operation Mobilisation (OM) történetében: hogy szolgálatunk létfontosságú részévé tettük a társadalmi

felelősségvállalást. Ebben a legújabb könyvben szeretném ezt részletesebben kifejteni; elmondani, mit tanultam az elmúlt évek során mindezeknek a kihívásáról és összetettségéről, és arról, milyen könnyű bajba kerülni.

Nem is tudom, hogy mondjam ki, de úgy érzem, sok vezető, és általában véve sok keresztény nagy hibákat követ el életében és szolgálatában. Mivel én magam is elkövettem néhányat, remélem, hogy ha ezeket megosztom, segíthetek egyeseknek elkerülni az ilyen csapdákat. Tapasztalataim szerint vannak nehézségek, amelyekből nincs kiút anélkül, hogy súlyos károkat ne okoznánk magunknak és Krisztus Testének. A 2. fejezetben írok arról, hogy tizennyolc évesen, amikor még tűzoltókészülékeket forgalmaztam, nyugatra indultam a Grand Canyonhoz, az Apostolok cselekedeteit olvasgatva. Ekkor bukkantam rá arra a versre, amely akkoriban életem mottója lett:

De én mindezekkel nem gondolok, sőt még az életem sem drága, csakhogy elvégezhessem futásomat és azt a szolgálatot, amelyet az Úr Jézustól azért kaptam, hogy bizonytságot tegyek az Isten kegyelmének evangéliumáról.

Apostolok cselekedetei 20,24

Most, hogy ötvennyolc Krisztussal töltött évre tekinthetek vissza, elmondhatom, hogy azóta többé-kevésbé napi szinten így is történt. Az a szívem vágya, hogy akárhány évem van is még hátra, ez továbbra is valóság legyen a számomra. Érzed ennek az igeversnek a valóságát és a benne lángoló szenvedélyt? El tudod olvasni úgy, hogy saját életed céljául tűzd ki? Ha igen, akkor úgy gondolom, ez a könyv több tekintetben is hasznos lesz a számodra.

A fejezetek önállóan is olvashatóak, mint előző könyvemben. Emlékezeti okok miatt előfordulhat kisebb átfedés más könyveimben szereplő dolgokkal, bár biztosan nem árt az sem, ha kétszer olvasunk el valamit, ami ennyire létfontosságú.

Őszintén szólva azt szeretném, ha ez a könyv felébresztené a vágyat az olvasókban, hogy elolvassák (vagy újraolvassák) a könyv végén felsorolt többi könyvemet; ezek sok helyen ingyenesen beszerezhetők. Szeretném továbbá, ha mások is csatlakoznának hozzánk ezeknek az üzeneteknek a terjesztésében. Szenvedélyes láng ég bennem, hogy a lehető legtöbbet továbbadjak a következő nemzedéknek abból, amit az Úrtól és az Ő népétől tanultam. Bizonyos értelemben az írásom „formabontónak” tűnhet; másfelől viszont nagyon egyszerű, nem túl nehéz megérteni, különösen a némi józan ésszel és szellemi megítéléssel megáldottak számára.

Most, a bevezető gépelése közben remek zongorazenét hallgatok – Csajkovszkijt, Mozartot és Beethovent. Néhány nappal ezelőtt elvittem Drenát, a feleségemet egy nagyszerű hangversenyre a londoni Royal Albert Hallba. Azért imádkozom, hogy írásomnak legalább egy része, különösen a megbocsátásról és a kegyelemről szóló rész, zene legyen szellemi füleidnek, és hogy a könyv elolvasásának köszönhetően az életed jobban hasonlítson egy szimfóniára, mint most. Megpróbálom a valóság szintjére lehozni és egyensúlyba hozni a radikális tanítványság kihívását, amely például David Platt *Radical (Radikális)* című könyvében (Random House, 2010) vagy Charles Swindoll *The Grace Awakening (A kegyelem-ébredés)* című könyvében (Thomas Nelson, 2006) jelenik meg. Ezt szeretném kiegészíteni a globális misszióra és a bármi áron történő evangelizálásra való felhívással; hogy a világ minden népéhez eljusson az evangélium, és minden nemzetben ott legyen a Gyülekezet. Remélem, hogy könyvem olvasói közül néhányan csatlakozni fognak hozzám ebben a nagyszerű látásban és feladatban. Minden e-mailre személyesen válaszolok, írj nekem bátran a george.verwer@om.org címen!

Az Ő kegyelmének foglya:
George Verwer

Első fejezet

ZŰROLÓGIA

Amikor az *Out of the Comfort Zone* (A komfortzónán kívül – Bethany House, 2000) című könyvet megírtam, leginkább az a vágy mozgatott, hogy nagyobb kegyelem-ébredést lássak, különösen a globális misszióban tevékenykedők körében. Valójában a „Kegyelem” című fejezetet a „Vezetés” cíművel együtt egy külön kis füzetecskébe kötve „Grace Awakened Leadership” (A vezetők kegyelem-ébredése) címmel kezdtük osztogatni. Újra meg újra halljuk, hogy feszültség támad azok között, akik megpróbálják elérni a világot az evangéliummal, és sok helyi gyülekezet is nagyon nehéz, összetett megosztottságon megy keresztül. Ha őszinték akarunk lenni, bár hallunk sok áttörésről a kapcsolatok terén, egyes helyzetekben ezeken a területeken még rosszabbul állnak a dolgok, mint eddig bármikor.

Úgy vélem, eddigi írásaimmal nem sikerült maradéktalanul átadnom „zúrológiai” teológiámat, ezért most ezt szeretném megkísérelni. A zúrológia saját kreációm, de valójában Istenről szól, és arról, hogyan munkálkodik Ő már évezredek óta.

A Biblia tele van tanítással és buzdítással arról, hogy istenfélő, valóságos és tisztességes életet éljünk. Ha követjük az 1Korinthus 13-at, az teljes mértékben megváltoztatja az életünket és a gyülekezetünket. Erről beszéltem már egyik korábbi

könyvemben: *The Revolution of Love (A szeretet forradalma*, Authentic Media, 2008).

Ha emberek vagy angyalok nyelvén szólok is, szeretet pedig nincs bennem, olyanná lettem, mint a zengő érc vagy a pengő cimbalom. És ha prófétálni is tudok, ha minden titkot ismerek is, és minden bölcsességnek birtokában vagyok, és ha teljes hitem van is, úgyhogy hegyeket mozdíthatok el, szeretet pedig nincs bennem: semmi vagyok. És ha szétszatom az egész vagyonomat, és testem tűzhalálra szánom, szeretet pedig nincs bennem: semmi hasznom abból.

1Korinthus 13,1–3

Látjuk, ahogyan Isten munkálkodik mindenféle „zűrös helyzetben” – innen vettem a „zúrológia” szót. Évek óta mondogatom a saját közmondásomat: „Ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az Ő nevében, ott előbb-utóbb zűr lesz.” A gyülekezet ilyenkor szinte mindig nevet. Aztán megkérdem, hányan tapasztalták meg ezt, és majdnem mindenki felemeli a kezét. Ezután elmagyarázom a zúrológiát. Csupán arról van szó, hogy Isten az Ő türelmében, irgalmában, és mert szenvedélyesen vágyik rá, hogy az embereket magához vonja, gyakran nagyszerű dolgokat végez el egy-egy zűr kellős közepén. Ami nem mentség rá, hogy vétkezzünk, elbukjunk vagy zűrös helyzetet teremtsünk; minden kereszténynek az ellenkezőjére kell törekednie; viszont ez az érem másik oldala. Isten így működik. Az Apostolok cselekedeteiben hosszú szakaszok szólnak erről, és a levelek többsége is így mutatja be Istent.

Sok más remek könyvvel együtt Gordon MacDonald műve, a *Rebuilding Your Broken World (Összetört világod újjáépítése*, Thomas Nelson, 2004) segített kialakítani ezt a mély meggyőződést, amely azóta gyökeret vert a szívemben. Ami minden másnál

inkább segített nekem megérteni Istent és az Ő munkáját. Időnként „radikális kegyelemnek” is szoktam nevezni.

Ötvenhét év alatt több mint kilencven országban, több ezer gyülekezetnél és egyéb szervezetnél megfordulva sokszor láttam valamiféle zűrt. Időnként egyértelmű bűnről van szó, amelyből meg kell térni. Máskor csak Isten gyermekeinek ostoba – vagy ésszerűtlen, vagy bármi más szóval nevezett – viselkedése okozza a gondot. Mondtam már, és mély meggyőződésemmel, hogy akármennyire betöltekeztünk Szentlélekkel, nagyon is emberek maradunk. Ember voltunknak megvan a szép oldala, és megvan a zűrös oldala is.

Sok keresztény vezetőt csodálok, és mindegyikük felé igyekszem kegyelemteljes viszonyulást tanúsítani, ám az ötvenhét év során bizony láttam olyan keresztény vezetőket, még misszionáriusokat is, akik nevetséges dolgokat tettek, és még nevetségesebb dolgokat mondtak... időnként velem is előfordul! Mégis, ahogy közelebbről megnéztem, észrevettem, hogy Isten mindennek közepette munkálkodik. Lehet, hogy nem szívesen olvasod, de sokszor láttam, hogy Isten használ olyanokat, akik ugyanakkor egyértelműen bűnben élnek. Megtörtént, hogy pásztorokat használt Isten, emberek tértek meg, a gyülekezet növekedett, az emberek tanítványokká váltak, és csak később derült ki, hogy ezek a pásztorok házasságtörésben és hűtlenségben élnek. Nő, család, férfiakról beszélek. Persze sokszor egy idő után utoléri őket a viselkedésük, kirúgják őket, esetenként elválnak, vagy még rosszabb. Évekkel később összeházasodok ugyanazzal a személlyel, oldalán az új házastárssal, és azt veszed észre, hogy az Úr használja őt a szolgálatban. Ha erről akarnék egy egész könyvet írni, sok száz hasonló példát tudnék felsorolni. Mi lehet rá a magyarázat? A ZŰROLÓGIA!

Szorosan kapcsolódó kulcsszavak a „rejtély” és az „irgalom”. A Római levél 11. fejezetének utolsó versei újra meg újra a segítségemre voltak: „Ó, Isten gazdagságának, bölcsességének

és ismeretének mélysége! Mily megfoghatatlanok az ő ítéletei, és mily kikutathatatlanok az ő útjai!” (Róma 11,33)

Egyes embereknek, főként a vezetőknek, azt a legnehezebb elfogadniuk, amikor Isten hatalmas módon munkálkodik valaki olyanon keresztül, akinek szerintük téves a teológiája. Hogyan lehetséges ez? Szoktam találkozni olyanokkal, akik fel vannak háborodva némelyik televíziós evangélistára vagy előadóra és más emberekre abból a sajátosan összetett világból. Sokan mondják nekem, hogy ők meg sem nézik az ilyet. Egész cikket írtak bizonyos keresztény televíziók ellen, és én azon kapom magam, hogy egyetértek mondanivalójuk egy részével. Láttam és hallottam olyan dolgokat ezekben a programokban, amelyekről legszívesebben sírva fakadnék, különösen az úgynevezett „szakma” szélsőséges pénzgyűjtési fogásaitól. De ne lepődj meg, ha a mennybe érve százazrekkel találkozol majd, akik ezeken a szolgálatokon keresztül jutottak el Krisztushoz! Talán többre van szükségünk Pál apostol hozzáállásából? Ő azt mondja a Filippi 1,15–18-ban:

Némelyek ugyan irigységből és versengésből, de mások jóakaratból hirdetik a Krisztust: ezek szeretetből, mert tudják, hogy az evangélium védelmére rendeltettem, azok pedig számításból, nem tiszta lélekkel hirdetik Krisztust, mert azt hiszik, hogy győtreelmet okoznak nekem fogságomban.

Egyértelmű, még ha nehéz is elfogadni, hogy Isten használ olyan szolgálatokat és embereket, akikkel mi talán nem akarunk közösködni. Az Úr láthatóan támogat olyan szolgálatokat, amelyeknek én egy fillért sem küldenék. Próbáljuk megmagyarázni ezeket a dolgokat, belegyömöszölni őket a dobozunkba, de időnként rá kell jönnünk, hogy nem férnek bele! A válasz – a zűrológia! Egy teljes könyvre lenne szükség csak ahhoz, hogy ezt részletesen elmagyarázzam. Két író is van, aki szívesen segítene nekem

megírni ezeket, de kétlem, hogy valaha is eljutok odáig. Az egész túlságosan zűrös lenne!

Egy másik kulcsfontosságú szféra, ahol nagyon zűrösen alakulhatnak a dolgok, az egész pénzügyi terület; a missziómezőn dolgozó emberek vagy az ott végzett projektek támogatására küldött összegek. Horrorral bármit bebizonyíthatunk, amit csak akarunk, ezért aztán az emberek horrortörténeteket mesélnek a missziós pénzek helytelen felhasználásáról, és elijeszítik a többieket a pénzküldéstől. Nagyon divatos szó lett mostanában az „önállótlanság”, és igen szélsőséges könyvek és cikkek születtek ebben a témában. Szerintem ez nagyon összekavarja a dolgokat. Meggyőződésem, hogy a történelem majd megmutatja, milyen kulcsfontosságú pozitív tényezőnek bizonyult a nagylelkűség, a kockázat vállalása – például egy több ezer mérföldre levő iskola támogatása – az evangélium terjesztésében és az Ő Gyülekezetének megszilárdításában. Bárcsak lenne időm és tehetségem erről is írni egy külön könyvet!

Szomorú, de vannak, akik nem hajlandók egy új iskolát vagy hasonló projektet támogatni, ha nem látják, hogy az rögtön önellátó lesz. Óriási hiba ez, különösen olyan helyeken, mint India. Indiában sok éve az önellátó iskolákra fektetik a hangsúlyt, éppen ezért nagyon kevés jó iskola van a rendkívül szegények (többnyire dalitok vagy törzsi emberek) számára, sok ezer iskola van viszont azoknak, akik meg tudják fizetni (bár a megállapításommal nem akarom ezt elítélni). A mélyszegénység összetett helyzetében arra kell számítanunk, hogy sok pénzt be kell fektetni egy iskolába, mielőtt az önellátó lehetne. Talán évtizedekbe is beletelik, mire azok, akik elvégezték az iskolát, állást szereznek, és csak akkor tud megváltozni a helyzet. El tudják egyáltalán képzelni az emberek, mivel állunk szemben Indiában, ahol majdnem háromszázmillió ember él az érinthetatlenség mélyszegénységébe taszítva? Az ilyen sajátos helyzetekben – márpedig ezekből van bőven a világon – hiperkülönleges nagylelkűségre van szükség. Nagy akadályt

jelenthet, ha előkerül az „önállótlanság” ijesztgető taktikája. Nem arról van szó, hogy ne használjuk az ítélőképességünket, vagy ne nézzünk utána alaposan, ha egy célra adományozni szeretnénk. A legfontosabb tényező, hogy a megfelelő személy kezelje a pénzt és a projekteket a missziómezőn. Ám ha rosszra fordulnak is a dolgok, és zűrös helyzetek alakulnak ki, én akkor is hiszem, hogy a történelem majd bebizonyítja: Isten sokkal több mindent végzett el a zűr kellős közepén, mint ahogy mi gondoltuk volna. Azok az emberek, gyülekezetek vagy alapítványok, akik úgy gondolják, hogy elpazarolták a pénzt egy-egy vakvágányra tért projektre, lehet, hogy adakozásuk sok nagyszerű gyümölcsét fogják majd látni a mennyben.

Mindebben több bölcsességre, józan észre van szükségünk, és főleg észben kell tartanunk, amit én „romboló idealizmusnak” hívok. Amennyiben ez az idealizmus összekapcsolódik azzal a maximalizmussal, ami jó néhányunkban ott van, az csüggedéshez, széthúzáshoz és zűrzavarhoz vezethet. Ezért van az, hogy sok könyv egy adott személy tanítását vagy szándékát mutatja be, és közben más emberekről, gyülekezetekről és szervezetekről, illetve az általuk végzett munkáról pontatlan képet mutat. Egy kis bölcsesség, türelem és alázat sokat segítene, hogy közelebb jussunk a teljes valósághoz és a győzelemhez.

A fejezet végéhez érve szeretném még elmondani, hogy a missziók és gyülekezeti vezetők között több a viszály, mint amennyit egész eddigi életem során láttam. Van egy nagy embercsoport, akik szeretnék, hogy igeinek és evangéliumának tartsák őket, mégis, egészen rejtett módon tagadják a hit alaptételeit, például azt, hogy Krisztus nélkül mindenki elveszett, netán Krisztus helyettes halálát és sok más alaptanítást, amelyet a legtöbb evangéliumi vezető és szervezet évszázadok óta vall.

Azt látom, hogy nagyon sok könyv élesen bírálja a Gyülekezetet és a jelenlegi globális evangéliumi mozgalmat, amely mára több száz millió embert érint, szinte a világ összes országában.

Mintha azt mondanák, hogy Hudson Taylor, John Stott, Billy Graham, Kálvin János, Watchman Nee, Bakht Singh, William Carey, Dr. Francis Schaeffer, Charles Spurgeon, D. L. Moody, Festo Kivengere, William Booth, John Wesley, Amy Carmichael, Hippói Ágoston és még sokan mások, akik elsegítették ezt a mozgalmat oda, ahova mára eljutott, mind tévedtek. Lehet, hogy nem mondják ki nyíltan, de számomra egyértelmű, hogy erre utalnak az írásaik. Könyveik, melyek annyira népszerűvé váltak, valóban sok jó dolgot tartalmaznak, de véleményem szerint el is térnek az igazságtól a tévelygés felé, kételyt és tanácstalanságot ébresztve az olvasókban, ezzel elősegítve a komoly széthúzást Krisztus Testén belül, és jó néhány gyülekezetszakadást okozva. Magától értetődő, ha az ő gyülekezetüket vagy felekezetüket éri ezért bírálat. Emiatt aztán sokan otthagyják a gyülekezetüket, új gyülekezeteket alapítanak, de sokszor inkább csak reakcióként, nem a bibliai igazság alapján. Az én szememben ez minden addiginál nagyobb szintű zűrológiát hoz létre. Úgy gondolom, hogy ebben a helyzetben több bölcsességre, szeretetre és helyes megítélésre van szükségünk, mint eddig bármikor. Nekifeszülve tovább kell haladnunk, „Jézusra szegzett szemekkel”, a nehézségek és kihívások közepette is.

Második fejezet

TŰZOLTÓKÉSZÜLÉKEK, KÖNYVEK ÉS PÉLDABESZÉDEK

Éppen most van Christa lányom születésnapja, úgyhogy ezt a fejezetet szeretném neki ajánlani. Azokban az első időkben sokat hibáztam, az egyik legnagyobb mulasztásom az volt, hogy nem voltam ott a Leigh-i kórházban, amikor megszületett. Szerencsére Drena ott volt! Éppen tengerentúli alkalmakról tartottam visszafelé, és nem sikerült időben odaérnem a nagy eseményre. A lányom Christa Fisherről kapta a nevét, aki az akkori Kelet-Németországból származott, és akiből később Mrs. Ray Eicher lett. Ez a házaspár és Alfy Franks vezették az indiai munkánkat. Christa szolgálatunk elején tért meg Madridban, az első helyen, ahol Európába költözésünk után éltünk, 1960 őszén. Ben, elsőszülött fiunk nem sokkal később született.

1957 nyarán azt terveztük, hogy hármasban Mexikóba utazunk irodalmat osztogatni, és elérni az embereket az evangéliummal. Gimnazista koromban és a Maryville Egyetemen töltött első évem alatt tanultam spanyolul. Ott ismerkedtem meg Walter Borcharddal, aki a szobatársam volt, és Dale Rhotonnal, aki nagyon hamar erőteljes hatást gyakorolt az életemre az istenfélelem irányába. Július közepéig nem tudtunk elutazni, mert Dale a Wheaton nyári iskolájába járt, Walter és én pedig keresztény könyvekkel házaltunk New Jersey állam északkeleti részén, ahol éltem. Azelőtt éveken át tűzoltókészülékeket árultam a környéken, és remekül ment az

üzlet. Tüzet gyújtottam egy serpenyőben az emberek háza előtt, és nézték, ahogy eloltom a kis „Presto” tűzoltókészülékkel. Nemsokára sok más ember is árusítani kezdte ezeket, mert komoly haszonnal adtam tovább a kiskereskedelemben és a nagykereskedelemben egyaránt. A főnököm egy Mr. Finklestein nevű zsidó ember volt Manhattanben, és egy tizenhat éves számára nagy szó volt találkozni vele. Annyira örült az értékesítési adataimnak, hogy megtett kizárólagos ügynöknek Bergen megyében, így aztán be is jegyeztettem a vállalkozásomat Bergen County Sales Co. néven. Minden remekül haladt, míg Jézus be nem lépett az életembe, és át nem irányított az „örök tüzet oltók” táborába. 1955, 1956 nyarán és közvetlenül a megtérésem után még tűzoltókészülékeket árultam, de 1957-ben már Bibliákat és keresztény könyveket, majd hamarosan beindítottam egy missziót „Send the Light” (Küldd a fényt!) néven.

Walter és én keresztény könyvekkel házaltunk New Jerseyben, az üzenet terjesztése és mexikói utunk fedezése céljából. Jól emlékszem, volt egy hölgy North Haledonban, aki sok könyvet vett, aminek én nagyon örültem. Azt hiszem, észrevette, hogy buzog bennem a lelkesedés, a bölcsesség viszont annál kevésbé, így aztán arra biztatott, hogy olvassam el az Ószövetségből a Példabeszédek „bölcsességekönyvét”. Lassacskán haladtam az Ószövetség olvasásával, és addig még nem jutottam el. Mondott valamit, amit azóta sem felejtettem el: „Napi egy példabeszéd távol tartja az ördögöt.” Aztán megmutatta, hogy a Példabeszédek könyve 31 fejezetből áll, vagyis a hónap minden napjára jut belőlük egy. Biztosíthatlak, hogy azóta is állandóan olvasom a Példabeszédeket. Akkor még nem is sejtettem, mit tartogat számomra Isten, és milyen nagy segítséget jelent majd ennek a könyvnek a bölcsessége és buzdítása negyvenhat éves zárándokutam során a Send the Light vezetőjeként – ami később Európában az „Operation Mobilisation” nevet kapta.

Milyen kiemelkedő témák érintettek meg nagyon? Hadd említsek néhányat:

1. Győzelem a kéjvágy fölött

A Bibliában több száz igevers beszél a szexről, és némelyik meglehetősen vadnak és szokatlannak tűnhet. Ilyen például a Példabeszédek 5,18–19:

Legyen forrásod áldott, és örülj ifjúkorodban elvett feleségednek. Szerelmes szarvasünő és kedves őzike ő, keblei gyönyörködtetnek mindenkor, szerelmétől mindig mámoros leszel.

Fiatal keresztényként annyira éhes voltam Istenre, és olyan radikálisan elköteleztem magam Jézus és az Ő Igéje mellett, hogy nem is sejtettem: egész életemben viaskodni fogok a kéjvággal. Megtérésem előtt kisebb mértékben belekeveredtem, és mindig is hittem, hogy helytelen, de csak megtérésemkor kaptam meg az erőt, hogy küzdjek ellene, és legyőzzem. Addig szerintem egyáltalán nem is láttam még kemény pornóképet, de biztos vagyok benne, hogy Jézus nélkül abba az irányba indultam volna el. Újra meg újra elolvastam a Példabeszédek 5., 6., 7. fejezetét és hasonló verseket, tanításokat az egész Bibliából, és ezek segítségével lefektettem a szilárd alapot a kéjvágy ellen vívott élethosszig tartó küzdelemhez.

Az meg követte őt oktanul, ahogy a marha megy a vágóhídra, mint egy bilincsbe béklyózott bolond. [...] Mert sok embert ejtett el halálra sebezve; életerős volt mind, akiket meggyilkolt. Háza a holtak hazájába vezet, levisz a halál kamráiba.

Példabeszédek 7,22.26–27

Akkor még nem is álmodtuk, hogy mexikói utunk révén az egész világon mi leszünk a Biblia és hasonló könyvek legnagyobb

terjesztői sok-sok nyelven. A kéjvágyról szóló fejezet az előző könyvemben, amely először egy folyóirat cikkeként jelent meg, az egyik legkeményebb dolog, amit valaha kinyomtatni engedtem.

2. A nyelv bűnei

A Példabeszédek egyik fő témája a nyelv-bűn. Próbáld csak fel a következő verseket, és nézd meg, melyik illik rád!

A higgadt válasz elhárítja az indulatot, de a bántó beszéd haragot támaszt. A bölcsnek nyelve jól alkalmazza a tudást, az ostobák szája meg balgaságot áraszt. Mindenben rajta tartja szemét az Úr, a gonoszakat és a jókat egyaránt figyeli. A szelíd nyelv olyan, mint az élet fája, a romlott pedig összetöri a lelket.

Példabeszédek 15,1–4

Még az ostobát is bölcsnek gondolják, ha hallgat, és értelmesnek azt, aki csukva tartja a száját.

Példabeszédek 17,28

Aki vigyáz a szájára és a nyelvére, életét őrzi meg a nyomorúságtól.

Példabeszédek 21,23

Kemény lecke árán kellett megtanulnom, hogy a hozzám hasonló típusú emberek milyen könnyen megsebezhetik a másikat egy barátságtalan szóval, és az én esetemben a feleségem volt az, akit a legtöbbször megsebeztem 55 évi házasságunk alatt. Isten bennem munkálkodó kegyelmének köszönhetően már nősülésem előtt komoly diadalt arattam azzal kapcsolatban, hogy mi jön ki a számon, és „a szeretet forradalma”, amiről írtam, egyre növekvő valóság lett a számomra. Elolvastam olyan könyveket,

mint *A megújulás útján* (Harmat, 2008) Roy Hessiontól, vagy az *Alázat* (2013) Andrew Murray-től, és megtanultam megalázni magam, bűnbánatot tartani és bocsánatot kérni.

Rájöttem, hogy sokszor a büszkeség gátolt meg ebben, és már nagyon fiatalon HADAT üzentem a büszkeség minden formájának. A Galata 2,20 és hasonló igék beépültek szellemi DNS-embe, és a ma látható gyengeségek közül az aggaszt a legjobban, hogy némelyik gyülekezetben még a vezetők között is hiányzik a megfeszített életre fektetett hangsúly.

Krisztussal együtt keresztre vagyok feszítve: többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem; azt az életet pedig, amelyet most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem.

Galata 2,20

Rengeteg segítséget nyújtott Billy Graham „*A hét halálos bűn*” erőteljes üzeneteivel és egyéb rádiós prédikációival, amelyeket nyomtatott formában is megkaptam, elolvastam és terjesztettem. „*A hét halálos bűn*” olyan nagy hatást gyakorolt rám, hogy még azt is fel tudom idézni, mikor és hol voltam, amikor olvastam: Tasso Road 8 szám, Fulham, London. Ott éltünk egy egyszobás lakásban, amelyet Hoise Birks is említ *A New Man (Új ember, HB Publishing, 2012)* című önéletrajzi könyvében. 1962 februárja volt, nemrég érkezünk az Egyesült Királyságba, és ekkor használtuk először az Operation Mobilisation nevet.

3. Lustaság

Emlékszem, egy indiai OM-konferencián 1967-ben megkértem az embereket, mondják el, mi jelenti számukra a legnagyobb küzdelmet a munkájukban, és meglepetésemre a lustaságot

említették. Azt hiszem, ott a rendkívüli hőség miatt volt ez olyan nagy probléma, én is megtapasztaltam. A Példabeszédek korai olvasgatása megint csak jó alapot nyújtott, és még 20 éves sem voltam, amikor totális háborút üzentem az önfegyelem hiányának és a lustaság mindenféle formájának. Hadd osszak meg néhány remek igeverset bátorításul:

A szorgalmasak uralkodni fognak, a lusta pedig robotolni fog. [...] A lusta a vadászsákmányt sem süti meg, pedig drága kincse az embernek a szorgalom.

Példabeszédek 12,24.27

Aki munkájában hanyag, az testvére annak, aki tönkretesz.

Példabeszédek 18,9

A restség mély álomba merít, és a lusta ember éheznek. [...] Belenyújtja kezét a rest a tálba, de már a szájához nem viszi.

Példabeszédek 19,15.24

Ezt mondja a rest: Oroszlán van odakinn, megöl engem a szabadban. [...] Akiről azt látják, hogy ügyesen dolgozik, az biztosan a királyok szolgálatába fog állni, nem marad az alacsony rangúak szolgálata.

Példabeszédek 22,13.29

Nagyon szerencsés gyermekkorom volt abból a szempontból, hogy apám rendkívül szorgalmas ember volt, alaposan megtanított az iparkodás bibliai etikájára. Megint csak kemény lecke árán tanultam meg, hogy türelmes legyek azokkal, akik nem sajátították el ugyanezt az etikát, és akiknek egyetlen napig

keményen dolgozni komoly feladatot jelent. A munka és fegyelem kihangsúlyozása könnyen színleléshez és egyfajta kettős élethez vezethet. Egyféleképpen viselkednek az emberek, amikor senki sem figyeli, és egészen másképp, amikor valaki, főleg a csapatból, nézi őket. Később kárhoztatást érezhetnek, ez pedig mindenféle lelki és érzelmi zűrzavart eredményezhet. Ezért van az, hogy az egész mozgalmunkat és a saját életemet is újra meg újra megmentette a „radikális KEGYELEM”. Mindenképpen ajánlom elolvasásra ezzel kapcsolatban Randy Alcorn könyvét: *The Grace and Truth Paradox (A kegyelem-igazság paradoxon, Multnomah, 2003)*.

4. Harag

Fiatalkoromban sokszor verekezésbe keveredtem, egyszer még egy lánnyal is, aki bizony elpáholt. Emlékszem, összehoztam egy bandát az utcánkban, Wyckoffban, New Jersey államban, voltam vagy tizenkét éves. A fáról lehullott makkokkal dobáltuk egymást. Albert volt a másik banda vezére, és ellenségek voltunk. Korunk legnépszerűbb szitokszavait fekete festékkel felfestettem a házuk fehér falára. Shirley, a szemközt lakó lány megláthatott, mert beárult az apámnak. Apám nem igazán értékelte ifjonti művészi megnyilvánulásomat, és az egészet át kellett festenem. Mulatságosnak hangzik, de a harag nem mulatságos, és akár tönkre is tehetne volna az életemet.

Emlékszem, meglátogattam egyszer egy férfit a börtönben, aki megölt valakit. Elment a barátnője lakására meglepetésszerűen, de együtt találta a lányt egy másik férfival. Hirtelen felindulásában ott helyben végzett a férfival. Amikor találkoztam vele, akkor már bűnbocsánatot talált Jézusban, és megosztotta hitét a többiekkel a börtönben.

Bár ezen a fontos területen komoly győzelmeket arattam, voltak kudarcaim is, amelyekre a mai napig jól emlékszem. A szívem

mélyén már gyermekként sem akartam senkit és semmit bántani. Rosszul éreztem magam, amikor véletlenül megöltem egy mókust a légpuskámmal (vagy íjjal és nyíllal, már nem emlékszem). Nagyon rossz érzés volt, ezért szépen eltemettem a kis állatkát. Mindig is a gyengeségeim közé tartozott a haraggal vegyülő türelmetlenség, sokszor valamire adott reakcióként, de soha nem adtam fel a küzdelmet, és megtanultam az 1János 1,8–10 valóságát:

Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűnünk, önmagunkat csaljuk meg, és nincs meg bennünk az igazság. Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz ő: megbocsátja bűneinket, és megtisztít minket minden gonzságtól. Ha azt mondjuk, hogy nem vagyunk bűnösök, hazuggá tesszük őt, és nincs meg bennünk az ő igéje.

A következő versek (2,1–2) is hasznosak:

Gyermekeim, ezt azért írom nektek, hogy ne vétkezzetek; ha pedig vétkezik valaki, van pártfogónk az Atyánál: az igaz Jézus Krisztus, mert ő engesztelő áldozat a mi bűneinkért, de nemcsak a miénkért, hanem az egész világ bűnéért is.

Olyan komolyan veszem a haragot, hogy azt szoktam mondani az embereknek: nagyon gondolkozzanak el azon, hogy összeházasodnak-e valakivel, ha az illető nem aratott még győzelmet a harag fölött, vagy ha a múltban voltak gondjai a haraggal, és elég nagy az esélye, hogy a házasságkötés után is fellángol majd benne, és testi erőszakban nyilvánulhat meg. A családon belüli erőszak még az Úr állítólagos követői között is az egyik leggyűsebben elfedezett bűn, különösen, ha diakónusról, presbiterről vagy akár a pásztorról vagy a dicsőítésvezetőről van szó. Ha sok kudarcot

élsz át ezen a téren, segítségre van szükséged! Nem lesz elég a Példabeszédek könyvét olvasgatnod. A segítséghez pedig mindig hozzátartozik a bűnbánat és a világosságban való járás.

Ez pedig az az üzenet, amelyet tőle hallottunk, és hirdetünk nektek, hogy az Isten világosság, és nincs benne semmi sötétség. Ha azt mondjuk, hogy közösségünk van vele, és a sötétségben járunk, akkor hazudunk, és nem cselekedjük az igazságot. Ha pedig a világosságban járunk, ahogyan ő maga a világosságban van, akkor közösségünk van egymással, és Jézusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől.

1János 1,5–7

Annyi minden van még ebben a könyvben mindenféle létfontosságú témáról; de ennek a fejezetnek az egyik fő oka az, hogy rávegyen: olvasd rendszeresen a Bibliát, és hit által számolj le minden dologgal, amivel kapcsolatban az Úr szól hozzád. Remélem, néhányan írnak is majd nekem azok közül, akik ezt megteszik (az e-mail címem a bevezető végén található). Azt is remélem, hogy elolvasod a 2Timótheus 2,2-t, és megosztod másokkal, amit tanultál, hogy ők is továbbadhassák másoknak.

És amit tőlem hallottál sok tanú előtt, azokat add át megbízható embereknek, akik mások tanítására is alkalmasak lesznek.

2Timótheus 2,2

Nemrég filmre vettünk egy „Könyvről könyvre” DVD-t a Példabeszédek könyvéről Richard Bewes, Paul Blackham és a Biblical Frameworks csapat közreműködésével. Remélem, sokan meg tudjátok nézni. Élettörténetemről is készült egy DVD *George – for real* (George – igazából, CWR, 2015) címmel, amelyet

a CWR adott ki, és nagyon jól illeszkedik mindahhoz, amit ebben a könyvben meg szeretnék osztani. További információkért, vagy ha szeretnéd megrendelni a DVD-t, keresd fel a www.cwr.org.uk/store honlapot! Remélem, hogy amit itt leírok, abból még több minden élővé válik a számodra, és a Szentlélek fel tudja használni az életedben.

Harmadik fejezet

EGYSÉG A SOKFÉLELESÉGBEN

Ezt a fejezetet Németországban írom, egy szokatlan helyen. Egy Aidlingen nevű faluban tartózkodom, az úgynevezett „Aidlingeni diakonissza mozgalom anyaházában”. Már vagy negyven éve rendszeresen járok ide. Néhány hét múlva megint felállítanak egy hatalmas sátrat a telkükön, és az ország egyik leglátogatottabb ifjúsági rendezvényét tartják meg: szerte az országból több mint nyolcezren jönnek el, hogy hallgassák Isten Igéjét és a remek keresztény zenét. Idén ezt nem más szolgáltatja, mint az OM saját zenésze, Bill Drake. Emlékszem, amikor néhány évvel ezelőtt itt beszéltem; és mindig fantasztikus érzés látni, ahogyan Isten munkálkodik sok-sok fiatal életében. Ezek a drága testvérnők szüzességi fogadalmat tesznek, és vannak, akik protestáns apácaknak tekintik őket, pedig a németországi lutheránus egyház tagjai. Húha! Amerikai keresztény fiatalként én azt sem tudtam, hogy léteznek ilyen emberek. Ma már nagy kiváltságnak tekintem, hogy néhány ilyen testvérnővel szoros barátságban lehetek. Ez az egyik legkedvesebb helyem arra, hogy egy kicsit változtassak az életritmusomon, és odaszánjam magam az imádkozásra, az írásra és a közeli pompás erdőben tett sétákra. Közben még beszélgetek velük Isten Igéjéről, és élvezem a remek asztalközösséget a csodás ételek mellett, amelyeket készítenek. Egészen nyilvánvaló mélységes szeretetük Jézus, az Ő Igéje és a világmisszió iránt.

El tudod képzelni, hányféle mozgalommal, gyülekezettel és emberrel kerültem kapcsolatba az elmúlt hatvan év során majdnem száz különböző országban? Persze, ha egy kis időt a *Logos Hope* hajónkon tölt valaki, máris mintegy negyven különböző nemzetiséggel találkozik egyetlen hajón! Nem csoda, hogy az imaórák különösen érdekesek!

A Heathrow reptér közelében, London szélén található Wisley Gardens is a kedves helyeim közé tartozik. Jó barátom, Danny Smith, aki akkor tért meg, amikor először találkoztam vele Kalkuttában majdnem ötven évvel ezelőtt, a közelben lakik. Mindig kész értem jönni az állomásra, és elvinni ebbe az ezernyi különféle virággal ékes kertbe. Sokszor jártam már itt, sétálgatás közben az audio-Bibliát hallgatva vagy éppen telefonálva. Ez a hatalmas kert az egyházra emlékeztet, amelynek szerte a világon ma már több mint 40 000 felekezete/ágazata és mozgalma van, és ez a szám továbbra is rohamosan növekszik!

A Wisley-ben egyik kedvenc részem a kaktusz-szekció. Sosem gondoltam, hogy ennyiféle van belőlük. Az Úr népének sok tagjára emlékeztet, akikkel a világ minden táján találkoztam.

Hallottam már, hogy vezetők, akiket egyébként tiszttelek, negatív módon beszélnek a mozgalmakról és felekezetekről, és talán magam is hasonlóan gondolkodtam réges-régen. Ám ahogyan láttam, mennyiféle embert használt az Úr a Bibliában, és hányféle csillag és galaxis létezik a teremtet világnak szinte minden területén, ráébredtem, hogy valójában ez nagyrészt csodálatos és pozitív dolog. Azt hiszem, könnyű a válasz a kérdésre, hogy miért nem vagyunk mindannyian egy gyülekezet tagjai (bár szellemi értelemben azok vagyunk). Isten nem így építi a Királyságát (tudom, ez különböző emberek szemében különböző dolgokat jelent), nekünk pedig ünnepelnünk kell ezt a nagyszerű sokféleséget. Tudom, hogy ezek között a mozgalmak között vannak eretnek irányzatok is, amelyeket a Királyság szempontjából nem vehetünk figyelembe, viszont még ott is találhatunk néhány igazi hívót

a zúr kellős közepén. A legtöbb felekezetben történtek szakadások, a nagy, globális szakadék pedig azok között húzódik, akik elhiszik, hogy a Biblia valóban Isten Szava, és azok között, akik nem. A „fundamentalista” szó azért született, hogy megkülönböztesse azokat, akik hiszik, hogy a Biblia Isten Szava, azoktól, akik nem, és akiket sokszor „liberálisnak” neveznek (a politikától függetlenül). Az utóbbi évtizedekben az „evangéliumi” jelzőt kezdték használni azokra, akik ragaszkodnak a biblikus hithez, de nem szeretnék a „fundamentalista” címkét hordani, mivel az összekapcsolódott a túlzott törvénykezéssel, ítélkezéssel, sőt még a muzulmán fundamentalistákhoz is szokták hasonlítani. Ezért van az, hogy gyülekezetek ezrei és mozgalmak százai a WEA (World Evangelical Alliance – Evangéliumi Világszövetség) soraihoz csatlakoznak, vagy az ennek megfelelő nemzeti mozgalomhoz a saját országukban. Én is a WEA-hoz tartozom, és fiatalabb koromban aktív tag voltam. Nagy globális rendezvényeinken még inkább megtanultuk tiszteletben tartani, milyen csodálatos módokon munkálkodik Isten annyi felekezetben és mozgalomban. Én mindnyájukat családtagjaimnak tekintem, és hiszek abban, hogy Isten munkája jó részét a családon keresztül végzi. Régen nagyon keményen bántam azokkal, akik nem voltak olyan felekezetköziek, mint én, de már nem így teszek. Ha ismerik Jézust, és hűek Hozzá, a helyi gyülekezetükhöz meg esetleg a felekezetükhöz, csak azt mondom: dicsőség az Úrnak! Valószínűleg ott találták meg Krisztust, ott nőttek fel a hitben. Nekik fontos ez, és teljesen természetes, hogy szellemi életük és ténykedésük nagy része saját családjukon belül zajlik.

Szembe kell néznünk a ténnyel, hogy a gyülekezeti növekedés, illetve a társadalmi aggódás és cselekvés nagy része is ilyen alapon megy végbe. Igen, Isten használja a nemzetközi mozgalmakat is, nekünk pedig meg kell végre szabadulnunk a vagy-vagy gondolkodástól, és ráébrednünk: Isten különböző emberekben különbözőképpen munkálkodik. Nyilván, minél gyakrabban tudunk

együtt dicsőíteni és evangelizálni, annál jobb. Egyértelmű, hogy ha nincs bennünk őszinte szeretet egymás iránt, csak gátoljuk saját magunkat és gyülekezetünket vagy mozgalmunkat.

Isten munkálkodik a kultúrán, nyelven, embereken, helyzeteken és mindenféle körülményen keresztül. Az elmúlt kétezer év legtöbb gyülekezetét vagy mozgalmát egy (vagy több) látással rendelkező vezető indította el, és ezrével sorolhatnánk a példákat. Lutherig kevés nagy szakadás volt, ugyanakkor a katolikus egyház megtanulta a sokféleséget a különböző rendekbe terelni, így láthattuk a rengeteg különféle rend létrejöttét: jezsuiták, ferencesek, Mária-nővérek. Nem ez a megfelelő hely, hogy kifejtsem, milyen komoly tévedések lopódtak be az egyházba akkoriban, és maradtak meg napjainkig. Valóban „zűrös” idő volt ez, de melyikünk merné azt mondani, hogy Isten nem tett semmit mindebben?

A mai katolikusok különösen kritikusan tekintenek a sok különböző egyházunkra és felekezetünkre, de én azt javaslom, látogassanak el Wisley Gardensbe. Isten a mi gyarlóságunkban és elesettségünkben is munkálkodik. Minden, amit mi, emberek, megértünk – igen, még a Gyülekezet is –, gyengeségekkel és hibákkal, sőt, sajnos szélsőséges és hamis tanításokkal is fog rendelkezni. A rejtélyek rejtélye az, HOGYAN tud a mi nagy Istenünk Jézus Krisztusnak a kereszten elvégzett munkája által tovább munkálkodni, és csodálatos dolgokat elvégezni mindezekben. Jobban kellene ünnepelnünk mindazt, amit nagy Istenünk cselekszik szerte a világon, hitem szerint milliónyi különböző helyi gyülekezetben. Igen! Övé legyen a dicséret és a dicsőség!

Mindez nem jelenti, hogy adjuk fel a küzdelmet a nagyobb szentség, valóság, győzelem és mindazok iránt, amelyekről ebben a könyvben és többi írásomban is szólok. Nem jelenti azt, hogy feledkezzünk meg a Sátánról, aki ordító oroszlánként jár szerte, keresve, hogy kit nyeljen el, és időnként a világosság angyalaként jelenik meg. Az Efézusi levél hatodik fejezetében felvázolt szellemi harc nagyon is valóságos.

Bizony, tisztában vagyunk azzal, hogy némelyik gyülekezet, sőt, egész felekezetek halottak, vagy nagyrészt halottak. Vannak olyanok is, amelyek átlépték a határvonalat valamelyik szélsőség vagy akár eretnekség irányába. *Mindnyájunknak* harcolnia kell a nemes harcot. Nem kereshetünk mentséget a bűnre és az ostobaságra, hanem mindig bűnbánatot kell tartanunk, és megpróbálni rendbe hozni a dolgokat. Az út minden lépésénél az igazság egyensúlyára van szükségünk.

Előző könyvemben kiemelten foglalkoztam a Gyülekezet és az úgynevezett para-gyülekezet közti feszültséggel. Remélem, elolvasod azt a (22.) fejezetet.

Negyedik fejezet

ELLENTMONDÁS, BONYOLULTSÁG, REJTÉLY ÉS ZŰROLÓGIA

Tisztában vagyok vele, hogy sok fiatal hívő kezébe kerülhet ez a könyv, akik túlzónak találhatják, helyenként akár még össze is zavarhatja őket. Vállalnom kell a kockázatot, mert előbb vagy utóbb mindnyájan találkozunk olyan emberekkel, gyülekezetekkel és keresztény csoportokkal, amelyek túlzásba estek, zavart keltének, vagy akár még ennél is rosszabb a helyzet. Miközben olvasod gondolataimat a keresztény szolgálat és tevékenykedés sokféle területével kapcsolatban, akármilyen szomorúnak, vadnak vagy akár helytelennek tűnik is, amit eléd tárok, a könyvem legfőbb mondanivalója Isten nagysága és irgalma, annak fényében, amit Jézus Krisztus tett értünk a kereszten. Ha nehezedre esik megérteni, amiről beszélek, érdemes elolvasnod John Stott *Hinni Jézusban – A kereszténység lényege* (Harmat, 2009) vagy Billy Graham *Békesség Istennel* (Magyarországi Szabadegyházak, 1985) című könyvét. (Lásd a könyv végén lévő könyvajánlót és a megjegyzést.)

Az is lehet, hogy olyan fiatal keresztény vagy, aki már így is tanácstalan, esetleg el is csüggedt amiatt, amit a gyülekezetben, az OM-nél vagy valamilyen más keresztény szervezetnél tapasztalt. Ha így van, kérlek, olvass tovább! Próbáld megérteni, mit akarok elmondani, ahogy megnyitom előtted a szívemet és az elmémet azokkal a területekkel kapcsolatban, amelyek nekem is küzdelmet

jelentettek, amelyek a csalódottsággal, csüggedéssel, sőt még a kétellyel és hitetlenséggel is vívott vég nélküli csatákhoz vezettek!

Azt hiszem, azért írom ezt a könyvet, mert Krisztussal való járásom hatvan éve alatt sok-sok keresztényt, sőt még keresztény vezetőket is hallottam, akik nagyon kritikusan beszéltek más keresztényekről, gyülekezetekről vagy szervezetekről. Olyan emberekkel is előfordult ez, akiket egyébként tisztetek és szeretek, és akiktől sokat tanultam. Nemcsak az bántott, hogy hiányoltam belőlük a törődést és a szeretetet, hanem sokszor még csak nem is voltak tisztában a tényekkel, vagy kiragadtak dolgokat a szövegösszefüggésből. Bárcsak ötven évvel ezelőtt több olyan könyv lett volna, mint a *Leading with Love (Szeretettel vezetni* – Lewis and Roth, 2006), vagy az *If You Bite and Devour One Another (Ha egymást marjátok és faljátok, vigyázzatok...* – Evangéliumi Kiadó, 2013), mindkettő egy kedves volt OM-es, Alex Strauch tollából, akit olyan nagyra értékelek! Néhány hasonló könyv akadt már akkor is, és én nagyon örülök neki, hogy az OM-nél ezek kötelező olvasmányok voltak. Az ilyen könyvek sokkal többet segítenek az alap lefektetésénél, mint gondolnánk. Ezek közé tartozik Roy Hession *A megújulás útján* című könyve, amelyet korábban már említettem, valamint Theodore Epp *Love is the Answer (A szeretet a válasz* – Back to the Bible, 1960). Nem sokkal azután, hogy elolvastam ezt a könyvet, megírtam *The Revolution of Love (A szeretet forradalma)* című könyvem, majd még néhányat a tanítványképzésről, a szélsőségekről és az egyensúlyról.

Hadd tisztázzam: különösen fiatal vezető koromban időnként én bíráltam a legélesebben más vezetőket, egyházakat vagy szervezeteket. Lassan megtanultam a pozitívabb hozzáállást, de csak akkor voltam képes meglátni azokat a pozitív dolgokat, amelyek az általam tévelygőnek vagy helytelen gyakorlattal rendelkezőnek vélt embereken, gyülekezeteken vagy szervezeteken keresztül történtek, amikor más látás alakult ki bennem arról, ahogyan és akikkel Isten munkálkodik. *The Grace and Truth*

Paradox című könyvében Randy Alcorn nagy szívességet tett nekünk, és rámutatott, hogy lehet bennünk erős elkötelezettség az igazság iránt (amely bennem mindig is megvolt), ugyanakkor élhetünk szeretettel és KEGYELEMMEL teljes életet. Így sokkal kevésbé leszünk gyorsak a kritizálásra, különösen akkor, ha nem rendelkezünk a teljes képpel. Sokszor nehéz összeszedni a tényeket.

A Szentírás ugyanakkor megparancsolja, hogy védelmezzük a hitet. Mindenkinék hasznára válik, ha újra átolvassa János második és harmadik levelét.

Ebben a fejezetben szeretnék megemlíteni néhány területet, amelyen nagyon sok zűrzavar és harc keletkezett.

1. Könyvek, füzetek és amit első könyvemben (*Literature Evangelism – Evangélizálás irodalom útján*, Authentic Lifestyle, újranyomás: 2003) „nyomtatott lapnak” neveztem. Először akkor kezdtem házról házra járva árusítani a keresztény könyveket, amikor körülbelül két éve jártam Krisztussal. Mexikói utam előtt, 1957 nyarán került a kezembe egy *Floodtide* című folyóirat a CLC kiadásában, és a Pocket Testament League-gel is kapcsolatba kerültem még megtérésem előtt; ezek mind arra késztettek, hogy elkezdjek a nyomtatott lap segítségével szolgálni, különösen az Evangéliumokat, az Újszövetséget és a teljes Bibliát terjesztettem. Nagy áldást jelentett számomra a keresztény könyvek és füzetek olvasása, és őszinte szívvel áldás szerettem volna lenni mások számára. Ahogy házról házra jártam, felfedeztem, hogy a gyermekkönyvek a legkelendőbbek, így aztán ezeket is terjeszteni kezdtem. Hamarosan felfedeztem mindenféle könyvet mindenféle tanítással; némelyik egészen szélsőségesnek, sőt hamisnak tűnt. Visszatekintve könyvekkel szegélyezett életutamra, határozottan mondhatom, hogy **Isten használja a könyveket**, viszont amit talán nem szívesen hallasz meg: Isten a rossz könyveket is használhatja, mint ahogy az ördög is. Rájöttem, hogy Isten olyan könyvek

segítségével is elért embereket, és még Krisztushoz is segítette őket, amelyeket én nem árusítottam, és nem szerettem. Te hogyan kezeled, ha valaki segítséget és áldást nyer egy olyan könyvből, amely meggyőződésed szerint rossz? Hogyan magyarázod meg, hogy Isten hatalmas módon használ könyveket akkor is, ha a szerző házasságtörést vagy még rosszabbat követett el? Még ennél is bonyolultabb dolog, hogy Isten általunk szeretett és tisztelt nagy emberei írnak olyan könyveket, amelyek egymástól eltérő véleményt tükröznek, időnként fontos kérdésekben is. Ha sokféle könyvet olvasunk, és sokféle embert tisztelünk, hogyan döntjük el a szívünk mélyén, hogy mit higgyünk? A fiatal hívők számára ez gyakran könnyebb; az unokámnak nem esik olyan nehezére eldönteni, mit higgyen akár egészen bonyolult témákkal vagy hitelvekkel kapcsolatban. Akkor már nem leszek itt, de vajon hogyan áll majd ezzel, amikor annyi idős lesz, mint most én? Időnként az egész olyan zűrösnek tűnik a számomra, talán ezért is tanítom a „zűrölógiát”: hogy Isten az Ő irgalmából és kegyelméből rejtélyes módon sokszor nagy dolgokat tesz a zűr kellős közepén; olyan dolgokat, amelyek nagyon fontosnak tűnnek nekünk, és valószínűleg Neki is. Ám amit Jézus a kereszten elvégzett, azt fedi fel, hogy az Élő Istennél más a fontossági sorrend arra nézve, ahogyan Ő különböző emberekre, gyülekezetekre és helyzetekre reagál.

2. Ha úgy gondoljuk, hogy a keresztény irodalom világa bonyolult, csak próbálkozzunk meg a televízióval vagy az internettel, például a YouTube vagy a Facebook csatornával és a többivel. Akármennyire is klisésen hangzik, megáll tőle az eszem! A felmérések (én magam is végeztem ilyet) azt mutatják, hogy a televíziós igehirdetők, akiket néhányan még látni vagy hallani sem bírunk, nem is ezreknek, hanem tízezreknek segítettek Krisztushoz találni szerte a világon. Van, aki erre egyből rávágja: „Jó, de ezek nagy része biztosan hamis megtérés.”

Aztán kemény leckét ad arról, mi az evangélium, majd hozzánk vág egy meredek állítást a megtérésről és Krisztus uralmáról, hogy elhiggyük: az ilyen biztosan nem biblikus megtérés. Sok gondom akad ezzel, de a legnagyobb, hogy találkoztam ilyen megtérőkkel a világ minden táján az elmúlt ötven év alatt, és igazán hiteles hívőknek tűnnek. Sokat használt közülük Isten nemcsak arra, hogy másokat Krisztushoz vezessenek, de arra is, hogy gyülekezetek ezreit indítsák el.

Ne felejtjük el, hogy még mindig tart a világtörténelem legnagyobb aratása! Mint olyan embernek, aki maga is az egyesek által bíralt igehirdető, Billy Graham által tért meg, egész keresztény életemben együtt kellett élnem azzal a kritikával, hogy azok, akik az ilyen alkalmakon hoznak döntést, nem nyernek üdvösséget, mert az egész csak a fejükben zajlik. Mindig is rejtély volt számomra, miért van az, hogy egyesek szinte örülnek, ha lecsökkenthetik a valóban megtért emberek számát.

Azt mondjuk, az emberek KEGYELEM által nyernek üdvösséget, ha az Úr Jézus Krisztusba vetik a hitüket, viselkedésünkkel mégis azt sugalljuk, hogy csak abból tudhatjuk meg, hogy valódi keresztény vagy-e, ha betartod az összes szabályt és rendelkezést. Kérlek, próbáld meg elolvasni Tom Hovestol *Extreme Righteousness (Szélsőséges Igazság, Moody, 1997)* című könyvét, és rá fogsz jönni, ahogyan én is, hogy mi, akik olyan erősen hiszünk az igazságban, milyen könnyen kialakítjuk magunkban a farizeusi vonást. Nagyon sokat segített Swindoll *The Grace Awakening (A kegyelem-ébredés)* című könyve is, különösen a „Graciously disagreeing and pressing on” című fejezet.

Én magam tartom a távolságot bizonyos emberektől, akik között akadnak híresek is, és terjesztek könyveket az olyan szélsőségek ellen, mint a szélsőséges siker-tanítás. Továbbra is írok és beszélek a hamis tanítás és a szélsőségek ellen, de soha nem mondanám azt, hogy Istennek, az Élő Istennek is távol kell

tartania magát ettől vagy attól a személytől. Én egy gyenge, igen korlátolt ember vagyok. Ő a menny Mindenható Istene, és úgy tűnik, hatalmas dolgokat visz véghez az ellentmondások, a bonyolultság és a rejtély kellős közepén. Én ezt „zűrológiának” hívom, de illetheted bármilyen más elnevezéssel.

3. A harmadik terület, amelyről szólni szeretnék, a zene, hogy milyen bámulatos módon használt és használ Isten mindenféle zenét, éneket, hogy segítsen az embereknek Jézushoz jönni, vagy imádni Őt. Ez is egy több mint ötvenöt éves bonyolult történet. Csodával határos módon én szinte kezdettől az úgynevezett „modern zene” híve voltam. Az Újszövetség nem sokat beszél a zenéről, az Ószövetségben pedig meglehetősen sokrétű zenét és táncot találunk. Még mindig alig tudom elhinni, mennyi ellenkezés származott ebből, és hogy a világ minden táján a szó szoros értelmében gyülekezetek tízezreiben történt szakadás a zenével kapcsolatban. Egyik oldalon voltak, akik azt mondták, még könyvben is leírták, hogy a dob a Sátántól való (nekem is van ebből a könyvből). Kazettákat hallgattam (régés-rég... jaj, dehogy, még most is, mert a régi kocsimban csak kazettás magnó van!), füzeteket és egész könyveket olvastam általam tisztelt emberektől, amelyekben elítélték azt a zenét, amelyről én személy szerint láttam, hogy Isten hatalmas módon használja. Ez teljesen a csüggedésbe taszíthatott volna, ha nem alakul ki bennem egy másfajta látás Istenről, az Ő szeretetéről és arról, ahogyan Ő munkálkodik. Biztosan jót mulat, miközben elnézi, hogyan viselkednek a gyermekei.

Ha úgy véled, hogy a zene-téma csekélység vagy már túlhaladott, akkor én azt mondom, nem vagy tisztában vele, mi zajlik a nagyobb Egyházban. Vannak, akik elvesztették a hitüket, otthagyták a keresztény egyházat, sőt néha még a hitnek is hátat fordítottak, mert olyan szélsőséges nyilatkozatokkal és keménységgel találkoztak a zenével kapcsolatosan. Végso soron

úgy tűnik, az új, modern zene nyert... de még nincs vége! A hangerő újabb problémákat vet fel, és én bevallom, hogy szinte mindenhova füldugóval járok. Még zűrösebb helyzetet teremtett, hogy jó néhány kulcsfontosságú zenész erkölcstelenségbe esett vagy elvált, és egyes zenészek más zenészek ellen beszélnek, ami szintén nem segít. Van, aki az egész keresztény zeneipart leírja, mert mindenféle történetet hallott kapzsiságról, gőgről és erkölcstelenségről. Az én szememben ez óriási hiba, mert Isten nagyszerű munkát végzett a zűr közepette, és nagyon sokan megismerték az Urat.

Akik sokat olvasunk, különösen keresztény folyóiratokat, túlságosan gyakran találkozunk negatív beszámolókkal és keresztény rémtörténetekkel. Vigyázz, ne próbálj úgy bizonyítani egy álláspontot, hogy csupa negatív történetet mesélsz, mert az soha nem a teljes kép, főleg nem arról, hogy Isten mit tud cselekedni a zűr és a mi gyarló emberlétünk közepette! Mindnyájan tanuljuk meg kívülről a Róma 8,28-at: „Azt pedig tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál, akiket örök elhatározása szerint elhívott.”

Hol van Isten mindebben? Én azt mondom, a kellős közepén: szeret, megbocsát, megment és használ mindenféle „cserépedényt” (a Biblia szavával élve) az Ő céljainak elvégzésére. Nyugodj meg, nem kell otthagynod a hagyományos dicséreteket éneklő gyülekezetedet, csak ne kárhoztasd tovább azokat, akik másik utat választanak! Én azt szoktam mondogatni a hatvanas-hetvenes klubhoz tartozó kortársaimnak: „Mi a fontosabb: hogy mi élvezzük a zenét, vagy hogy a következő nemzedékből minél többen megismerjék és imádják Jézust?” Van egyáltalán bármi fogalmunk arról, mit végzett el Isten az olyan gyülekezeteken és azoknak zenéjén keresztül, mint a Hillsong? Szorozd ezt meg ezerrel, és talán lesz némi fogalmad arról, mit tesz Istenünk az egész világon mindenféle zenén és emberen keresztül! Szerezz be egy pár füldugót, és lépj tovább!

4. Végül szeretnék szólni Isten embereiről a politikában; jobboldal, baloldal, semmilyen oldal. Ma Amerikában ez komoly ellenkezést és megosztottságot támaszt Isten népe között, és a helyzet napról napra egyre rosszabb. Egyik legerőteljesebb meggyőződésem az, hogy Isten képes egy megosztott Egyházon (és itt Krisztus teljes testéről beszélek) keresztül is munkálkodni, hiszen mindig is csak ez állt a rendelkezésére. Mi lenne, ha magunkra próbálnánk az egyik újszövetségi levelet? Ez azonban soha nem lehet ürrűg a szeretet hiányára vagy bármilyen más bűnre. A probléma nagy része abból fakad, hogy vannak, akik hisznek a „keresztény nemzet elméletben”, és vannak, akik nem. Én nem hiszek a „keresztény nemzet elméletben”, de szeretem azokat, akik igen. Minden nemzet minden időben a gonoszság hatalmas áradatának közepette működött. Azok, akik úgy vélik, hogy ez a jövőben másként lesz, megtévesztés alatt állnak, de őket is szeretem.

Történelem szakos voltam, mielőtt átjelentkeztem volna a chicagói Moody Bible Institute-ra, és azóta is tanulmányozom a történelmet. Rengeteget tanulhatunk belőle. Nehéz eltérő nézőpontokról olvasni, és még nehezebb rájönni, hogy mi is történt valójában, ezért mindenkinek, aki történelmet tanul, legalábbis alázatosnak kellene lennie, és talán egy kicsit kevésbé dogmatikusnak. A keresztényeknek szabad részt venni gyűlöletbeszédben, és gyűlölködő e-maileket terjesztetni? Nem gondolom, de ha mégis így tesznek, a mi mindenható Istenünk valahogyan akkor is szereti őket, és talán jobban használja őket, mint én szeretném. Ezért kérek, ne csüggedj el, amiért ekkora a zűr ezen a téren vagy a kormányzatban, hanem próbálj Istenre összpontosítani, és arra, mit tesz Ő mindebben! Sok ezer évi történelemből láthatjuk, mit tud Isten tenni egy zűrés helyzetben! Talán érdemes elmennünk, és megnézni a közelmúlt kasszasikerét, a *Noé* (2014) című filmet emlékeztetőül!

Ez nem jelenti azt, hogy nem hisszük: nekünk kell sónak és fénynek lennünk; és semmiképpen nem jelenti azt, hogy a keresztényeknek nem szabad részt venniük a politikában, vagy hogy a hazafiasságnak nincs helye.

Isten a kultúránkon belül munkálkodik, és ezek a dolgok fontos részét képezik a kultúránknak. Minél több valódi keresztény értéket látunk a társadalomban, beleértve saját környezetünket, annál jobb, de nem erőltethetjük ezeket, és nem iktathatjuk törvénybe. Nem szabad összevegyítenünk az államot az egyházzal. Túl sokan a sötétben harcolnak ahelyett, hogy a fényt terjesztenék. Vesztes harc ez, és nem éri meg. Állítsuk helyre a fontossági sorrendet! Ami ennél is fontosabb: tartsuk tiszteltben, hogy Isten különböző embereket és különböző gyülekezeteket különböző módokon vezet. Miért ne tennénk meg a második mérföldet, tiszteltben tartva, ahogyan Isten másokat vezet? Sok témában soha nem fogunk mindnyájan egyetérteni, de remélem, abban egyetértésre jutunk, hogy Istenünk nagy dolgokat tud véghezvinni mindenféle helyzetben, még az olyanban is, amelyből mi elfutnánk.

Ötödik fejezet

A GYÜLEKEZET, A MISSZIÓ ÉS HOLLYWOOD

Az előző fejezetben érintettem már néhány területet, ahol meglehetősen bonyolultnak és zűrösnek tűnnek a dolgok. Biztosan nem szívesen olvasnál sokkal többet ezekről, de ebben a fejezetben hadd soroljak még fel röviden néhány hasonlót! Fél évszázada olvasok már ezekről, illetve beszélgetek róluk emberekkel, úgyhogy kérlek, légy egy kicsit türelemmel! Hiszem, hogy ha megérted ezeket, az segíthet, hogy kegyelemmel teljesebb és megbocsátóbb legyél, és kitáguljon a szíved. Hiszem, hogy több bölcsességgel és helyesebb megítéléssel tudod majd kezelni a kemény helyzeteket, különösen, ha vezető vagy.

Gyülekezeti kormányzás

Fiatal keresztényként el sem hittem volna, hányféleképpen lehet vezetni egy gyülekezetet, és mennyire megáldja az Úr láthatóan a sok különféle módszert. Akik egy bizonyos módszert alkalmaznak, azok sokszor nagyon erősen hisznek benne, és ha te is ilyen vagy, nem kérlek arra, hogy változz meg, de talán egy kicsit kevésbé dogmatikusan gondolkodsz majd arról, hogy egyedül úgy lehet csinálni a dolgokat, ahogyan te teszed. Ha kimondanánk, hogy „ez az egyik módja”, az sokkal értelmesebb lenne, mint azt mondani: „ez az egyedüli módja”.

Vannak olyan gyülekezetek, amelyeket egy csapat vezet, időnként presbiterek vezette gyülekezetnek is nevezik, és ennek egészen a Testvérgyülekezetek mozgalmáig nyúlik vissza az eredete. Annak idején nagyon erőteljes mozgalom volt, helyenként még ma is az. Dale Rhoton, akivel a Maryville Egyetemen ismerkedtem meg, és aki velem jött arra az első mexikói útra, a Testvérgyülekezethez csatlakozott, és írt is egy könyvecskét, amelyben elmagyarázta, hogy ez az újszövetségi modell. Én még csak akkor kezdtem ismerkedni ezzel a sajátos mozgalommal, először Mexikóvárosban jártam náluk istentiszteleten. William MacDonald, aki akkoriban a chicagói Emmaus Bible College elnöke volt, szintén barát és támogató lett. *True Discipleship (Igaz tanítványság, Gospel Folio, 2003)* című könyve komoly hatással volt a mozgalmunkra. Sok minden járult hozzá, hogy végül is Dale merített be engem a Wheaton Bethany kápolnájában. Életemnek azon a pontján azonban már nagyon-nagyon felekezetközi voltam, mivel a Moody Bible Institute ebbe az irányba segített. Aztán mindennek tetejébe elvettem feleségül egy baptistát! Ejha!

Dale-nek és néhány munkatársának azt javasolta a közgyűlésük, hogy munkálkodjanak együtt az OM-mel, és mi ezt nagy imameghallgatásnak tekintettük. Akkor még nem is sejtettük, hogy néhány évvel később Angliába kerülök, a Testvérgyülekezet szülőföldjére, hogy ott is elindítsam a munkát, ahol ez a mozgalom még javában virágzott. Történetileg számos vezetőnk, például első angliai igazgatónk, Keith Beckwith és később Peter Maiden, aki társigazgatóm, majd utódom lett, szintén kapcsolatban állt velük. A Testvérgyülekezetekben is sok szakadás volt, szinte minden egyes közgyűlésre jutott egy. Isten mégis munkálkodik köztük, és még ma is viszonylag egészséges globális mozgalomnak számítanak. Nagy bátorítást jelent nekem, hogy sokan közülük elfogadnak, sőt, még előadónak is meghívnak nagyobb, vezetőknek szóló eseményekre. Vannak olyan gyülekezeteik, ahol pásztorok próbálnak vezetni, akik közben mégis igyekeznek megmaradni

csapatjátékosnak. Másokat elborzaszt ennek a gondolata is, ami további szakadásokhoz vezetett. Legyünk őszinték: Isten rejtélyes működési módszerében a szakadások és megosztottságok adják a gyülekezet növekedésének egyik módját. Ez sem mentség semmiféle bűnre vagy helytelen magatartásra. Megint csak rácsodálkozhatunk, hogy Isten a zűr kellős közepén is munkálkodik.

Nincs most lehetőség arra, hogy kitérjünk a gyülekezet vezetésének különböző lehetséges módjaira. Sokan meglepetéssel láttuk, hogy az indiai munkánk, amelyet teljes mértékben indiaiak vezetnek, olyan úton indult el, amely mintha ötvözné a Testvérgyülekezetek, a baptisták, metodisták és anglikánok módszerét, némi karizmatikus beütéssel. A Jó Pásztor Gyülekezetek egész történetünk egyik legnagyobb gyümölcse lett, de hagynunk kellett, hogy a saját útjukat járják, és ennek megértésében kimondhatatlanul sokat segített a nézőpontváltásom Istenünk munkálkodásával kapcsolatban. Egyértelmű, hogy fanatikus rajongója és lelkes támogatója vagyok annak, ami ott zajlik, de ez nem jelenti, hogy mindennel egyetértek, vagy egyáltalán, hogy mindent értek. Valahányszor nagy tömegek jönnek egyszerre Krisztushoz, ott nemcsak zűr van, hanem hiper-megazűr! Ezért kell minden eddiginél jobban imádkoznunk és támogatnunk ezt a nagyszerű munkát és minden hasonlót. A gyors növekedés révén megtanultuk, hogy *a hibának ára van*. Arról is többet tudtunk meg, hogyan képes használni az ördög az ő segítőivel együtt a pletykát egy munkának a lerombolására. Nem választhatnánk mindnyájan pozitívabb hozzáállást arra nézve, milyen sokféleképpen munkálkodik Isten ennyiféle, különböző vezetési stílussal rendelkező gyülekezetben?

Hollywood és a keresztény filmek

Gyerekkoromban szerettem a jó filmeket (és néhány rosszat is), ezért fiatal hívőként nagy döbbenettel hallottam, hogy a filmek

és a mozi mind az ördögtől vannak! A Moody bibliaiskolában alá kellett írnom egy papírt, hogy nem fogok moziba járni. Annyira égett bennem a vágy Jézus és a világmisszió iránt, hogy nem akartam semmit kockára tenni, és sok tekintetben igazodtam az előírásokhoz. Csak később jöttem rá, hogy ennek nagy része törvénykezés volt, és nemsokára engem is a markába kerített. Egy biztos: több száz év bizonyítja, hogy Isten még egy törvénykező környezetben is tud munkálkodni, de szerintem a Biblia azt tanítja, hogy van ennek jobb módja is. Ami szorosan kapcsolódik a kultúrához, és ahhoz, milyen bámulatos módon sikerül Istennek betörnie szinte bármilyen kulturális helyzetbe. Ha egy texasi megtér, attól ő texasi marad. Lehet, hogy ez irritálja némileg bostoni keresztény társainkat, de az Élő Isten szemében csekélység mindez. Rengeteg félreértést meg lehetne oldani az államok, nemzetek és városok között, ha jobban Istenre irányítanánk a figyelmünket, és megértenénk az Ő bámulatos útjait.

A mi mozgalmunk párhuzamosan növekedett a Keresztény Filmmozgalommal Ken Anderson és mások vezetése alatt. Nekünk már 1963-ban is projektorunk volt sok teherautónkban, miközben keresztül-kasul szeltük Európát, és milliókat elértünk Isten Igéjével. Azóta is hatalmas módon használtuk és használjuk a filmeket (régén videón, ma DVD-n). Nemsokára észrevettem, hogy szinte mindegyik filmet élesen bírálják, különösen a filmvilág szereplői. Nyilván a legtöbb ezek közül kis költségvetéssel készült, ezért komoly korlátokba ütközött. A történelem és a menny majd megmutatja, hogyan ismerték meg milliók ezeken a filmekken keresztül Jézust. Ugye mennyire eltér Isten gondolkodása a miénktől? Nyilván vágyunk nagyobb dolgokra, jobb filmekre, de Isten addig is használja azt, amit mi nem tartunk olyan jónak, vagy akár el is vetünk. Vajon nem vagyunk ítélkezőbbek és szűklátókörűbbek, mint az Élő Isten? Kinek kellene megváltoznia?

Gyülekezeti épületek

Sokan nem értik, miért költünk annyi pénzt gyülekezeti épületekre, miközben szerte a világon annyian haldokolnak az éhségtől és élnek szegénységben. Az osztályrendszer, amely együtt járt ezzel a tizenkilencedik században, szinte felfoghatatlan a jelen keresztény társadalmi radikálisai számára. Egész mozgalmak születtek részben éppen erre reagálva, például az Üdvhadsereg vagy a metodisták. Ezek a mozgalmak, sok mással karöltve, elterjesztették hitüket az egész világon, így még ma is vannak Indiában és Pakisztánban óriási épületeink, amelyek sokszor pereskedés tárgyai, rossz állapotban vannak, és nagyon csúnyán néznek ki. Vigyázz nagyon, ha azt akarod mondani, hogy Isten nem munkálkodik azok között, akik ezekben az épületekben gyűlnek össze!

A legnagyobb új gyülekezeti mozgalmak között is vannak olyanok, amelyek szerintem még mindig egészségtelenül sokat foglalkoznak a szép és különleges épületekkel. Nekem ez probléma, de nem hiszem, hogy Istennek az. Érted már, mire próbálok kilyukadni? Van, akit nagyon felzaklat, ha valamelyik régi épületet eladják, és például mecset lesz belőle. Én személy szerint úgy vélem, Istent sokkal jobban érdeklik az emberek, a muszlimokat is beleértve, mint a régi épületek. Lehet, hogy Isten inkább azt kérdezné tőlünk, miért nem közeledünk szeretettel muszlim felebarátaink felé az evangéliummal. A bezárt templomok közül némelyikben már évek óta halott volt a gyülekezet, és évtizedek óta eltért a Szentírás igazságától, akkor meg miért aggódunk annyira? Még Angliában is új gyülekezetek, mindenféle keresztény csoportok ezrei születnek, és ezt biztosan Isten is jobban a szívéen viseli. Biztosan megvan a helye a gyülekezeti épületeknek és mindenféle más épületnek is, de Isten különböző embereket különbözőképpen vezet, és döntően nem a kor vagy a gyülekezet kultúrája lesz rájuk életfordító hatással. Gyakran engem is felkavar ez, de szerencsére úgy vélem, Isten szemében nem olyan nagy ügy.

Hatodik fejezet

MUSZÁJ ENNYIRE DOGMATIKUSNAK LENNÜNK?

Mennyire nehéz nekünk, meggyőződéses, elkötelezett, bibliahívó keresztényeknek valaha is megváltozni! Mégis fontos, hogy készek legyünk rá, ha tévedtünk. Hiszen változtatás nélkül könnyen szellemi kátyúba kerülhetünk, és eredménytelenek leszünk, a kapcsolatot is elveszítve a fiatalabbakkal. Változtatás nélkül nehéz továbbadni a látást és a szolgálatot a következő nemzedéknek.

Ha egy bizonyos felekezetben, bibliaiskolában vagy teológián tanultunk, az nagy hatással lesz ránk. Akinek teológiai diplomája van, az hajlamos úgy érezni, hogy minden hitelve be van betonozva. Néha úgy gondoljuk, mindenre tudjuk a választ, még az élet és a teológia legnehezebb kérdéseire is. Ez szerintem komoly hiba. Tovább kell tanulnunk, növekednünk, és ez sokszor azzal jár, hogy elismerjük: tévedtünk. A keresztény hit alapjait tekintve legyünk mozdíthatatlanok, de a sok-sok kérdésben, amelynek több értelmezése is létezik, azt hiszem, jobb, ha nem vagyunk olyan dogmatikusak. Ha azt tesszük, amit a Biblia mond, és „egymást különbnek tartjuk önmagunknál” (Fil 2,3), akkor szerintem nyitottabbaknak kell lennünk arra, hogy hallgassunk másokra, és készek legyünk változni.

Az évek során sok olyan emberrel találkoztam, akit nem túlzottan érdekelt, hogy hiszek Jézusban, és megmenekültem az Ő kegyelme által. Jobban érdekelte őket, hogy református vagyok-e,

vagy karizmatikus, arminiánus, baptista, és még folytathatnám a listát. Mások azt szeretnék tudni, mit hiszek a végidőkről vagy a zsidókról, vagy melyik bibliafordítást használom. Nem azt akarom mondani, hogy mindez nem számít, de csakugyan tetszik ez az Úrnak? Ez a fajta gondolkodás dicsőséget hoz Istennek? Márpedig nekünk erre kellene törekednünk mindenekelőtt. Van még remény az olyan öreg fickóknak, mint én, akik már közel 60 éve tanulmányozzák a Bibliát, a bibliai tanításokat és a teológiát is, egyelőre mégsem tudják, mi az igazság egy-egy ellentmondásos kérdésben, amelyben még azok az általam tisztelt nagy vezetők sem látnak egyformán, akiknek a könyveit sorra elolvastam?

Egész életemben vívódtam azzal, hogy sokan, akik teológiát tanulnak, eltévednek, és már nem is hiszik, hogy a Biblia Isten Igéje. Ez az időnként „liberális teológiának” nevezett irányzat az 1920-as és 1930-as években vált irányadóvá sok teológián és egyetemen. Fel tudjuk egyáltalán fogni, milyen hatása volt a liberális teológiának olyan helyeken, mint Németország, Svájc, Hollandia, és igen, Srí Lanka, India és persze az USA is? Ennek fényében nem az kellene, hogy mi, akik hiszünk a Bibliában, összefogjunk, és ne hagyjuk, hogy annyi apróbb kérdés elválasszon bennünket? Ha magunkévá tesszük a zűrológiát, az ebben biztosan segítséget nyújt.

Ha több alázat és kevesebb ultradogmatizmus lenne a kisebb, ellentmondásos kérdések terén, akkor kevesebben reagálnának erre, és esnének bele a hitetlenség mély mocsarába. A túlságosan dogmatikus emberek végül néha teljesen elveszítik a hitüket. A történelem ezt támasztja alá, és én is tartozhattam volna közéjük. Mit ajánlok? Hozzáállásbeli változást? Igen. Több alázatot? Igen, és más látást arról, hogy mit vár Isten tőlünk és az elménktől. Biztosan többet szeretne látni a Szentlélek gyümölcséből és kevesebbet a barátságtalan, dogmatikus megjegyzésekből. Szembenézünk-e valaha azzal az egyértelmű üzenettel, hogy SZERETET nélkül

SEMMIK vagyunk? Képesek vagyunk meghallgatni és kicsit jobban becsülni azokat, akik másként hisznek, különösen, ha olyanokról van szó, akik még mindig hisznek abban, hogy a Biblia Isten Igéje?

Nemrég az egyik ódivatú, ultradogmatikus szerzőnk és igehirdetőnk elítélte az egész pünkösdi és karizmatikus mozgalmat, amely a Gyülekezet teljes kétezzer éves történetének egyik legnagyobb mozgalma. Bámulatos, de egy másik nagy tanító/pásztor és teológus is írt egy könyvet válaszul az elsőre. Mindkettőt elolvastam. Hű, micsoda utazás! Azt hiszem, a második könyv közelebb áll az igazsághoz és Isten szívéhez. A címe *Holy Fire* (*Szent tűz*, Charisma House, 2014), és R. T. Kendall írta.

Mindig szót emeltem a szélsőségek ellen, és így tett sok más pünkösdi is, például Lee Grady a *Charisma* magazintól, és Krisztus Testének ez a része nagyon is sebezhetőnek tűnik. Az én látásom szerint azonban ők az egyik leghűségesebb mozgalom (felekezetek és egyházak elképesztő sokszínűségével), akik hiszik, hogy a Biblia Isten Igéje, és hűségesen hirdetik az evangéliumot. Ezért lehetséges, hogy tízMILLIÓK jöttek Jézushoz az ő erőfeszítéseik révén és imáikra válaszul.

Igen, sokszor hozzátesznek más tanításokat, és ezek közül némelyik, úgy érzem, nem helyes. De azt hiszem, ez igaz a legtöbb egyházra és mozgalomra a történelemben. Isten az Ő irgalmából bizonyára továbbra is ment meg embereket mindezek kellős közepén, és szerintem az EMBEREK megmentése az, ami igazán Isten szívéen van. Egyéb tanításaink előtérbe helyezésével, és ebben a pünkösdiak is nagyon jók, alábecsüljük az ilyen NAGY üdvösség jelentőségét. Fájl a szívem, ha azt látom, hogy amikor pünkösdi és karizmatikus barátainkat támadás éri, ők is sokszor beleesnek ugyanabba a csapdába, és túlságosan dogmatikusan nyilatkoznak olyan kérdésekről, amelyek nem egyértelműek a Bibliában, és amelyek felől évszázadok alatt nem sikerült egyetértésre jutniuk a hit nagy embereinek sem.

Az egyik csoport általában azzal támad a másikra, hogy rémtörténeteket mesél híres emberekről (különösen televíziós hírességekről), akik csúnyán elbuktak, és nagy bünt követtek el. Én évek óta úgy érzem, nem igazán lehet bebizonyítani dolgokat keresztény rémtörténetek segítségével, bár nyilván ezek is hozzátartoznak az igazsághoz. Isten azt parancsolja, hogy inkább azokról gondolkodjunk, „amik igazak, tisztességesek, nemesek” stb. (Fil 4,8). Egy vezető konzervatív missziós társaság néhány munkását elítélték és börtönbe zárták pedofília vádjával, amibe belesajdul a szívünk, de ez nem bizonyít semmit a misszióval és a többi munkatárssal kapcsolatban. Éppen ma reggel tanulmányoztam Dávid, Saul és Salamon életét. Ha elolvasod Gordon MacDonald remek könyvét (*Rebuilding Your Broken World – Összetört világod újjáépítése*), meg fogod látni, hogy a legtöbb ószövetségi szentnek volt egy „összetört világ élménye”. Igen, vannak olyan területek, ahol erősnek és mozdíthatatlannak kell lennünk (van, aki a dogmatikus szót szereti jobban használni), de maradjunk mindig alázatosak, taníthatók, készek a változásra, és legyünk EGYRE KRISZTUSIBB emberek!

Csak azért törődünk másokkal, mert ez a munkánk része, vagy tényleg azért törődünk velük, mert a KEGYELEM forradalmi munkát végzett el a szívünkben? Ez el is vezet egy másik kérdéshez: Főként akkor törődünk az emberekkel, ha a szervezetünkhöz tartoznak, így ha néhány évvel később kilépnek tőlünk, már a nevükre sem emlékszünk, vagy pedig elkötelezzük magunkat arra, hogy szeretni fogjuk őket, és törődünk velük, bárhova is kerülnek? A felmérésem szerint az emberek nagy többsége, miután kilép egy szolgálatból vagy szervezetről, hamarosan úgy érzi, megfélekeztek róla. Ő, mennyire tudja az ördög, hogyan használja fel ezt! Megpróbálja elhitetni velük, hogy a szervezet csak kihasználta őket. A legtöbben azt mondják, nincs idejük annyi mindenkivel tartani a kapcsolatot, de amikor közelebbről megnézem az életüket, elképedek, hogy mennyi időt elpazarolnak. Nehezünkre

esik szembesülni saját énközpontúságunkkal, és azzal, mennyire hiányzik belőlünk a valóban dinamikus, megbocsátó és gyakorlati szeretet. Ezt saját magamnak is írom, mert én is zarándok vagyok, elbukom és tanulok.

Hetedik fejezet

SZERELEM, HÁZASSÁG, PÉNZ ÉS SOK IRGALOM

Azt hiszem, tizenhárom éves koromra a szerelem lett a legfőbb dolog az életemben, már csak a sport és a pénzkeresés érhetett a közelébe. Az első lány, akivel randevúztam, a barátnőm lett. Úgy emlékszem, néhány táncóra után elmentünk megnézni a *Quo Vadis* (1951) című filmet, és csak az örökkévalóság a megmondhatója, milyen hatást gyakorolt ifjú életemre az a film. Ekkoriban történt az is, hogy a drága Mrs. Clapp, aki a gimnáziummal szemközt lakott, felírt a „Szentlelkes slágerlistájára”, és elkezdett imádkozni nemcsak azért, hogy keresztény legyek, de azért is, hogy misszionárius legyek. Húha! Még csak ki sem kérte a véleményem! Igazából egészen mást terveztem az életemmel. Már akkor is üzleti vállalkozásom volt, és azon gondolkodtam, hogy ilyen pályát választok.

Egy Lynn nevű fantasztikus lány jó hatással volt rám. Baptista gyülekezetbe járt, de nekem fogalmam sem volt, mi az. Emlékszem, megmutatta a bemelegítő-medencét, amit nagyon furcsának találtam. Megismerkedtem a szüleivel is, akiket nagyra becsültem, és akik nagyon jó hatással voltak rám. Lynn és én eljártunk táncolni, és néha viharosan csókolóztunk, de ennél messzebbre nem jutottunk, amiért visszatekintve nagyon hálás vagyok. Miután szakítottunk, sok más lány is volt, aki kielégette nálam a szerelmi biztosítékot, és sajnós azt mondanom, hogy akkortájt kis mértékben ugyan, de belekeveredtem az úgynevezett lágypornó és a kéjvágy világába.

Ebben az időben tört be az életembe János evangéliuma, amelyet Mrs. Clapp küldött a fiával, Dannyvel. A félig liberális református gyülekezetben, ahova jártam, volt egy istenfélő vasárnapi iskolai tanító, aki majdnem Jehova tanúja lett, de aztán Dr. DeHaan rádiós szolgálata nyomán hitre ébredt, és rám is hatást tudott gyakorolni. Megtérésem után ez a tanító, Fred Gnade életre szóló barátommá vált. Külön megmaradt bennem a kishúga, Shirley, aki a szomszédomban lakott a Van Houten utcában, Wyckoffban, New Jersey államban. Ő volt az első lány, akit megcsókoltam – úgy hatéves koromban.

Gyökeres változást Jézus Krisztus, a Madison Square Garden, Billy Graham és 1955. március 3. hozott az életembe. Azon az estén újjászülettem, és minden megváltozott. Azokról az első időkről olvashatsz az OM hivatalos történetében, amely *Spiritual Revolution (Lelki forradalom, Authentic Media, 2008)* címmel jelent meg, és Ian Randell írta. Új tag voltam Isten családjában, és nemsokára rájöttem, mennyire más emberek vannak itt, és hogy hány szabály tartozik a játékhoz. Azt mondták, nem szabad csókolóznom vagy táncolnom, de nem találtam ezzel kapcsolatos ígeverseket, úgyhogy tovább folytattam mindkettőt.

17 éves voltam ekkor, saját autóm volt (egy Henry J – na, ez igazán rám üti a dátumot!), és utolsó évem töltöttem a gimnáziumban, amikor belezúgtam egy Margo nevű lányba, aki nálam sokkal fiatalabb volt, és episzkopális gyülekezetbe járt. Isten teljes erőből jött utánam, miközben én olvastam az Igét, és evangelizálni kezdtem a gimiben, ahol megválasztottak a diáktanács elnökének. Az ostobaságomnak és bohóckodásomnak köszönhetően addig nem kerültem be a kitűnő tanulók országos társaságába, de abban az utolsó évben annyira megváltozott az életem, hogy végül befogadtak a társaságba, ami abban az időben nagy szó volt. Nagy butaságot követtem el. Leparkoltam az út szélén, az erdőben, és Margoval smárolni kezdtünk. (Használják még egyáltalán ezt a szót manapság?) Már éppen továbbléptem

volna, amikor egy rendőr elkezdte döngetni az ablakot. Nyilván fogalmam sincs, mit mondott. Ijedtemben beletolattam az árokba, és ki se tudtam onnan jönni. Kamaszkorom legszörnyűbb estéje volt, mert a lány apjának kellett kiszabadítania minket, és mivel felöntött már kissé a garatra, olyan dolgokkal vádolt meg, amelyeket nem is csináltunk, és a kapcsolatunk nemsokára véget ért. Mindig rossz érzéssel tölt el, mert tudom, hogy fájdalmat okoztam annak a fiatal lánynak, és nemsokára elvesztettem őt szem elől.

Még egy hasonló eset történt velem a gyülekezet parkolójában, de ezzel véget is ért számomra a vad romantikázás kora; biztosan azért, mert imádkoztak értem. A teljes elvonás mellett döntöttem: semmi randevúzás, semmi csókolózás (esetleg csak a párnával), és ez így ment majdnem két évig. A következő lány, akivel járni kezdtem, Drena volt, és ő lett a feleségem.

Részen azért választottam a Maryville Egyetemet, mert ott minden nap ebéd után táncház volt. Mégsem táncoltam, és nem is randevúztam ott soha. Akkor ment végbe keresztény életem kezdeti növekedése. Van, aki azt mondaná, hogy lángoltam Jézusért. Minden szabad órámban, amikor nem tanultam, evangelizáltam vagy imádkoztam, az Igét olvastam vagy keresztény alkalmakon vettem részt. Döbbenetes módon egy vidéki gyülekezet baptista pásztorja engedett prédikálni. Aztán megnyílt egy szolgálati ajtó a Blount megyei börtönben, majd pedig, mindössze 18 éves koromban, a Nashville állami fegyintézetben hirdethettem az Igét.

Remek könyvekhez jutottam: Oswald Smith *The Passion for Souls* (*Égő vágy a lelkek iránt*, Welch, 1986) és Elisabeth Elliot *Győztesen a gyöngykapun át* (Evangéliumi Kiadó, Budapest, 1994) című könyve többek között. Nagy hatást gyakorolt rám a levelező kurzus, amit elvégeztem arról, hogyan vezessünk embereket Krisztushoz. Amikor ugyanaz a baptista pásztor elvitt életem első missziós konferenciájára egy Tennessee Temple nevű chattanoogai bibliaiskolába, örökre megváltoztam. Már megtérésem előtt is, János evangéliumának és az azt kiadó Pocket Testament League-

nek köszönhetően arra vágytam, hogy mindenkinek mindenütt legyen meg ez a remek könyv. „Csecsemő” keresztényként körülbelül 1000 gimnáziumi társammal megígértettem, hogy el fogja olvasni. Ahogy egyre többet tudtam meg más népekről és arról, milyen sokat nem sikerült még elérni közülük, növekedni kezdett szívemben és elmémben a látás, hogy el kellene érni őket, különösen a muzulmánokat. Amikor ráébredtem, mennyire égető szükség van pénzre a misszióhoz, eladtam mindenemet, amit csak tudtam, és a pénzt odaadtam a világmisszióra. Felszolgálóként kezdtem dolgozni az egyetemi menzán, hogy többet adhassak.

Ebben az időben mentünk először Mexikóba 1957 nyarán. Nemsokára törtem a spanyolt, és amit ott láttam, egyéb tényezőkkel együtt arra készítetett, hogy otthagyjam a Maryville Egyetem bölcsészkarát, és átiratkozzam a chicagói Moody Biblie Institute-ra. Különösen arra vágytam, hogy a nagyvárosban élhessek és evangelizálhassak. Ízelítőt kaptam már belőle otthon is, amikor elmentem, hogy a New York-i metrón osztogassak szét több ezer traktátust, aztán közvetlenül a mexikói út előtt még a híres Billy Graham-kampányban is részt vettem. Az utcákon is prédikáltam ott.

Nagy sokkhatásként ért, amikor a Moody Intézetbe kerültem, különösen, hogy olyan sok szép lányt láttam. Mindjárt az első héten több lányba is belezúghattam, de betartottam, amit fogadtam, és folytattam a szerelem-bőjtöt. Visszatekintve nem is tudom, hogy ha megpróbáltam volna megcsókolni valamelyiküket, nem kólintott volna-e fejbe a nagy King James Bibliájával! Persze a Moodynál egész könyv volt a szabályokról, mindenre vonatkozott valamilyen szabály.

Az evangelizálás iránti vágyam arra készítetett, hogy kikölcsönözzek egy filmet a 7. vagy 8. emeleti Moody irodából; akkor még nem is sejtettem, hogy ez a nap fogja megváltoztatni az életemet. Drena ült az íróasztalnál abban az irodában. Amikor megpillantottam, azonnal kiegészült a szerelmi biztosítékom, és megtörtem a bőjtöt, gyorsan ráközelítve a célpontra. Nekem

szerelem volt első látásra, ám amint kimondtam valami hülyeséget, neki rémület első látásra! Semmi sem történt, de abba beleegyezett, hogy találkozzunk. Az első találkozónkon azt mondtam neki: „Hát, valószínűleg semmi sem fog történni köztünk, de ha mégis történne valami, mondjuk házasság, azt tudnod kell, hogy én misszionárius leszek, és akkor téged valószínűleg felfalnak a kannibálok Új-Guineában!” Az, hogy végül hogyan egyezett bele mégis, hogy hozzám jön, hosszú történet. Egy nehéz nyarat töltöttünk együtt Mexikóvárosban, aztán őt hátrahagyva tértem vissza a Moodyba. Erre a legjobb mexikói barátom beleszeretett Drenába, és felhívott, hogy megkérdezze, nem baj-e. Na, erre bőszen elkezdtem böjtölni és imádkozni. Miután telefonon beszéltem Drenával, ő felült a buszra, és visszajött Chicagóba.

Közben az Úr mélységesen megítélt a gyakorlati szeretet és érzékenység hiánya miatt. Drena ekkor kezdte felfedezni önmagát és mély érzelmi szükségait. A jegyességünknek vége szakadhatott volna, ha nincs egy mélységes átélése saját szobája csendességében Jézussal, amikor megértett valamit Jézus mindenre elégséges voltából. Ennek eredményeként meggyógyult néhány testi tünetből is, ami régóta gondot okozott neki.

Soha nem felejtjük el 1960. január 31-ét, azt a nagy napot, amikor összeházasodtunk. Nem volt semmi extra, hiszen Henry, Drena mostohaapja nem is volt keresztény. Azért, ahogyan ő sok évvel később elfogadta Jézust, mindig hálásak leszünk Istennek. A Lake Drive baptista gyülekezetben tartottuk a menyegzőt közvetlenül a vasárnapi istentisztelet után. Saját épülete nem volt a gyülekezetnek, úgyhogy egy iskola tornatermében gyűltünk össze. Walter Borchard volt a tanúm. Chicagóból egy busszal jöttek el a barátaink, többnyire moodys diákok. Dale erőteljes üzenetet mondott el az ebédnél, és megemlítette, hogy a legjobb, amit adhatnak nekünk az emberek, az, ha imádkoznak értünk, mert ha ajándékot adnak, azt úgyis eladjuk a világmisszió javára. Bárcsak még ma is meglenne az a régi szalagos felvétel!

Ahogy most visszatekintünk ötvenöt évi házasságra, mit is mondhatunk, ami segítséget jelenthet a mai olvasóknak? Még 1970 táján úgy döntöttem, írok egy könyvet a házasságról, *The Revolutionary Marriage (Forradalmi házasság)* címmel, és már a vázlata is megvolt. Az igazság azonban az, hogy inkább tanulnom kellett volna még arról, hogyan működhet a mi házasságunk, mint írnom róla. Hadd osszak meg most néhány leckét, amelyet útközben tanultam:

1. Házasságunk alapja a Biblia. Ez volt mindig is a gyakorlati alapja: azt akartuk, hogy Krisztus álljon mindennek a középpontjában. Amikor házasságunk kezdetén mexikóvárosi könyvesboltunk hátsó részének a padlóján laktunk, az hozott néhány kihívást magával, és én nagyon gyorsan rájöttem, hogy a házasság valójában Isten PhD programja a megszentelődésben. Elolvastuk a „Revival in the Home” („Ébredés a családi otthonban”) című fejezetet Roy Hession *A megújulás útján* című könyvéből, és ez még többet tanított nekünk az összetörtségről, az alázatról és a Szentlélekkel teljes, keresztre feszített életről. Ennyi éven át újra meg újra megerősödött bennem, hogy pont a megfelelő személy lett a társam egy életre, és az Ő kegyelme által teljes mértékben hűségesek voltunk egymáshoz, bár ma ezen sokan csak nevetnek. Mi a Bibliából nem láttunk más lehetőséget. Amikor reflektorfénybe kerülnek az elveszettek és az ő elérésük szükségessége, az mindennap hatással van az életünkre.
2. A szeretet forradalmának gondolata – amelyről írunk, prédikálunk, és amelyet megpróbálunk gyakorolni az 1Korinthus 13 és más igék alapján, házasságunk legfontosabb összetevőjévé vált. Én különösen hajlamos voltam a szélsőségekre és az érzéketlenségre; Istennek ezt le kellett törnie bennem. A türelmetlenséggel egész életemben gondom volt. Annyira gyűlöltem azonban a bűnt és mindenféle gőgöt, hogy ez segített

megalázni magam és hamar bűnbánatot tartani. A kegyelem csodája, amely szabaddá tett a haragtól az Istennel való járásom elején, komoly szerepet játszott közös életutunkban, és abban is, hogy a mozgalom élére álltam. Továbbra is előfordultak időnként bukások, amelyekből gyorsan meg kellett térnem, de a mai napig szomorúsággal tölt el minden egyes alkalom, amikor megbántottam a feleségemet, vagy később saját gyermekeimet haragkitöréssel vagy durva szavaimmal. Nagy lépés volt a számunkra, amikor Spanyolországból, ahol elsőszülött fiunk, Benjamin született, Angliába költöztünk. Abban az időben komoly alázatra készítetett Billy Graham jelentős műve, a *Freedom from the Seven Deadly Sins* (*Szabadulás a hét halálos bűntől*, Zondervan, 1963), és ma is nagyon hálás vagyok ezért a könyvért az Úrnak! Ahogyan korábban már említettem, fiatal keresztényként folyton elolvastam Graham rádiós igehirdetéseit is. Többi könyve, például a *Békesség Istennel* (*Magyarországi Szabadegyházak Tanácsa*, 1985), illetve *A boldogság titka* (Harmat, 2012) szintén komoly szerepet játszott életem alapjának lefektetésében.

3. Vágytunk rá, hogy elérjük az embereket Isten Igéjével helyben és szerte a világon, miközben egy teljesen új missziós mozgalmat indítottunk el, ami állandó pénzügyi nyomással és kihívásokkal járt, engem pedig szélsőségekbe sodort. Isten ugyan ezt is felhasználta, azonban néhány embert – köztük a feleségemet is – sikerült összezavarnom vele. A Lukács 14,33-at hangsúlyoztam: „Így tehát, aki közületek nem mond le minden vagyonáról, az nem lehet az én tanítványom.” Ez a kihívás már korábban is arra vezetett, hogy a legtöbb holminkat eladjuk. Mások is követték a példánkat, ám emiatt meg ítélezni kezdtünk azok felett, akik szerintünk pazarolták a pénzt. Szükségünk volt a Filippi 4,19 egyensúlyára. Kezdtünk többet megtudni a rejtélyről, hogy annyira jónak tűnő dolgoknak hogyan lehet

sötét oldaluk. Addig többnyire fekete-fehér világunkba kezdett bekúszni egy kis szürke árnyalat is, ami azóta egyre csak nő. Kitalálod, miért vált annyira fontossá számunkra a Róma 11 néhány utolsó verse?

Ó, Isten gazdagságának, bölcsességének és ismeretének mélysége! Mily megfoghatatlanok az ő ítéletei, és mily kikutathatatlanok az ő útjai! Mert „ki értette meg az Úr szándékát, vagy ki lett az ő tanácsadója? Vagy ki előlegezett neki, hogy vissza kellene fizetnie?” Bizony, őtöle, őáltala és őreá nézve van minden: övé a dicsőség mindörökké. Ámen.

4. A házasság útján a legnagyobb rejtélynek a sok megválaszolatlan imádság bizonyult, még olyan területeken is, amelyekről nehéz beszélni. A csüggedés komoly támadásaival kellett megbirkóznunk, amelyek sokszor csalódásokhoz kapcsolódtak. Azok az évek, amikor három gyermekkel Indiában éltünk, vagy a Katmanduban, illetve Nepálban, majd a Logoson töltött évek rengeteg alkalmat adtak a közös tanulásra és növekedésre. Végig éreztem Drena segítségét és támogatását, és nagyon kevés panaszra emlékszem, még a legádázabb küzdelem közepette is.
5. Valahogy az 1970-es évek közepe táján lépett be a depresszió Drena életébe, és mindnyájunkat meglepetésként ért. Abban az időben egy asszony elbeszélgetett velem, és rámutatott, hogy valószínűleg én is hozzájárulok a problémához. Isten összetört engem, és megmutatta, milyen változásoknak kell bekövetkeznie az életemben és abban, ahogyan férjként és apaként viselkedem. Egy évvel később véget ért Drena életének ez a sötét időszaka, és soha nem is tért vissza. Elszomorít bennünket, milyen leegyszerűsített válaszokat ad néhány keresztyén ember és könyv is ezekre az összetett betegségekre. Bár én hiszek abban,

hogy Isten tud gyógyítani, véleményem szerint a gyógyítással kapcsolatos szélsőséges tanítás többet ártott az embereknek és Krisztus Teste egészének, mint amennyit valaha tudni fogunk róla. Van Amerikában egy gyülekezet, amely elment a legvégsőig: „orvost soha, semmilyen körülmények között”. Saját temetőjük van, és már huszonöt évvel ezelőtt is több mint hetven sír volt a temetőjükben, többségében gyermekeké.

6. A bírálat kezelése nagyon fontos része a vezetésnek, amit én néha nehéznek találtam, személyes bántásnak vettem. A házasságommal vagy a feleségemmel kapcsolatban soha nem kaptam sok kritikát, de ami mégis eljutott hozzánk, gyakran másodkézből, azt nagyon nehezen viseltük. A vezetésed és Istennel való járásod egyik legnagyobb próbája, amikor a házasságotat bírálják. Isten irgalmából biztosan nem is halljuk meg a legrosszabb pletykákat és kritikákat, különösen az, aki a gyorsításáiban száguld, és próbálja megtéríteni az egész világot. Nagy áldást jelentett nekem, hogy olyan hűséges emberek, mint Dale Rhoton, Peter Maiden és mások sokszor a védelmemre keltek. Sokkal nehezebb dolga van azoknak a vezetőknél, akiknek nincsenek ilyen hűséges barátaik és munkatársaik.
7. Visszatekintve azt látom, nagyon sokat tanultam a bírálóimtól és azoktól a közeli barátoktól, akik együtt jártak velem a világosságban, és elmondták, hogy mit látnak az életemben és a szolgálatomban, amin változtatnom kellene. Isten megmutatta nekünk Igéjéből és keresztény könyvekből, hogy lehetetlen bármit is tenni anélkül, hogy kritikát kapnánk. Mindig igyekeztünk szeretni a bírálóinkat, és Isten áldását kérni rájuk. Soha nem lepett meg bennünket a pletyka ereje. Az igazság az, hogy szinte mindig nagyon boldogok és elégedettek voltunk/vagyunk, még most, az időskor különleges éveiben is, amikor olyan sok

minden megváltozik, különösen az egészség terén. Szerencsések vagyunk, hogy olyan sokan imádkoznak értünk; talán éppen te is közéjük tartozol. Köszönetet mondunk ezért teljes szívünkбől, és reméljük, hogy továbbra is folytatod az imádkozást.

8. Az egyensúly vált életünk egyik legfontosabb szavává. Egyensúly a munka és a család között. Egyensúly a bevétel és a kiadás között. Egyensúly az adás és az elfogadás között. Egyensúly a mások eléréséért megtett második mérföld és a családi idő és móka érdekében történő lassítás között. A régi Bibliámban volt néhány listám, amely segített az egyensúly elérésében. Egyik könyvem eredeti címe is az volt: *The Revolution of Love and Balance (A szeretet és az egyensúly forradalma)*.
9. A gyermekek és unokák mindig segítenek változtatni az életeden. Hálásak vagyunk Istennek három gyermekünkért és öt unokánkért. Jelenleg nem követik mind az Úr Jézust, de szeretjük őket, és igyekszünk a lehető legjobb szülők – és most már nagyszülők – lenni. Csodás időket szoktunk együtt tölteni közös utakon és nyaralásokon. Őszintén szólva nagyon is tisztában vagyunk a kudarccal, és felismerjük a nyomait annak, amit én „irreális romboló idealizmusnak” nevezek. Ha magas célokat tűzünk ki, ahogyan mi tettük, kudarcot fogunk vallani. Vannak olyan nem keresztények, akik ilyen dolgokat nem is tekintenének kudarcnak. Ezért is váltak olyan fontossá számunkra olyan könyvek, mint a *Meghökkenő kegyelem* (Harmat, 2012) Philip Yancey-től vagy a *The Grace Awakening (A kegyelem-ébredés)* Swindolltól. És mit mondhatnánk a friss levegőt képviselő *The Ragamuffin Gospel (Mezítlábas evangélium)*, Multnomah, 2005) című könyvről az Úrhoz nemrég hazatért Brennan Manning tollából? Különösen az első időkre nézve volt igaz, hogy megjelent a törvénykezés

a mozgalmunkban és az otthonunkban is, és okozott némi kárt. Most már az 1Péter 5,7-et kell gyakorolnunk, „minden gondunkat őreá vetnünk, mert Neki gondja van ránk”, és el kell fogadnunk az Ő bocsánatát. **RADIKÁLIS** megbocsátás nélkül soha nem fog működni a radikális tanítványság.

Nyolcadik fejezet

A HIBÁNAK ÁRA VAN

Sokat köszönhetek a szüleimnek, akik gyerekkorom idején nem ismerték ugyan még Jézust személyesen, de sok keresztény értékkel rendelkeztek, és megtanították nekünk, mi helyes és mi helytelen. Segítettek, hogy megtanuljam a kemény munkát már kicsi koromtól kezdve, ami létfontosságú alapot adott az életemnek már azelőtt, hogy Jézust megismertem. A szorgalmas tanulás, sportolás és a cserkészlet is valószínűleg többet segített, mint sejtem. Még egészen fiatal voltam, amikor haladó vezetőképző tanfolyamra küldtek a cserkészvezetők. Ugye, jól látszik, hogy az Élő Isten valami olyasmire készített fel, amit annyi idősen még el sem tudtam volna képzelni?

Hamar megtanultam, hogy a hibákért nagy árat kell fizetni, és sokféle módon okozhatnak nehézséget. Kisiúként egyszer elkövettem azt a hibát, hogy az orromon egyensúlyoztam egy pennyt, amit aztán véletlenül lenyeltem. Az anyukám ragaszkodott hozzá, hogy hazamenjek az iskolából, ahányszor vécéznem kell. A Washington Általános Iskola közel volt a házunkhoz, így aztán végül visszaszereztük a pennyt! Máskor egy befagyott tavon korcsolyáztam, és beszakadt alattam a jég. Valaki utánam nyúlt, és kihúzott. Olvastunk viszont olyanokról, akik ugyanezt a hibát elkövették, és az életükkel fizettek érte.

Egész életemben, különösen, miután Jézus követője lettem, mohón faltam a könyveket. Sőt, a könyveken kívül újságokat, folyóiratokat, cikkeket, most pedig vég nélküli e-mail csatolmányokat, és mindez segít ennek a könyvnek a megírásában. Sokat segített az is, hogy számos filmet és DVD-t megnéztem, különösen dokumentumfilmeket. Egyetlen könyv sem volt soha fontosabb számomra, mint a Biblia, amelyről hiszem, hogy Isten Szava. A Biblia tele van nagy sikerek és nagy kudarcok történeteivel, és nekünk mindből tanulnunk kell.

Úgy tűnik, bármit is olvasunk, folyton a hibákkal találkozunk, amelyeket az emberek elkövetnek. Úgy vélem, fontos, hogy mi, akik Jézusban hiszünk, ne hogy azt gondoljuk, hogy minden hiba bűn. Lehetséges, hogy a hiba bukott természetünkben gyökerezik, de nem mindig kifejezett bűnről van szó, amelyből azonnal meg kell térnünk. A Sátán szereti arra használni a hibáinkat, hogy elcsüggyesszen vagy magunk ellen fordítson. Ha hagyjuk, hogy erőt vegyen rajtunk a csüggedés, akkor megnyitjuk magunkat a bűn vagy a helytelen hozzáállás és viselkedés előtt, és akkor még nagyobb bajba kerülünk lelkiileg. A nagy lecke tehát az, hogy amikor hibázunk, fel kell állnunk, keresni egy B tervet, és menni tovább, előre. Segítségünkre lehet ebben Viv Thomas *Second Choice (Második választás, Paternoster, 2000)* című könyve.

A történelemből láthatjuk a hibák dominóhatását, amikor egyik hiba a másikhoz vezet. 1988-ban elvesztettük első hajónkat, a *Logost* (amely valamikor egész családunk számára az otthon jelentette, és hálásak vagyunk az Úrnak tizenhét évi létfontosságú szolgálataért), amikor ráfutott néhány víz alatt rejtőző sziklára a Beagle-csatornában Chilétől és Argentínától délre. A vizsgálat kimutatta, hogy különböző emberek által elkövetett hibák vezettek ahhoz a végzetes naphoz. Isten azonban irgalmas volt, egyetlen élet sem veszett oda, és a hibának köszönhető hírverést – hiszen bekerült az országos hírekbe, főként Angliában – arra használta fel, hogy előteremtse a szükséges pénzt egy sokkal jobb hajóra, a *Logos*

II-re (amely pedig később elvezetett a *Logos HOPE* hajóhoz). Nem akarok most kitérni a szörnyű autóbalesetekre, amelyek az elmúlt ötvenhét év alatt bekövetkeztek, és amelyeket mindig, ahogyan már biztosan kitaláltad, az okozta, hogy valaki HIBÁZOTT.

A történelem azt is megmutatja, hogy mindenki szokott hibázni, és persze, MINÉL KEVESEBBET HIBÁZUNK, ANNÁL JOBB. Nem szabad hagynunk, hogy Isten (általam zúrológiának nevezett) szuverenitásába vetett hitünk meggátoljon abban, hogy józan odaszánással igyekezzünk helyesen tenni a dolgokat, és a lehető legkevesebb hibát elkövetni. Bárcsak a bibliaiskolában valaki figyelmeztetett volna arra, milyen nehéz az élet, és mennyi problémával és nehézséggel fogunk szembekerülni! Újra el kell olvasnunk és át kell tanulmányoznunk a Jakab 1-et, az 1Péter 1-et, és sok más fejezetet. Sokáig nem is sejtettem, milyen sok embernek óriási gondot jelent az is, hogy ételt tudjon tenni az asztalra, és mennyi önfegyelem és kemény munka kell hozzá.

Teljes örömmel tartsatok, testvéreim, amikor különféle kísértésekbe estek, tudva, hogy hitetek próbája állhatatosságot eredményez. Az állhatatosság pedig tegye tökéletessé a cselekedetet, hogy tökéletesek és hibátlanok legyetek, minden fogyatkozás nélkül. Ha pedig valakinek nincsen bölcsessége, kérjen bölcsességet Istentől, aki készségesen és szemrehányás nélkül ad mindenkinek, és meg is kapja.

Jakab 1,2–5

Egész szolgálatunk során, az OM-et is beleértve, mintha túlhangsúlyoztuk volna az imádkozást, a hitet és a lelki életet, azt a hamis látszatot keltve, hogy ha ezeken a területeken minden rendben, akkor minden jól is fog alakulni. Most, ha visszatekintek a Krisztusban töltött hatvan évemre, azt mondhatom, hogy nagyon sok ember számára, akikkel tartottam a kapcsolatot éveken át,

NEM ALAKULTAK JÓL A DOLGOK! Jó néhányan vannak, akik az OM-nél töltött evangelizálás, hittel és imádkozással teljes időszak után hazatérve nem találtak (tartós) munkát. Vannak, akik az OM-nél ismerkedtek meg, összeházasodtak, de a házasságuk tönkrement, mert nem gondoltak bele, milyen problémák várnak rájuk a jövőben. Ehhez még hozzávehetjük azokat a hibákat, amelyeket olyan könnyen elkövetünk, és már meg is van a recept a bajra, méghozzá sokszor igen nagy bajra. Sokan nem tudtak sikeresek lenni a szolgálatukban, a munkájukban vagy még a házasságukban sem. Állandóan találkozom ilyen emberekkel, és ilyenkor a radikális kegyelmet igyekszem megosztani velük. Azt mondom nekik: „Ha sokat hibáztál, és elszalasztottad az A tervet, akkor dicsérd az Urat azért, hogy a B terv ugyanolyan jó lehet!” Van, aki sok hibát követett el, sok mindenben vallott kudarcot, és úgy érzi, talán már a H vagy M terv környékén jár. Erre azt mondom: „Dicsőség érte az Úrnak, hogy ilyen nagy az ábécé!” Ilyenkor általában nevetni szoktak az emberek, de végső soron ez nem mulatságos. A hibákat el lehetett volna kerülni, amivel sok bajtól megkímélhattük volna saját magunkat és másokat is. Óvakodnunk kell a fatalizmus mindenféle formájától! Komolyan kell vennünk az összes bibliai tanítást mindenféle lelki és gyakorlati területen, máskülönben mire való a Példabeszédek könyve?

A bűn sok tekintetben súlyosabb, de a hibáink gyakran a bűn és a régimódi butaság egyvelegéből állnak. Vagy, ha szelídebben akarom kifejezni, a bölcsesség és helyes megítélés hiányából. Részben azért is olvasok olyan sokat, hogy tanuljak mások hibáiból és bukásaiból, és életem során ezernyi ilyenről olvastam.

Összegyűjtöttem, amit arról tanultam, hogyan kerülhetjük el a hibákat:

1. Itassuk át lényünket Isten Igéjével, szánjuk oda magunkat az imádkozásra és az Istennel való járás minden egyéb lelki

oldalára! Erről részletesen írtam a többi könyvemben. (Lásd a könyv végén lévő könyvajánlót és a megjegyzést.)

2. Tanuljuk meg a fegyelmet az élet összes alapvető területén – de óvakodjunk a törvénykezéstől minden egyes lépésnél!
3. Tanuljunk meg olvasni és szorgalmasan tanulni! Dolgozzunk ki egy rendszert a fontos információk megőrzésére!
4. Tanuljunk meg jegyzetelni! Ha elutazunk valahova, írjunk listát azokról a dolgokról, amelyeket nem akarunk elfelejteni! A legújabb telefonok és egyéb kutyuk sokat segíthetnek ebben, de mindenképpen fegyelem kell hozzá.
5. Tervezzünk előre, és számítsuk ki a költségeket, ahogyan a Lukács 14 utolsó versei biztatnak rá! Egy egész fejezetet tudnék írni erről a fontos gondolatról, és a legnagyobb hibákról, amelyeket ezen a területen láttam. Sok különböző ember jött oda hozzám, és osztotta meg velem nagyszerű látását és álmát, de a legtöbb ezek közül soha nem valósult meg, vagy nem tartott sokáig. Sokszor nem mérték fel a költségeit, vagy nem álltak készen arra, hogy kifizessék az árat.
6. Amikor valamit tenni készülsz, és időd van rá, próbáld végiggondolni, milyen érvek szólnak az adott lépés vagy cselekedet mellett!
7. Próbáld tanácsot kérni! Ennek is megvan a hátránya, mint olyan sok minden másnak az életben, hiszen kaphatsz rossz tanácsot is, ezért mindig gondosan mérlegeld a személyes próféciaikat!

8. Amennyire lehetséges, tervezz előre! Kétszer is ellenőrizz minden dátumot, időpontot, és próbáld kigondolni, mit teszel, ha nem jól alakulnak a dolgok! Mindig legyen készenlétben egy B terved! Ha vonattal utazom, mindig megpróbálok eggyel korábbi vonattal menni, mint amelyikkel éppen időben érnék oda.
9. Sok hibát olyankor követünk el, amikor úton vagyunk. Bizonyos értelemben úgy tanuljuk meg, hogy profi utazók legyünk, ha tanulunk saját hibáinkból és másokéiból is. Egyszer a frankfurti vasútállomáson egyedül voltam, levettem a szemem az aktatáskámról (kevesebb mint egy percig!), az pedig eltűnt, és soha többé nem láttam. A tolvaj szerencsére nem szerezte meg a laptopomat vagy túl sok értékes holmit. Ha csak lehet, az értékeidet tartsd magadnál! Hordj pénztartó övet vagy valamiféle övtáskát! Sajnos azt kell mondanom, hogy az élet a nők számára még nehezebb, mint a férfiak számára, de hagyom, hogy erről a nők írjanak inkább. Mindenképpen legyen nálad fénymásolat a bankkártyáidról, útleveledről stb.!
10. Mivel előbb vagy utóbb mindenkivel előfordul, hogy értékeid elhagyja, dolgozzunk ki egy stratégiát ennek elkerülésére! Amikor például kimész egy helyiségből, menj vissza, és nézz körül újra, hogy nem hagytál-e ott valamit! Különösen a dug-aljakat ellenőrizd, hogy nem hagytál-e bedugva egy telefont vagy töltőt! Minél többször tudunk társsal együtt utazni, nem pedig magunkban, annál jobb. Tanuljunk meg odafigyelni egymásra, és tanuljunk egymástól! Hadd pusztuljon a büszkeség, és járjunk alázatban, készen arra, hogy gyorsan megvalljuk gyengeségeinket!
11. Legyen valami jó rendszered a címek, telefonszámok és hasonlók pótlására! Legyen valamiféle rendszerezési módszered! Az életem fontos részét jelentik a laptopomon levő fájlok. Micsoda remek

eszköz Isten munkájában! Van egy kis fekete címesfüzetem telefonszámokkal a biztonság kedvéért, és el sem hiszed, milyen sokszor használok! Ha tényleg szeretjük az embereket, és bátorítást akarunk jelenteni a számukra, akkor megteesszük a második mérföldet, hogy megőrizzük a legfőbb adataikat. **RENDSZEREZÉS, RENDSZEREZÉS, RENDSZEREZÉS!** Sok embernek segített Gordon MacDonald *Ordering Your Private World* (*Magánéleted rendszerezése*, Thomas Nelson, 2012) című könyve. Ha sokat és sokfélét olvasol, rengeteg hasznos tanácsot találsz szinte az élet minden területére nézve, és már az is nagy hiba, ha nem tanulsz mindebből.

12. Sajátítsd el, amit én „a Szentlélek óvásának” nevezek! Volt egy csodálatos misszionárius, aki az angliai dombvidéken sétálgatott, de nem megfelelő cipőt vett fel. Túl közel ment egy szikla széléhez, megcsúszott, lezuhant, és szörnyethalt. Sosem felejttem el, amikor másnap felhívtak ennek a kedves barátnak a halálhírével! Egy másik misszionárius barátomnak a felesége csúszott meg egy dombon egy szakadék szélénél, ő is lezuhant, és meghalt. Ha megosztanám veled azt a több száz hasonló történetet, amelyről tudok, talán jobban megértened, miért szánok időt ennek a könyvnek, és különösen ennek a fejezetnek a megírására. Nem kétlem, hogy ha az emberek megfogadják, amit itt leírok, életeket menthetek meg, és ezt nagyon szívesen teszem.

Természetesen ki lehet egészíteni ezt a listát, vagy elkészítheted saját változatodat, de itt most nem szeretnék több helyet szentelni ennek. Talán azt gondold, ez a gyakorlati rész nem annyira fontos a Krisztus szerinti életről és tanítványságról szóló lelki üzenetekhez képest, de az úgynevezett szent dolgoknak a gyakorlati dolgoktól való elszakítása nagy hiba a gondolkodásunkban. Egyesítenünk kell ezeket a Szentlélek ereje és útmutatása alatt. Isten az Ő képmására

teremtett bennünket. Szabad akaratumk van, és emberi értelemben mi döntjük el a sorsunkat. Minden nap minden órájában te döntöd el, mit teszel, hova mész és hogyan viselkedsz. Növekednünk kell, és egyre érettebbé válnunk az élet minden területén. Még az én koromban is vannak megtanulni való leckék.

Életünk különböző szakaszaiban újra meg kell tanulnunk minden egyes nagy bibliai igazságot és tanítást. Nem elég jól élnünk, meg kell tanulnunk és készen kell állnunk arra is, hogy jól haljunk meg. Ahogy előrehaladunk a korban, vigyáznunk kell az „IBSZ”-szel. Valaki megkérdezte tőlem egyszer, mit jelent az „IBSZ”. „Ő – feleltem – Időskori Butaság Szindróma.” Amivel csak az a gond, hogy a mai kultúrában már minden korcsoportra kihat.

Szeretném a fejezetet a Jakab 1,22 nagyszerű szavaival zárni: „Legyetek az igének cselekvői, ne csupán hallgatói, hogy be ne csapjátok magatokat.” Javaslom, hogy alaposan tanulmányozd át Jakab levelét.

Kilencedik fejezet

MILYEN VEZETŐKET HASZNÁL ISTEN?

Ezt a fejezetet egy nagyon különleges helyen írom. Wales nyugati partvidékén helyezkedik el a Hookses, itt írt sokat Dr. John Stott, a huszadik század egyik nagy keresztény vezetője, aki közeli barátom lett, és akinek a könyvei a mai napig nagy hatással vannak az egész világra. Remélem, sokat elolvasol majd ezek közül. Sajnálatos, hogy különösen Amerikában, ha bizonyos emberek körében felhozod John nevét, egyből azzal állnak elő, hogy ő tagadta a pokol és különösen az örök büntetés létezését, ami pedig egyáltalán nem igaz. Hitt abban, hogy az emberek Krisztus nélkül elvesztek. Én személyesen beszélgettem vele erről. Egyik könyvében, amelyet kifejezetten néhány liberális teológus által feltett kemény kérdésre válaszolva írt, érintőlegesen megemlített valamiféle megsemmisülést, és személyesen is beszélgettünk erről. Isten sok nagy embere vívódott azon, hogy pontosan milyen is a pokol. Emlékszem, Billy Graham azt mondta, hogy a pokol főként az Istentől való elszakadás.

Én megtérésem óta életem minden egyes napját ennek az igazságnak a fényében próbáltam élni, amelyet még ma sem értek teljes mértékben. Sokat segített, hogy elmélkedtem Isten igazságosságán. Az univerzalizmus minden eddiginél népszerűbb manapság, de John Stott nem ment el abba az irányba, és biztos vagyok benne, hogy ezért is kötelezte el magát annyira

a világmisszió mellett. Egy nagyszerű missziós üzenetében egyszer saját fülemmel hallottam, hogy azt mondja: a Gyülekezet egyik nagy harca ma az evangélium kizárólagosságáért folyik. Jézus azt mondja: „Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, csak énáltalam” (János 14,6).

Ezzel el is jutottam ennek a fejezetnek a központi gondolatához. Ez pedig nem más, mint egy kérdés, hogy próbáld jobban megérteni, milyen sokféle embert használ Isten a vezetésben, nőket és férfiakat egyaránt. El tudod képzelni, hány vezetővel találkoztam; hányanak a gyülekezetében szolgáltam? Ezenkívül ott az a rengeteg vezető, akikkel a misszióknál vagy más szervezeteknél ismerkedtem meg. Bizony, ezekről van szó, és több ezer üzenetet hallgattam meg tőlük, sokat kazettán vagy valamilyen felvételtől. És persze olvastam az összes vezetőről, akit a Biblia említ.

Rengeteg könyvünk van a vezetéssel kapcsolatban, számtalan önéletrajz, illetve életrajz Isten embereiről, egészen az idők kezdetétől fogva. Sokat elolvastam, sokról véleményt írtam, még többbe belelapoztam. Ma még több ilyen könyvvel találkozunk, mint eddig bármikor, és az én személyes szolgálatomnak egyik legfontosabb része éppen az, hogy vezetőkkal beszélgessek, és kiváló vezetői anyagokat osztogassak. Jelenleg a két legkiválóbb könyv a *Spiritual Leadership* (*Lelki vezetés*, KIA, 2012) J. Oswald Sanders tollából, amelyet sok nyelvre lefordítottak már, és Alex Strauch *Leading with Love* (*Vezetés szeretettel*, Lewis and Roth Publishers, 2006) című könyve. Erőteljesen kifejtettem saját nézetemet ebben a témában a „Grace Awakened Leadership” című füzetkében, amely valójában két fejezetet tartalmaz az *Out of the Comfort Zone* (*A komfortzónán kívül*) című könyvemből.

Ha nem teszed magadévá, amit én zűrológiának nevezek, valószínűleg nem fogsz egyetérteni azzal, amit itt próbálok megosztani. Szilárd meggyőződésem, hogy Isten hatalmas módon munkálkodik sok-sok különböző vezetőn és különféle vezetői stíluson keresztül.

Vannak olyan szerzők és tanítók, akik nagyon magas ideálokat tűznek ki a vezetők elé, és némelyik közülük annyira dogmatikus, hogy elítél vagy lenéz minden más stílust, amely eltér az ő könyvében felvázolttól. Én próbálom inteni az embereket ezzel a romboló idealizmussal kapcsolatban, amely kihagyja a radikális kegyelem tényezőjét, és végül azt éri el, hogy az emberek elcsüggednek, összezavarodnak vagy teljesen megsemmisülnek.

A történelem az ellenkezőjét bizonyítja. Az Úr mindenféle vezetőt és vezetői csapatot használt hatalmas módon Övének megáldására, tanítására és tanítvánnyá képzésére, és arra, hogy tízmilliókat elsegítsen az Úr Jézus megismerésére szerte a világon. Mi vagyunk a legfőbb terjesztői Chua Wee Hian *Learning to Lead (A vezetés elsajátítása)*, Authentic India, 2010) című könyvének, de évtizedeken át láttuk is, hogyan vezetett egy nagyon fontos gyülekezetet, amelyet ő alapított Londonban, miután az egész IFES mozgalom nemzetközi vezetője volt. Tedd mellé David Lundy *Servant Leadership for Slow Learners (Szolgáló vezetés fafejűek számára)*, Paternoster, 2002) című könyvét, és igen egyedi kombinációt kapsz! Azt vettem észre, hogy sok vezető, aki valójában a legtöbbet elérte, nem ezt a stílust követte. Sokszor autokratikusabbak voltak, és általában legalább néhányukat azzal vádolják, hogy diktatórikusak, sőt bántalmazók. Olvastam egy könyvet a bántalmazó vezetésről, és amennyire meg tudtam ítélni, szinte minden dinamikus vezetőt, aki megpróbálja némi szenvedéllyel és érzellemmel meggyőzni az embereket, hogy teljes szívükkel, elméjükkel, lelkükkel és erejükkel Jézust szolgálják és szeressék, bántalmazónak tekintenének.

Van, aki ilyen ember alá kerül, és nem akarja elfogadni az erőteljes üzenetet, ezért megpróbál valamilyen gyengeséget találni az üzenet hirdetőjében. Ha őszinték akarunk lenni, sok olyan igeveres van, amelyet hangosan felolvasva bizony erőszakosnak éreznénk. Például ezt: „Tudok cselekedeteidről, hogy nem vagy sem hideg, sem forró. Bárcsak hideg volnál, vagy forró! Így mivel langyos vagy,

és sem forró, sem pedig hideg: kiköplek a számból” (Jelenések 3,15–16). Aztán ott van a Lukács 14,33: „Így tehát, aki közületek nem mond le minden vagyonáról, nem lehet az én tanítványom.”

Sok bölcsességre van szükségünk ennek az erős szónak a használatával kapcsolatban. Emlékszem, évekkel ezelőtt azt gondoltam egyik csapatom egyik nőtagjáról, hogy elkapkodja a házasság döntését. Amikor megpróbáltam rávenni, hogy csak lassítson egy kicsit, ellenem fordult, és azzal vádolt, hogy basáskodó vagyok. Fájdalmas beszélgetésünket követően mellé álltam, még az esküvőre is elmentem, aztán két év múlva azt láttam, hogy véget ér a házasságuk.

Egy dolgot mindenképpen ki kell mondanom, miután hatvan évet töltöttem valamilyen vezetői szerepben: a vezetés a lehető legjobb formájában is nagyon nehéz. Egy vezető sem tökéletes, és mindenkinek megvannak a gyengeségei, amelyek időnként egyenesen bűnhöz is vezethetnek. Azoknak az embereknek, akiket megpróbálunk vezetni és segíteni, szintén vannak gyengeségeik, amelyek időnként bűnhöz vezetnek, és akkor mi az eredmény? Gyakran egy hatalmas zűr! Megsebzett emberek, összetört szívek és persze csalódások. Sokan, akik a vezetésünk alá kerülnek, már nagyon komoly sebeket kaptak, néhány esetben akár szexuális bántalmazásban is részesültek, ezért rendkívül nehéz vezetni és segíteni őket. A legtöbb vezető nagyon elfoglalt, túl sok mindent vállal magára, és sokszor ez azért van így, mert próbálja Jézust és az Övéit szeretni és szolgálni. Ha ráadásul még próbál evangelizálni, vagy elérni, hogy sok nem keresztény barátja legyen, már egyenesen lehetetlen a helyzet. A dolgok félre fognak siklani. Emberek sebeket fognak kapni. Ezért mondom, hogy ha nem ég ott a szívünkben az 1Korinthus 13 valósága, és vele együtt az alázat és töredelmesség, sokszor lehetetlen lesz továbblépni. Száz és száz alkalommal láttam vagy hallottam, hogy vezetők összevesztek egymással. Láttam olyat, hogy a helyettes valamiféle puccsal megpróbálta eltávolítani az egyes számú vezetőt. És

ha ebbe az egészbe belekeveredik a férj vagy a feleség is, még bizarrabb a kép.

A közös munkához határozott vezetők magas szintű lelkesége szükséges. Vannak olyan, vezetésről szóló könyvek, amelyek kihagyják a Kereszt és a megfeszített élet üzenetét:

Krisztussal együtt keresztre vagyok feszítve: többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem; azt az életet pedig, amit most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem.

Galata 2,20

Valakitől hallottam, hogy a Gyülekezet növekedésének leggyorsabb okát a gyülekezeti szakadások jelentették. Jól hangzik az elgondolás, hogy Isten nem tud munkálkodni, ha bűn van a táborban, és van, aki úgy gondolja, hogy ezt alá is lehet támasztani egy ószövetségi történettel. Csak egyetlen nagy gond van ezzel! Hogy nem igaz. Kétezer évi egyháztörténet azt mutatja, hogy Isten nagy dolgokat visz véghez, és rengeteg embert ment meg bűnös, zűrös helyzetek közepette.

Óvakodjunk a túlzott szűklátókörűségtől arra nézve, érzéseink szerint hogyan munkálkodik Isten az embereken keresztül! Lehet meggyőződésünk arról, hogyan vezessünk mi, de ne legyünk gyorsak azoknak a kritizálására, akik másképp vezetnek! Különböző gyülekezetekben különféle vezetési formák vannak. Persze, én is személy szerint úgy vélem, ezek közül némelyik jobb a többinél, ám ezt sokkal nehezebb felmérni, mint ahogy azt régen gondoltam. Aligha van egyetlen olyan gyülekezet, keresztény misszió vagy szervezet, amelynek ne lennének meg a maga zűrjei, problémái, és igen, még bűnös viselkedései is. Bizonyos esetekben határozott döntést hozok: elhúzódom, és távol tartom magam tőlük. **De nem mondhatom az Élő Istennek, hogy Ő is maradjon távol!** Ő továbbra is ámulatba ejt bennünket azzal, ahogyan mindenféle

vezetőt mindenféle helyzetben használ, még a legzűrösebbekben is. Igen, ez a nagyszabású zúrológia!

Lehet, hogy nem sikerül mindenkit meggyőzőnöm, aki ezt olvassa, de ha leülhetnék veled, és elmesélhetném a több mint ezer esetet, amelyet láttam, amelyről olvastam, és amely elindított ezen az úton, akkor talán szilárdabb meggyőződés alakulna ki benned, mint bennem. Ha még nagyon fiatal vagy, akkor nehéznek találhatod ezt, és összezavarhat. De kérek, ne várd meg, amíg idősebb leszel; tanuld meg már most ezeket az értékes leckéket! Vesd rá magad most a vezetésről szóló jó könyvekre, és kezd a Bibliával!

Tizedik fejezet

IMÁDAT, SÉTA ÉS ÁMULAT

Itt sétálgatok Istent imádva a Hookses környékén, ahol John Stott is bizonyára sokszor sétált, imádkozott és figyelte a madarakat. Benéztem a dolgozószobájába és a házikójába, ahol fantasztikus időket tölthetett el. A polcokon ott sorakozik sok könyve, köztük kétkötetes életrajza is. Találtam egy új könyvet, amelyet korábban még nem láttam: Chris Wright szerkesztette, az üdülőt üzemeltető Langham Partnership vezetője. A könyv címe: *John Stott: A Portrait by His Friends (A barátok portréja John Stottról, IVP, 2011)*. Bárcsak leülhetnék és végigolvashatnám!

Sokszor sétálgattam már a Pembrokeshire-i tengerparton, főleg kedves walesi barátommal, Wayne Thomasszal, akit Doug Burton, a közeli Pembroke-ban található The Haven alapítója mutatott be nekem. Wayne távol volt Istentől, elég kicsapongó életet élt, sok ivással és minden egyébbel. Süteményt szállított ki a The Havenbe, itt találkozott egy Chuck Cox nevű amerikai volt kaszkadőrrel, és ez a találkozás vezetett az ő erőteljes megtéréséhez. Doug mondta neki, hogy vegyen részt egyik alkalmunkon Carmarthenben, az alkalom után pedig elvitt engem autóval egy tanyára a Taunton környéki Quantocksban. Drenával szinte minden évben elutaztunk erre a helyre, ha szünetet akartunk tartani, vagy egy kicsit lassítani, mert Dave és Mary Hawthorne vezetik, akik jó barátaink lettek. Egy életre szóló barátság kezdete volt ez. Sokszor sétáltunk együtt

itt a parton. Wayne végül csatlakozott az OM-hez, együtt dolgozott velem, aztán megismerkedett Hilaryvel, aki Franciaországban dolgozott az OM-nél; később összeházasodtak, és a Nyugat-Sussex-i West Watchban található OM üdülő és konferenciaközpont vezetői és gondnokai lettek. Ma két felnőtt lányukkal együtt amerikai bázisunkon szolgálnak, a georgiai Tyrone-ban.

Életem fontos része a séta, sőt, néhány éve a kocogás. Sokszor dicsőítéssel, imádkozással és imádatlal kapcsolom össze. Könnyebbnek találok, hogy teremtet világában imádjам Istent, mint egy emberekkel teli épületben, de azért mindkettőt hittel fogadom. Az Istennel való egyedüllét mindig is fontos szerepet játszott a vezetéssel járó feszültség és kihívások kezelésében. Különösen lenyűgöz a víz, a szurdokok, a kanyonok és a csipkézett tengerpart.

Kedvenc helyeim közé tartozik a svájci Alpok mellett (különösen vonaton ülve, levelek diktálása közben) Dél-Utah és Észak-Arizona összes nemzeti parkja, többek között a Bryce, az Arches, a Zion és a Grand Canyon. Isten az Ő irgalmából és szeretetéből megengedte, hogy sokszor ellátogathassak ezekre a helyekre sok különböző emberrel, köztük gyermekeimmel és unokáimmal.

Ebben a pillanatban éppen egy ablakpárkányon ülve gyönyörködöm a tengerpart látványában a távolban felsejlő Milford Havennel együtt, ahova emlékeim szerint a *Logos* is ellátogatott sok évtizeddel ezelőtt. Imádkozom érte, hogy sokan elolvassák *The Logos Story (A Logos története, Paternoster, 1992)* és *The Doulos Story (A Doulos története, BookRix, 2014)* című könyveinket Elaine Rhoton tollából, és a legújabbat, a *Logos HOPE* (BookRix, 2014) címűt, amelyet Rodney Hui és George Simpson írtak. Elámulsz majd, hogyan használta az Úr a hajós szolgálatot. Ki tudja, talán még el is jutsz egy nap valamelyik OM hajóra!

Feljön bennem az emlék, amikor együtt szolgáltunk John Stott-tal a *Logos II*-n Londonban. Nagyon különbözőek voltunk, és amikor John először hallott engem beszélni Urbanában az

1960-as évek végén, meglehetősen felzaklatta üzenetem igei tartalmának hiányossága (főként a bizonyágomat mondtam el), amikor pedig ezt számon kérte rajtam, én sírva fakadtam. Akkor még nem is sejtettük, hogy ez egy életre szóló barátság kezdete lesz. Minél többször beszélgettünk vagy szolgáltunk együtt, annál inkább felismertük, mennyi közös vonás van bennünk, és John az OM lelkes támogatója lett. Micsoda öröm volt nemrég az All Souls Gyülekezetben szolgálnom, ahol annyi éven át ő volt a vezető és lelkipásztor!

Mindezt azért írom le, hogy arra biztassam az embereket: keressék az egyensúlyt az életükben. Remélem, valamelyik másik könyvemben is olvastál már erről, de nem győzöm eléggé hangsúlyozni, mennyire fontos ez; különösen, hogy megtaláljuk a helyes egyensúlyt a kimerítő munka és szolgálat, valamint az olyan munka és szolgálat között, amely új erővel tölt el.

Még a bibliatanulmányozásunkban is fontos, hogy egy erőteljes igeverset valódi perspektívájába helyezzünk több más igevers melléhelyezésével. Nem az a megoldás, hogy kiragadjuk az igeverseket a szövegkörnyezetükből, különösen az Ószövetségből, aztán alaposan fejbe kólintsuk velük az embereket! Természetesen kivesszük azokat a verseket, amelyeket szeretünk, és kihagyjuk azokat, amelyeket nem szeretünk vagy nem értünk. Megszakad a szívem, amikor azt látom, hogy annyi barátom, annyi hívő különféle szélsőségekbe keveredik. Az embereket magukkal ragadják különféle meredek nézetek, amelyeket sokszor mindenféle szélsőséges, egyoldalú e-mail útján terjesztenek, ezek pedig ritkán tárják elénk a teljes képet és a történet mindkét oldalát.

Amikor ilyen emberekkel találkozom, sokszor nagyon negatívnak, sőt keserűnek és dühösnek találom őket. Ez azt a gondolatot erősíti bennem, hogy mintha a szelektív olvasás (amikor a témáknak csak egyik oldalával ismerkedünk) még az olvasás teljes hiányánál is rosszabb lenne. Mindenki, aki egy kicsit is tanult és tapasztalt, tudja, hogy nem lehet mindent elhinni, amit

olvasunk. Még a keresztény könyvek, folyóiratok és értekezések is túloznak vagy tévednek időnként, és a legfőbb írásokban is általában egyetlen nézőpont az uralkodó. Se szeri, se száma a szektáknak és szélsőséges csoportoknak, amelyek saját „ügyüket” reklámozzák az egész világon. Néha elhangzik egy-egy bocsánatkérés, de legtöbbször annyira apró betűvel, hogy a legtöbb ember észre sem veszi. Vannak olyan heves e-mailek és blogok, amelyekről kiderült, hogy teljes mértékben hamisak. Mindenféle összeesküvés-elmélet röpköd a levegőben, némelyik olyan öreg, mint az országút, némelyik egészen új. Az egészségügy, a vallás és a politika olyan nagy területek, ahol számtalan általánosítással, féligazsággal, túlreagálással és szintiszta hülyeséggel találkozhatunk. Amikor az emberek egy bizonyos politikai párthoz kötődnek (ami nem feltétlenül helytelen), időnként teljességgel képtelenek bármi pozitívumot meglátni abban, amit a többi párt mond vagy tesz. Sokszor találkozom a józan ész és egyensúly ilyen hiányával az emberek mondanivalójában, és ide tartozik nagyon sok prédikáció is, amit meghallgatok.

Az emberek sokszor képtelenek megérteni, mennyire kihát a saját vérmérsékletük és sebzettségük arra, amit hisznek és amiről beszélnek. Nyilván a fekete-fehérben gondolkodók különösen sebezhetők a sok-sok szürke árnyalatban pompázó modern világban. Számunkra, akik elkötelezetten hiszünk Jézusban és az Ő Igéjében, vannak olyan alapvető kérdések, amelyekkel kapcsolatban úgy érezzük, hogy egyértelműen feketék vagy fehérek. Bizonyos területeken szükség van a fekete-fehér gondolkodásra. Például: „Ne ölj!” (2Mózes 20,13); mégis, még ezen a területen sem értenek egyet a keresztények, különösen a fegyverekkel és a háborúval kapcsolatban. Sokszor sikerült már felbőszítenem embereket azzal, hogy ők előadták remek véleményüket valamiről, én pedig rámutattam a dolog összetett voltára. Mintha nem számítana különösebben a hetvenévi olvasás, tanulás és az, hogy gyülekezetek ezreiben szolgáltam majdnem száz országban. Az a legijesztőbb

az egészben, hogy ha az emberek tovább haladnak a szélsőségek útján, előbb-utóbb idegbeteggé válnak (ha még nem azok), és az egésznek olyan szomorú vége lesz!

Attól tartok, hogy a Gyülekezetben kezdünk kinevelni egy egészen új farizeusi fajt, és ez megosztottságot, zűrzavart, sőt végül csüggedést és a hit elvesztését eredményezheti. Ez még családokon belül is megtörténik. Akármilyen erős meggyőződéseink is vannak, nem lehetnénk egy kicsit alázatosabbak, és nem ismerhetnénk be, hogy talán tévedünk? Nem olvashatnánk el a másik oldal véleményét is egy-egy témával kapcsolatban? (Ja, ez nehéz munka rohanó, „küldj egy sms-t” világunkban!) Nem kellene tanulnunk a tudósoktól, és különösen az istenfélő férfiktól és nőktől, akik leírják és megosztják gondolataikat szinte minden témával kapcsolatban a világon? Nem kellene, hogy aggasszanak bennünket a muzulmánokkal (és sok más embercsoporttal) kapcsolatos általánosítások, amelyek sokszor előítéletekkel és gyűlölködő beszéddel társulnak? Vannak könyvek, amelyek olajat öntenek a tűzre, és rengetegen azt állítják, hogy sok mindent tudnak az iszlámról. Lehet, hogy tévedek, de nagyon sok büszkeséget, türelmetlenséget és kevélységet látok, és nagyon keveset Jézusból, az alázatból és töredelmességből.

Ez gyakran komoly gát azok számára, akik ezeket a különböző embercsoportokat próbálják elérni az evangéliummal. Amikor olyan emberrel találkozunk, akivel nem értünk egyet, mondjuk egy politikai vagy hitelvi kérdésben, jobban érdekel az, hogy megváltoztassuk a véleményét, mint az, hogy lássuk Jézushoz jönni? Vagy ha már hívő, akkor az, hogy meghallgassuk, kinyissuk előtte a szívünket? Vannak, akiknek azért van olyan kevés barátjuk, mert nem igazán szeretik az embereket, vagy nem hallgatják meg őket. Csak törtetnek előre saját kis világukban, és lenézik azokat, akik nem értenek egyet velük. Főképpen ezért írtam meg ötven évvel ezelőtt a többi könyvem mellett a *The Revolution of Love* (*A szeretet forradalma*) címűt, és ezért terjesztjük továbbra is

Roy Hession *A megújulás útján* című könyvét ötvenhat év múltán. Ezért lett Charles Swindoll *The Grace Awakening (A kegyelem-ébredés)* című könyve az egyik legfontosabb sokunk életében. Túl sok ember életéből hiányzik a **megtérés**, ami, úgy tudom, száznyolcvan fokos fordulatot és változást jelent.

Úgy vélem, az átfarmálódással kapcsolatos DVD-k építhetik a hitet, ugyanakkor építhetik a teljesen ige-ellenes és irreális elvárásokat is. Ami nem igazán újfajta gondolkodás. Az uralmi (domínium-) teológia ezt viszi túlzásba, és azt hiszem, már hitelét veszítette. A történelem azt mutatja, hogy nagyon nehéz egész nemzeteket vagy akár egész városokat átfarmálni. Egy kisváros vagy falu már könnyebb célpont, de itt is jelen lesz a gonoszság, és a külső átfarmálás gyakran konformitásba, névleges kereszténységbe és tömérdek képmutatásba taszítja az embereket. Ötvenhat éve nagy kedvvel tanulmányozom az egyháztörténetet, ami alátámasztja a mondanivalómat. A lehető legnagyobb sós és fény-hatás már egészen más történet, és ha ezt bele vesszük transzformációs teológiánkba, az valóban segít. A karizmatikus és evangéliumi keresztények túlzásra való hajlama járványjellegű, és árt Isten munkájának. Persze, nekem a zúrológiai teológiám segít pozitívnak maradni ebben is. Az az elgondolás vagy elmélet, mely szerint Európa azért vált olyan naggyá, mert úgymond keresztény volt, tele van hézagokkal, de nyilván komoly igazságelemek is találhatók benne. Ha átfarmálódást szeretnénk, legfőképpen saját életünkre kell fordítanunk a figyelmet, aztán a körülöttünk levőkre, majd a Gyülekezetre. Ezt követően Isten sokféleképpen fog munkálkodni, az ördög pedig kétszer olyan aktív lesz.

Sok történetet olvastam nagyszerű ébredésekről, amelyek az átfarmálódásról szöttek álmokat. Nyilván kihatottak a társadalomra, de sok esetben eltúlozzák ezeket, és nem is a teljes képet mutatják róluk. Ha egyszerűsége vágyunk a bonyolultság közepette, az csupán még több zűrzavarhoz vezet.

A sok-sok zűr közepette, amelyet mindenfelé látunk, még a Gyülekezetben és a keresztény szervezetekben is, hogyan mehetünk tovább, és hogyan maradhatunk bizakodók és pozitívak? Vannak persze egész könyvek és prédikációk erről, de az én szememben a válasznak tartalmaznia kell a zűrológiát, amely egy másfajta kép arról, ahogyan Isten az Övéi között munkálkodik. Nekem keresztény vezetőként nehezemre esett beismerni, hogy téves képem van Istenről és arról, hogy Ő hogyan munkálkodik az Övéi között. Mi a helyzet veled?

Tizenegyedik fejezet

HA NEM AKARSZ MEGSÉRÜLNI, NE RÖGBIZZ!

Egyszer együtt ebédeltem egy walesi pásztorral, Paul Dandóval. Egy élő gyülekezetet vezet Narberthben, többször szolgáltam náluk. Emlékszem, egyszer unokámmal, Charlie-val voltunk ott, aki a könyves asztalnál segédkezett nekem. Charlie azelőtt soha nem csinált még ilyet, és meglepte, hogy nem tarthatjuk meg az összes pénzt, amit az emberek adtak.

Paul mesélte nekem a következő történetet egy kis Little Haven-i étteremben. Egy vezetői alkalmon történt, ahol sok vezető nagyon szenvedett a gyülekezetében levő emberek és nehézségek miatt. Közvetlenül azelőtt, hogy egy idősebb, dél-afrikai vendégszolgált kiállt volna elmondani a fő üzenetet, egyikük imában vezette az összejűlteket, és külön imádkozott azokért, akik szenvednek. A tapasztalt vezető üzenetének címe pedig az volt: *„Ha nem akarsz megsérűlni, ne rögbizz!”* Ó, milyen igaz!

A világon mindenűtt mondogattam az embereknek, különösen a vezetőknek, hogy ha nem akarsz megsérűlni, rossz bolygóra szűlettél. Ez a bukott, lázadó bolygó már csak ilyen, és meg kell tanulnunk, hogyan haladjunk tovább előre a zűrös helyzet közepette. Még a legjobb, legegészségesebb gyűlekezetben is követnek el hibákat, mert emberek. Az emberek vétkeznek, elbuknak, és segítségre lesz szükségűk. Attól sem lesz könnyebb, ha arra gondolunk, hogy a Sátán ordító oroszlánként jár szerte,

és keresi, kit nyelhetne el. „Legyetek józanok, vigyázatok, mert ellenségeitek, az ördög mint ordító oroszlán jár szerte, keresve, kit nyeljen el” (1Péter 5,8).

Olyan komoly segítséget és ihletet jelentett nekem sok-sok férfi és nő, aki mindenféle fájdalmat és nehézséget élt át, mégis megbocsátott és továbbment! Ugyanakkor, ha mi, vezetők, megéljük a bennünk lakozó Szentlélek valóságát, azt hiszem, hogy személy szerint csupán kevés embernek okozunk majd fájdalmat. Én sokszor próbáltam kideríteni, hogy nem bántottam-e meg valakit azzal, amit mondtam vagy tettem, és ha igen, akkor gyorsan bocsánatot kértem. Tegyük fel magunknak a kérdést: Milyen gyakran szoktuk őszintén kimondani: *Sajnálom, kérlek, bocsáss meg!*? Hát nem alapvetőnek kellene ennek lennie a szívünkben és a szókinszünkben?

Haezen a bolygón élünk, az élethez hozzátartoznak a félreértések. (Más bolygókról nem tudok érdemben nyilatkozni.) Több ezer ilyen láttam; kisebbeket és nagyobbakat egyaránt. Gyakran szólal meg romboló pletyka, nem valamiféle egyértelmű bűn vagy rossz dolog, hanem valamiféle félreértés vagy kommunikációs hiba miatt. Drenával egész házasságunk alatt sokat küszködtünk ezzel. A legtöbb esetben egészen apró dologról van szó, de az ellenség megpróbálja arra használni, hogy zűrzavart támasszon, sebeket és fájdalmat okozzon. Meg kell tanulnunk szembeszállni ezzel; figyeljünk jobban oda, és törekedjünk jobban megérteni azt, aki beszél vagy akiről beszélnek!

Nagyon fontos, hogy mindig a legjobbat higgyük – az ártatlanság vélelmének szekuláris elvéhez hasonlóan. Összetört a szívem, amikor azt láttam, hogy emberek kidobják ezeket az elveket az ablakon, és saját erejükből törtetnek tovább.

Itt szeretném előterjeszteni a kérésemet, hogy az imádkozást, az imaalkalmakat (vagy bármilyen néven ismered is ezeket) állítsd életed és szolgálátod középpontjába! Fiatal keresztényként az egyik legfontosabb dolog, amit megtanultam, az volt, hogyan

imádkozzam, és hogyan tegyem a fontossági sorrend elejére az imaalkalmakat, amit egész életemben sikerült is megtartani az Ő kegyelme által. Több száz könyv szól az imádságról, és nem akarom elismételni, amit mások már elmondtak, de szeretném emlékeztetni olvasóimat arra, hogy az imádkozás hiánya megnyitja az ajtót sok-sok hátráltató tényező, probléma és fájdalom előtt. Nagy bátorítást jelentene nekem, ha azt hallanám, hogy az emberek elolvasták és a gyakorlatba ültetik előző könyvem erről szóló két fejezetét.

Most szeretném megosztani az Istennel való járásunk egyik legfontosabb oldalát: hogy ne tartogassunk neheztelést vagy bármi hasonlót bárkivel szemben. Az Ő kegyelme által soha nem feküdtem úgy le, hogy legyen bennem valami az emberekkel szemben, pedig több százszor megbántottak vagy csalódást okoztak nekem. Én úgy veszem, hogy nincs más választásom. Meg kell bocsátanunk, és az elfelejtésre is törekednünk kell. Az ellenségeink iránti szeretetről szóló igeversek miatt még helytelenebb és nevetségesebb, hogy bármit is tartogassunk bárkivel szemben. A szerető, élő Úr tanítványában nincs helye a bosszú bármiféle formájának vagy az elégtétel keresésének. Ez nem jelenti azt, hogy minden esetben tudunk együtt dolgozni tovább, remek közösségben. Sokszor összetettebb lépés lenne ez, és nem mindig lehetséges. Ahogy egyre érettebbek leszünk a hitünkben – én ezt nagyon nehezen tanultam meg! –, megtanuljuk, hogyan tudunk tovább menni a megoldatlan kapcsolatok bonyolult terhével. *Járnak-e ketten együtt, ha nem egyeztek meg?* Ez már egy következő szint az alapvető szeretethez, tisztelethez és megbocsátáshoz képest. Gyakran kell emlékeztetnünk magunkat arra, hogy csak egy Test van. Igen, mindannyian együtt alkotjuk Krisztus Testét.

Hogyan gondolhatjuk, hogy megevangelizáljuk az egész világot, és gyülekezeteket alapítunk majd mindenütt anélkül, hogy ott jelen lenne az összes elképzelhető probléma és próba, még akár az is, hogy egyesek életüket vesztik Krisztus ügyéért? Mozgalmunk

történetének mártírjai óriási hatással voltak ránk, és segítettek a fontossági sorrendünket az Ő DICSŐSÉGÉRE helyrehozni. Biztatok mindenkit arra, hogy olvassa el Gary Witherall könyvét: *Total Abandon (Teljes elhagyatottság)*, Tyndale House, 2005), amelyet felesége libanoni mártírhalála után írt. Ha pedig már itt tartasz, olvasd el R. T. Kendall *Total Forgiveness (Teljes megbocsátás)*, Hodder & Stoughton, 2010) című könyvét is! Isten globális nagy seregében szolgálni mindenképpen keményebb még a rögbinél is! Ne feledd, a 2Timótheus 2,3 azt mondja: „Vállald velem együtt a szenvedést, mint Krisztus Jézus jó katonája.” Mi lenne, hogy ha akkor már az egész fejezetet elolvasnád?

Tizenkettedik fejezet

ZÚGOLÓDÓK, PANASZKODÓK, AKADÁLYOZÓK ÉS NEGATÍV GONDOLKODÓK

Húha! Rólad is szól ez a fejezetcím? Remélem, nem – ez egy halálos út, és így is túl sokan járnak rajta! Azt hiszem, bennem is volt valamennyi ezekből fiatal keresztényként, sőt később is férjként, apaként és keresztény vezetőként. Összességében sok tekintetben nagyon derűlátónak tűnök, de azért van egy erős negatív oldalam is. Tovább bonyolítja a helyzetet, hogy Isten mintha felhasználná némelyik negatív kijelentésemet is, különösen a Gyülekezet, illetve az átlag keresztény állapotával kapcsolatban.

Különösen élénken emlékszem egy esetre, amikor kemény lecke útján kellett megtanulnunk, hogy **a radikális tanítványság radikális KEGYELEM nélkül sokszor fájó, zavaros zsákutcába vezet**, Isten mégis nagy dolgokat cselekedett minden szélsőségességünk, gyengeségünk és kudarcunk közepette. Az 1950-es évek végén és az 1960-as években a radikális tanítványság országútját jártuk, és gyakorlatba ültettük azt, amiről David Platt ír *Radical* című könyvében.

Jól emlékszem, Pakisztánban jártam, nem sokkal azután, hogy mintegy negyven évvel ezelőtt elkezdtük ott a munkát. Ajtó nyílt előttünk, hogy egy nagyváros egyik székesegyházában tartsunk kulcsfontosságú összejövetelt. Fontos egyházi vezetők készültek eljönni, köztük a Pakisztáni Egyház püspöke. Én voltam a fő előadó, és emlékszem, egy fontos OM-vezető megkért előtte,

hogy vigyázzak nagyon, mit mondok az igehirdetésemben. Gondolom, tudta, hogy sokszor mondok bántó, sőt ostoba dolgokat prédikálás közben! Valami olyasmit mondtam neki, hogy majd igyekszem. Aztán valaki más megkérdezte, fel tudok-e rendesen öltözni. Akkoriban nagyon sokat számított az öltöny és a nyakkendő a Pakisztáni Egyházban, és ez ma is így van. Nem igazán a jólöltözöttségemről voltam híres, de másnap ott ültem öltönyösen, nyakkendőben. Valahogy úgy nézhettem ki, mint egy sírásó. Ez életemnek éppen egy olyan szakaszában történt, amikor eltökéltem, hogy nem leszek olyan negatív, még a sötét, nehéz helyzetekben sem. Isten egy válsághelyzettel akart rávenni életem megváltoztatására, mert mialatt beszéltem, elrepült fölöttem egy galamb, és éppen az öltönyöm ujjára pottyantott. Micsoda kínos helyzet a püspök és az összes többi ember előtt! Sokan akkor hallottak először beszélni. De Isten új dolgot kezdett el bennem, és én csak annyit mondtam: „Dicsőség az Úrnak, hogy az elefántok nem tudnak repülni!” Persze nagyot nevettek.

Jó, lehet, hogy rossz helyzetben vagy, de miért ne adhatnál hálát és dicsérhetnéd az Urat? Biztosan lehetne sokkal rosszabb is. Ez nem azt jelenti, hogy hangosan dicsérd az Urat, amikor valaki éppen egy fájo, nehéz helyzetéről mesél neked! Olyankor arra az igeversre kell emlékezned: „Örüljetek az örülőkkel, sírjatok a sírókkal!” (Róma 12,15) Közben a szívünkben örvendezhetünk, mert tudhatjuk, hogy Isten képes valami szépségeset kihozni egy szörnyű helyzetből is. Éppen Hanna Miley (egy csodálatos volt OM-es) könyvét olvasom az életéről. Hanna gyermekként jött Angliába az egyik híres vonaton, amely zsidó gyerekeket vitt ki Németországból a holokauszt előtt. A könyv címe: *A Garland from Ashes (Hamuból diadém, Outskirts, 2013)*, és arról szól, hogyan békélt meg Hanna azokkal, akik elvették a szülei és olyan sok más ember életét a németországi koncentrációs táborokban a borzalmas háború alatt. Sok hasonló könyv van, amit, ha engedjük, Isten fel tud használni életünk megváltoztatására.

Miért van olyan sok ember (köztük én is), aki hisz a Bibliában, mégis olyan gyors a kritizálásra, sokszor még mielőtt tisztában lenne a tényekkel? Miért zúgolódik olyan sok keresztény olyan sok mindenért, különösen a kormányával kapcsolatban? Mihez kezdünk a Filippi 4,4–7 versekkel?

Örüljete az Úrban mindenkor! Ismét mondom: örüljete. A ti szelídségeitek legyen ismert minden ember előtt. Az Úr közel! Semmiért se aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt; és Isten békessége, mely minden értelmet meghalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat Krisztus Jézusban.

Isten nem akarja, hogy zúgolódó, panaszkodó, negatív, hálátlan emberek legyünk. Kérlek, állj meg most egy pillanatra, és hagyd, hogy a Szentlélek elvégezzen valami újat a szívedben és életedben! Már volt szó erről a 2. fejezetben (Tűzolókészülékek, könyvek és Példabeszédek), de szeretném itt is felhozni, milyen szorosan kapcsolódik ez ahhoz, hogy valaki alapjában véve negatív vagy akár dühös ember. Fiatal hívőként nehéz volt beismernem, hogy van bennem egy adag ellenségeskedés. Egyszer észrevettem felbukkanni a beszédemben, és azonnal bűnbánatot tartottam. Különösen autózvezetés közben jött elő. Úgy vettem észre, hogy amikor vonattal utazom, jobb a helyzet.

Akárhol is élsz, lesznek körülötted olyanok, akik állandóan zúgolódnak és panaszkodnak. Mit érnek el vele igazából? Elolvastam Dr. Norman Vincent Peale *The Tough Minded Optimist (A kemény gondolkodású optimista, Touchstone, 2003)* című könyvét és más, hasonló könyveket; ezek sokat segítettek gondolkodásom formálásában.

Sok időt töltesz ilyen panasz-központú személyek társaságában? A végén olyan leszel, mint ők, mert ez ragályos! Akik mindig

a dolgok sötét oldalát látják, azok sokszor valójában nagyon büszke, „mindentudó” emberek, büszkeségük azonban sok esetben bizonytalansággal vegyül, ez pedig még veszélyesebb kombináció. Valamelyik nap összeállítottam egy listát arról, milyen panaszokat hallottam már keresztényektől:

Ó, túl hangos a zene!
Ó, nem jó bibliafordítást használnak!
Ó, hogyan öltözködhetnek így a gyülekezetben?
Ó, túl sokáig prédikált a pásztor!
Ó, vajon miért öltözik így ki a felesége, és vajon mivel foglalkozik a szabadidejében?
Ó, Sally olyan kövér, Lily pedig olyan sokat beszél!
Ó, Sam folyton elfelejt izzadásgátlót használni!
Ó, láttad, milyen drága, új autót vett a pásztor?
Ó, a minap a kocsmában láttam az egyik presbitert!
Ó, az úrvacsoránál valódi vörösbort használtak!
Ó, láttam, hogy a pásztor fia megivott egy sört!

Hívó életem elején, emlékszem, azon akadtak ki a keresztények, ha a nők kirúzsozták a szájukat, vagy ha egy férfinak hosszú haja volt. És folytathatnánk a listát. Ha így gondolkodunk és viselkedünk, vajon milyen örök értékkel bíró dolgot érünk el vele? Hát nem értjük, mennyire fontos, hogy milyen a hozzáállásunk? Megint csak arra biztatok mindenkit, hogy olvassa el Charles Swindoll *The Grace Awakening (A kegyelem-ébredés)* című könyvét, amely ma már sok nyelven elérhető. Most egy új könyvet olvasok a kegyelemmel kapcsolatban: *Pharisectomy: How to Joyfully Remove Your Inner Pharisee and Other Religiously Transmitted Diseases (Farizektómia: Hogyan távolítsuk el örömmel saját benső farizeusunkat és egyéb vallásos úton terjedő betegségeket?* Influence Resources, 2012). A szerző Peter Haas, és biztosan el tudod képzelni, miről ír. Észben kell tartanunk,

hogy Istent nemcsak az érdekli, amit teszünk vagy mondunk, hanem az is, amit gondolunk. A hozzáállás nagyon fontos része a Jézussal való járásunknak.

Szinte minden helyzetben és emberben vannak pozitív, jó dolgok, és sokkal inkább ezekre kellene összpontosítanunk a negatívumok helyett. Vannak igeversek is, amelyeket jó észben tartanunk: „Ne ítéljetek, hogy ne ítéltessetek! Mert amilyen ítélettel ítélték, olyannal fogtok megítéltetni” (Máté 7,1–2).

Aztán ott van az arany szabály: „Amit csak szeretnétek, hogy az emberek tegyenek veletek, mindenben ugyanúgy tegyetek ti is velük” (Máté 7,12). Igen, tudom, ezzel visszatértünk *The Revolution of Love (A szeretet forradalma)* című könyvem üzenetére, de remélem, hogy teljes szíveddel és minden cselekedetteddel magadévá tudod tenni. Olyan komolyan kihangsúlyozza ezt a Biblia! Hogy lehet, hogy nem vesszük észre? Olvasd el az 1Thesszalónika 5,16-ot, és tanulj meg „mindenkor örülni”! Ha pedig már a pozitív gondolkodásnál tartunk, nehéz jobbat találni a Filippi 4,8-nál:

Egyébként pedig, testvéreim, ami igaz, ami tisztességes, ami igazságos, ami tiszta, ami szeretetre méltó, ami jó hírű, ha valami nemes és dicséretes, azt vegyétek figyelembe!

Egy pedagógus ismerősöm elmagyarázta, kit neveznek „akadályozónak” az ő munkájában. Azt, aki úgy gondolja, minden a legnagyobb rendben van, különösen a saját munkájával és tanításával kapcsolatban, ezért minden változásra irányuló erőfeszítést meggátol. Ha növekedni szeretnénk, és azzá válni, akinek Isten szánt, egyfolytában tanulnunk és változnunk kell.

Nagyon sokszor az vezet egy kapcsolat megromlásához, ha folyton panaszkodunk a férjünkre vagy feleségünkre, és kritizáljuk őt. Én Isten kegyelméből ritkán bíráltam nyilvánosan a feleségemet, négyszemközt sem túl sokszor, de azért előfordult, hogy bűnbánatot

kellett tartanom olyan közvetett vagy tréfás megjegyzések miatt, amelyek téves gondolatot ébreszthettek a hallgatók vagy olvasók fejében a feleségemmel kapcsolatban. Emlékszem, egyszer egy üzenetemben jó néhány mondatban kitértem a dicséretére, és még ezért is megkritizáltak! Te is észrevetted, hogy az élet néha tele van olyan helyzetekkel, amelyekből semmiképpen sem kerülhetsz ki győztesen? Na tessék, megint előbukkant a negatív oldalam! Az Úr irgalmazzon mindnyájunknak!

Tizenharmadik fejezet

EVANGÉLIUM-HIRDETÉS ÉS TÁRSADALMI FELELŐSSÉGVÁLLALÁS

Vajon bekövetkezhet-e valakinek az életében és teológiájában a legnagyobb változás, amikor már betöltötte a hatvanadik évét? Bizony, velem és az általam elindított mozgalommal, az OM-mel is ez történt! Erről csak egy fejezet szól az előző könyvemben, és a nagy változások óta már tizenkét év telt el.

Vissza kell térnünk John Stotthoz, Billy Grahamhez és az 1974-es Evangelizációs Világkongresszushoz, amely a svájci Lausanne-ban zajlott. Körülbelül kétezer keresztény vezető gyűlt össze a világ minden tájáról. Egy kisebb szemináriumot vezettem az „Evangelizálás irodalom útján” témakörében, és azt hiszem, lemaradtam néhányról a legfontosabb üzenetek közül. Komoly vita folyt arról, hogyan illeszkedik egymáshoz a társadalmi felelősség és az evangélium hirdetése, míg végül a Lausanne-i nyilatkozat kijelentette, hogy a kettőnek össze kell kapcsolódnia. Sok cikk és könyv jelent meg a döntés mellett és ellene is, ám ez a kongresszus, sok más ember könyvével és mozgalmával együtt átírta a történelmet. Ne feledkezzünk meg arról, hogy egyes gyülekezetek és misszionáriusok már régen elől jártak ennek a két szolgálati oldalnak az összekapcsolásában! Elég csak egy pillantást vetni Booth tábornokra és az Üdvhadseregére. Nyilván ebből is tanulhatunk, bár nem csupa pozitív leckét.

Évekkel korábban elindult az Operation Mercy (Irgalom hadművelet) Bertil Engqvist, az OM egyik svéd vezetője alatt. Zöld utat adtam nekik, főként abban reménykedve, hogy az anyagi támogatást nagyrészt Svédország állja majd.

Afganisztán kezdettől az egyik legfontosabb nemzet volt a látásunkban, és abban az országban, illetve a pakisztáni határon tartózkodó menekültek között, ahol Gordon Magney (ottani munkánk alapítója, akinek a sírja ma Kabulban található) szolgált feleségével együtt, csak ez a fajta szolgálat jöhetett szóba. Fantasztikus munkát végeztek: mindenféle fizikai szükségletet betöltöttek, és közben próbálták az evangéliumot is elvinni az embereknek. Nem könnyű feladat.

Joseph D'Souza, az indiai munka vezetője szabta a tempót az egész mozgalom számára, hogy bekövetkezzen ez a hatalmas változás. A Jó Pásztor nyomornegyedekben végzett munkája, az iskolák és klinikák alapítása történelmi jelentőségűnek bizonyult mozgalmunkban, és ma már több mint 110 nagyobb iskola van országszerte, főként a dalit gyermekek számára, akiktől sokszor megtagadják a rendes oktatást. Ahogy korábban már említettem, Indiában több mint 250 millió embert tekintenek érinthetetlennek. Ma dalitoknak szokták nevezni őket. Sokan úgy vélik, ez is egyfajta rabszolgaság. Nem az alsó kasztokba tartozó emberekről beszélek (ők több száz millióan vannak még ezen felül), hanem a számkivetettekről. Ahogy elkezdtünk törődni ezekkel az emberekkel, az megváltoztatta mozgalmunk történetének az irányát. Nem így kéne ennek lennie a világ legnagyobb demokráciájának nevezett helyen, mégis így van, és Isten rejtélyes munkálkodásának egy módja ez a világ egyik legzűroesebb helyzetében, ahol most százezrek jönnek Jézushoz a számkivetettek közül.

Írtam egy cikket, amit szeretnék itt most közzétenni:

Mit mondanak majd az unokáink?

Két-három nemzedéknyi idővel a rabszolgaság eltörlése után azoknak az unokái, akik hittek ebben az intézményben, gyakorolták azt, vagy valamilyen módon részt vettek benne, csodálkoznak, hogyan lehettek az őseik ennyire vakok és ostobák (vagy válassz más szót, tetszésed szerint).

Testmozgásként végzett sétám közben Philip Yancey *Meghökkenő kegyelem* című könyvét hallgattam, különösképpen a szegregációról szóló részt. Ma értetlenül kérdezzük, hogyan lehettek az akkori generáció (még magukat kereszténynek valló) tagjai is ennyire vakok, rasszisták és sokszor gyűlölködők. A mi szemünkben olyan valószerűtlennek tűnik az egész!

A mai dél-afrikai nemzedék is döbbenetesnek találja, miben hittek, mit gyakoroltak a szüleik (dicsőség Jézusnak minden kivételért) az apartheidnek nevezett korszakban. Amikor erről néznek filmeket vagy olvasnak könyveket, alig tudják elhinni, és sokszor szégyenkeznek miatta. Persze a rabszolgasággal és a szegregációval kapcsolatosan is van egy kis csoport, amely a mai napig a védelmére kel. Sőt, Európa egyes részein kezd újjáéledni ez a fajta szélsőségesség és rasszizmus. A neonáci mozgalom nagyon is él, főleg az USA-ban.

Van egy komoly kérdésem minden kedves olvasó számára: Milyen dolgokat látunk annyira tévesen ma, hogy a jövő nemzedékei döbbenetben állnak majd vakságunk, előítéletünk, lustaságunk és ostobaságunk előtt? Ajaj, itt már rám is mutat egy ujj!

Azt hiszem, ilyen az „ÉRINTHETETLENSÉG”, amely létrehozott egy olyan embercsoportot, melynek tagjai jóformán rabszolgaságban élnek, ultraszegregációs apartheidben. Több mint 200 millió ember mindennapi

életére van ez kihatással, főként Indiában, de más országokban is.

Te hogy állsz ehhez a kérdéshez? Mit teszel, mit teszünk ezzel kapcsolatban? Olvasom az újságokat, hallgatom a híreket, emlékezetből fel tudnék sorolni száz híres, fontos embert a társadalom minden szegmenséből (te hova tartozol ezek közül?), és alig akad köztük olyan, aki bármit is tesz ez ellen a globális csapás és igazságtalanság ellen! Jó lenne, ha megkérdeznék maguktól, vajon mit mondanak majd róluk a gyermekeik és az unokáik. Vizsgáljuk meg mindnyájan a szívünket!

Én éltem Indiában, mégis elkerülte a figyelmemet ez a probléma, de hálás vagyok Istennek azokért, akik segítettek felébrednem, így életem egyik fő célkitűzése lett, hogy változást lássak ezen a téren.

Következő lépésként érdemes elolvasni Joseph D'Souza *Dalit Freedom: Now and Forever* (*Dalitok szabadsága: Most és mindörökké*, Dalit Freedom Network, 2005) című könyvét. (Lásd a könyv végén lévő könyvajánlót és a megjegyzést.)

Az élő Isten szolgálja, aki még csak tanulgat az Igazságosságról és a Kegyelemről:

George Verwer

1998-ban az éves vezetői konferenciánkon Dél-Afrikában bejelentettem, hogy úgy érzem, öt éven belül ki kellene lépnem az OM nemzetközi vezetőségéből. Ez meg is történt 2003 nyarán, és a következő tíz évre az OM által (hosszú, rögzös út eredményeként) megválasztott Peter Maiden vette át a vezetést. Ma pedig a szingapúri Lawrence Tong a vezető.

Miközben kilépni készültem, egyesek azt gondolták: VERWER, MR. EVANGELIZÁCIÓ-HIRDETŐ SOHA NEM FOG MEGVÁLTOZNI! Életük legnagyobb meglepetésében volt részük,

mert Isten arra indított, hogy magamévá tegyem a szolgálatnak ezt a teológiáját. Világosan megláttam ezt a Bibliában és a történelemben. Mindez megváltoztatta, ahogyan gondolkodom, beszélek és élek. Különösen azon változtatott, ahogyan az időmet és a pénzemet beosztom. Több százszor hirdettem előző könyvem erről szóló fejezetéhez hasonló üzeneteket.

Az a szolgálat, amelyet Peter Maiden és a többi OM-vezető ösztönzésére megtartottam és továbbra is vezetek, a „Különleges projektek” nevet viseli. Egyre több projektbe vágunk bele a társadalmi felelősség különféle területeivel kapcsolatosan, az egész világon, az AIDS krízistől kezdve a szennyezett víz problémáján át a szegénységhez köthető mindenféle nehézségig. Ahogy haladtam előre az emberi jogokkal való törődés ösvényén, egyre inkább ráébredtem, hogy utamnak magába kell foglalnia a meg nem születettek jogaival való foglalkozást is. Patrick Dixonnal összefogva mintegy kétszázezer példányt osztottunk szét *AIDS Action (AIDS akció, Bookprint Creative, 2010)* című könyvéből sok nyelven. Randy Alcornnal összefogva terjeszteni kezdtük *Why Pro-Life? Caring for the Unborn and Their Mothers (Életpárti? Miért? Törődés a meg nem született gyermekekkel és édesanyjukkal, Hendrickson, 2012)* című könyvét több tízezer példányban, szintén számos nyelven. Volt olyan nyelv, amelyen ez volt a legelső nyomtatásban megjelent keresztény könyv a témában. Isten ajtókat nyitott, hogy megoszthassuk ezt az üzenetet még a televízióban és a rádióban is szerte a világon, a saját honlapomon (www.georgeverwer.com) és más honlapokon keresztül, így az üzenet sok helyre ért.

Ebben a könyvben képtelenség lenne részletesen beszámolnom arról, mennyi kihívás és változás várt ránk, miközben ez a nagy váltás végbement a mozgalmunkban. Nem volt könnyű házasság, de hát melyik házasság könnyű? Volt, aki úgy érezte, hogy az alapvető evangelizálást toljuk félre, és hogy a társadalmi

felelősségvállalással, illetve segélymunkával kapcsolatos projektek vették át teljesen az uralmat a mozgalom fölött.

Viták zajlottak, írások születtek. Úgy tűnt, az egész munka sokkal bonyolultabb és zűrösebb lesz. Szinte az elviselhetetlenségig fokozódott a nyomás, hogy pénzt szerezzünk mindenféle szükségre és válsághelyzetre. Visszatekintve ámulattal látom, hogyan gondoskodott Isten ennyiféle nagyszerű szolgálat pénzügyi háttéréről. Nem tudom biztosan, tudja-e bárki, mennyivel nagyobb most az éves költségvetés a „rég-i időkhöz” képest. Nem egyszer megduplázódott. Én úgy érzem, továbbra is egészen jó az egyensúly az evangelizálás különféle ágazatai között. Ugyanúgy milliókat érünk el az evangéliummal; ez maradt a mozgalom szíve, mint ahogyan az enyém is. Az OM által kiadott könyvek és audiovizuális termékek egyértelműen ezt mutatják. A saját szolgálatomra és a Különleges projektekre nézve például beszélek mindezekről, viszont az én rendelkezésemre álló pénz viszonylag kis összeg az OM összebevételéhez képest, ezért úgy érzem, hogy annak nagy részét a szolgálat evangelizáló és gyülekezetplántáló aspektusára kell fordítani.

Különösen nagy bátorítást jelent nekem hajós szolgálatunk, és az, hogy mennyire az első helyen maradt továbbra is az emberek elérése az evangéliummal, különösen a nyomtatott irodalom útján. Több mint 40 millióan látogattak el a hajókra a kikötőkben, és további tízmilliókat értünk el a parton végzett evangelizációs alkalmak és gyülekezeti szolgálat révén.

Hogy mi indított el engem ebbe az irányba? Először is a Szentírás, mind az Ó-, mind az Újszövetség mélyrehatóbb tanulmányozása. Rájöttem, hogy bizonyos mértékig mindig is hittem ebben az irányultságban, de úgy éreztem, a dolgoknak ezzel az oldalával inkább más csoportoknak kell foglalkozniuk; ott van erre a Tearfund, a World Relief, a World Vision. Isten olyan emberei, mint John Stott, akinek a székében ülök éppen a Hookses

kis nyaralójában, óriási hatást gyakoroltak rám. Még olyanok is, akikkel nem értettem egyet, arra készítették, hogy vizsgáljam meg a szívemet, és legyek kész egy gyökeres változásra.

Igen, az OM tényleg bonyolultabb lett, nem mindenkinek tetszik ez, és vannak, akik elhagytak bennünket, ugyanakkor előlépnek mások, főként a fiatalabb generáció tagjai, akik továbbviszik a munkát. Az egyik legbiztosabb dolog a mozgalmunkkal kapcsolatban a fiatalabb vezetők serege (majdnem száz különböző nemzetből), akiket Isten támasztott, hogy továbbvigyék a látást és a munkát.

Feleségemmel és néhány munkatársammal együtt elmondhatom, hogy a mi életünk is bonyolultabbá vált. Ma már mintha kevesebb időnk lenne olyan dolgokra, amelyekre régebben még jutott, például, hogy megnézzünk egy filmet, amikor repülőn utazunk. Olyankor nálam szokott lenni a laptopom, és fontosabbnak tartom a több száz e-mail elolvasását. Ahogy elindultunk ezen az úton, egy sor akadály és akna került elénk, végső soron azonban Istenre hagyatkozunk, ahogyan eddig is mindig. Fantasztikus imameghallgatásokat élünk át, és néhány remek könyvnek köszönhetően jobban tudjuk kezelni azt is, ha nem kapunk választ egy-egy imára. Pete Greig, a 24/7 Imamozgalom alapítója írt egy könyvet *God on Mute (Amikor Isten néma*, Regal, 2007) címmel; már a borítója sokat mond nekem, mint ahogyan Philip Yancey könyve is: *Csalódás Istenben* (KIA, Budapest, 2009), illetve Ron Dunn *When Heaven is Silent (Amikor hallgat a menny*, Paternoster, 1994) című műve.

Tizennegyedik fejezet

SOHA NEM VÁLTOZÓ TEHER ÉS LÁTÁS

Már megtérésem előtt is szerettem a Bibliát. Ám amikor postán kaptam egy János evangéliumát 1953 nyarán, aztán 1955. március 3-án meghallgattam Billy Graham üzenetét, teljesen megváltozott az életem.

Azelőtt néhány alkalommal megfordultam a Ramsey Gimnázium Biblia-klubjában, talán ezért is kaptam azt a János evangéliumát a következő levél kíséretében:

Élet Szava Tábor
Schroon Lake, New York
1953. július 15.

Kedves Biblia-klub tagunk!

Már jócskán benne vagyunk a nyárban; remélem, neked is jól telik. Akár dolgozol, akár pihensz, biztosan akad egy kis szabadidőd. A Biblia-klub elnökeként mindig az volt a vágyam, hogy minden tagunk olvasson el legalább egy kis részt a Bibliából. A tanév alatt az iskolai munka lefoglalja az időnk nagy részét, de most, hogy jobban ráérsz, szeretném, ha elolvasnád

Isten Igéjének mellékelt részletét, a János evangéliumát.

Több okból is örülnék neki, ha elolvasnád. Először is, maga a Biblia biztat arra, hogy „tudakozzátok az Írásokat” (János 5,39). Ez Isten egyik parancsolata, amelyet be kell tartanunk. Ezenkívül sok érdekes történet található a Bibliában csodákról és izgalmas átélésekről, amelyek mind igazak, ahogyan a János 17,17 mondja: „A te Igéd igazság”. A Biblia ezenfelül nagy öröm és áldás forrása volt már sokak számára, engem is beleértve. Egyedül ebben a könyvben találjuk meg Istennek a mi életünkre vonatkozó utasításait.

Nem lesz kárba vesztett idő, amit ennek a rövid könyvecskének az elolvasására szánsz. Megtalálod benne a legfontosabb bibliai igazságokat, és megtudhatod belőle, hogyan lelhetsz valódi örömet, békességet és sikert.

A nyarad annyit fog érni, amennyit el tudsz végezni alatta. Ha elolvasod Isten Igéjének ezt a részletét, nem fogod megbánni. Kívánom, hogy számodra is az öröm és áldás forrása legyen! Ha bármilyen kérdésed vagy problémád van, amiben esetleg a segítségedre lehetek, kérlek, keress meg! Nagyon szívesen segítek.

Isten áldjon meg téged az Ő útján!

Szívélyes üdvözléssel:

Daniel Clapp

Mielőtt ezt a levelet megkaptam, már csatlakoztam a Pocket Testament League (Zsebtentamentum Liga) soraihoz, és mindig volt

a zsebemben egy Újszövetség. Láttam egy előadásukat, amelyen bemutatták, hogyan hirdetik az evangéliumot és osztogatják a János evangéliumát. Tehát már behullott szívembe a mag, hogy vágyjam mindenkire eljuttatni Isten Igéjét az egész világon.

A legtöbben tudják, hogy Isten munkájának sok különböző területén tevékenykedem, és azt is tudják rólam, mennyire nagyra értékelem az összes olyan szervezetet és gyülekezetet, amely Isten nagy globális seregének része. Amit most elmondok, az a szívemből fakad, egy egész élet szolgálatának gondolataiból merítve.

Legutóbbi indiai utamon sok embert kikérdeztem, aztán utánajártam dolgoknak, és ráébredtem, hogy a rengeteg nagyszerű szolgálat (tömeges evangelizációk, rádió, televízió, filmbemutatók, nyomtatott irodalom, stb.) ellenére még mindig százmilliók **NEM HALLOTTÁK VAGY OLVASTÁK SOHA AZ EVANGÉLIUMOT** (és evangéliumi filmet sem láttak). Emellett sok csoport lépett be a holisztikus szolgálatba; ilyenek a dalitok között alapított iskolák, amelyek rengeteg időt és pénzt emésztenek fel. Óriási mértékű evangelizálás és gyülekezetplántálás zajlik egymás mellett, és hálások vagyunk az Úrnak az eredményekért.

Lehetséges, hogy hamarosan a dalitok lesznek India leginkább elért megacsoportja, de 250 milliós népességnél vajon hány százalékukat érjük el ténylegesen legalább az Üzenet egy részével, tudva, hogy sokan közülük nem is tudnak olvasni? Azt mondják, további mintegy 300 milliós „egyéb visszamaradt kaszt” van, vagy tán még nagyobb számosságú, és felmerül bennem a kérdés, vajon hány embernek nem volt még közülük egyetlen esélye sem hallani Krisztus megmentő kegyelméről, vagy megismerni azt? Kérdezem ezt úgy, hogy abban hiszek: nem elég egyetlen egyszer hallani Jézusról.

Csak Indiában több mint 170 millió muzulmán él. Ha nagyon optimisták vagyunk, talán azt mondjuk, sok millióan közülük láttak már evangéliumi filmet, rendelkeznek Újszövetséggel vagy egy evangéliummal, esetleg hallottak vagy láttak evangéliumi

rádió- vagy televízió-műsort. Mi van akkor, ha 70 millióan is ide tartoznak? Még mindig 100 millióan maradtak! Érted már? Kínáról nincsenek friss információim, de a növekedési rátával számolva kétségkívül százmilliók vannak ott is, akik soha nem hallották még a jó hírt.

Nemrég hatalmas előrelépést láttam a Bibliának vagy egyes részeinek minden nyelvre történő lefordításában. Vannak olyan nyelvek, amelyeket nagyon kis létszámú embercsoport beszél csupán; jó – elhiszem. Nagyszerű érzés arról olvasni, hogy sokmillió dollárt szánnak oda erre a célra. Csak nehezebb megértenem, hogy lehetnek körülöttünk még mindig százmilliók (egyesek szerint akár egy milliárdan), akiknek a nyelvére már lefordítottunk Újszövetséget, traktátusokat, DVD-ket, könyveket, CD-ket stb., és nekik mégsem adunk semmit. **ÉN EZT NEM ÉRTEM!** Tud esetleg valaki segíteni, hogy megértsem?

Van olyan csoport vagy hálózat, amelyik azt állítja, hogy hamarosan újabb egymilliárd embert sikerül Jézushoz vezetni. Attól tartok, ez félrevezető, de a világ sok részén hatalmas növekedésnek indult az egyház, úgyhogy ki tudja? Szerintem az az igazság, hogy csupán nagyon kis hatást tudunk gyakorolni azokra a százmilliókra, akik ellenállóbbak az evangéliummal szemben, vagy távol élnek azoktól a területektől, ahol ez a pozitív válaszreakció zajlik.

Az indiai dalit megtérők például el tudják vajon érni a brahmanokat?

Szeretném kérni, imádkozzunk többet azért, hogy ezeket az éleretlen százmilliókat is sikerüljön elérni az üdvösség üzenetével. Megtennéd, hogy imádkozol érte, fordítsanak pénzt erre a fajta szolgálatra is? A pénzügyi áttörés lehetővé tenné, hogy több ezer munkásnak még több evangelizáló eszközt adhassunk a kezébe. Ideális esetben nem a pénz áll a középpontban, de amikor mégis, márpedig az én szolgálatomban ez gyakran így van, akkor valahogy találjuk meg! Nem egyetlen szervezet vagy egyház fogja ezt véghezvinni, hanem egy (már létező) hatalmas, alulról építkező

mozgalom, amelyben az emberek a saját szolgálatuk közepette is el akarják érni a körülöttük élő milliókat. Komoly erőfeszítést kell tennünk azért, hogy minden új gyülekezet minden hívő tagjának megtanítsuk: igyekezzenek elérni a körülöttük élő elveszetteket – óriási lépést jelentene ez előre.

Én is több időt szeretnék szánni erre a saját szolgálatomban, és ha ismersz bárkit, bárhol, akinek a szíve ezért ég, nagyon szívesen beszélnék az illetővel személyesen. Hálás vagyok, hogy ennyit is elolvastál, és örülnék, ha üzennél nekem!

Néhány évvel ezelőtt úgy döntöttem, összeírom azokat a szolgálatokat, amelyek legalább 100 millió emberhez eljuttatták az evangéliumot. Elneveztem „Százmilliós klubnak”. Ha szeretnéd, elküldhetem neked is ezt a listát. Körülbelül ötven szervezet vagy szolgálat szerepel rajta. Nyilván bizonyos országokban, nyelvi csoportokban sok ember többször is hallja az evangéliumot. Van, akinek egész rakása van a kapott evangéliumokból, traktátusokból vagy könyvekből. De még mindig százmilliók vannak, akiknek semmijük sincs.

Sok minden van, aminek örvendezhetünk, de rengeteg tennivalónk is van még.

Tizenötödik fejezet

ÉS MOST MERRE TOVÁBB?

Kedves barátaim gyönyörű otthonában vagyok éppen egyik legkedvesebb városom, az észak-írországi Belfast közelében. Már vagy százszor jártam itt, ha beszámítom az Írország más tájain tett látogatásaimat is, és fantasztikus érzés látni, mit tett Isten egész Európa egyik legnagyobb és legborzalmasabb zúrnének kellős közepén.

Éveken át hallgattam a bírálatokat, hogy miért nem tesznek többet az egyházak. Milyen könnyű az Egyházat hibáztatni! Ha annyira rossz, akkor az élő Isten miért az Egyházat használja itt, és ment meg annyi embert rajta keresztül? Ez az egyik legelső hely a világon, amely tágra nyitotta az ajtót előttem, hogy beszéljek egyik legnagyobb és legjelentősebb missziós rendezvényükön. Ez a régió lett az Egyesült Királyság leginkább proaktív része, nemcsak az OM, hanem tucatnyi más missziós csoport szempontjából is. Hogyan használhat Isten egyáltalán olyan embert vagy olyan egyházat, amelyben ekkora előítélet van például a katolikus népességgel szemben? Ebben az országban a mai napig fennáll ez a szomorú szakadék, és én nagy küzdelemnek látom... de úgy tűnik, az Élő Isten megbirkózik vele. A Mindenható Istennél előfordul, hogy egyszerre bánkodik az emberek miatt, és ugyanakkor megáldja őket. Igen, ezt hívom én zúrológiának.

Ez a könyv utolsó fejezete, és még annyi minden van a fejemben és a szívemben, amit szeretnék megosztani! Hadd mondjak egy keveset legalább néhány olyan témáról, amelyen szeretném, ha elgondolkodnál! Lehet, hogy felmerül benned a kérdés, vajon miért nem beszélek többet a misszióról, és főleg az eléretlen népekről ebben a könyvben, de nem akartam elismételni, amit a többi könyvemben már elmondtam. Inkább építek rá, amit azokban már leírtam, és közben reménykedem, hogy azokat is meg tudom szólítani, akik a többit még nem olvasták. Már több mint tíz éve elérhető az OM hivatalos története *Spiritual Revolution (Lelki forradalom)* címmel, Ian Randall tollából; abban megtalálható, miben hiszek, és hogyan munkálkodott Isten a saját életemben és az OM életében. Biztatok mindenkit, hogy olvassa el gondosan azt a könyvet, mert rengeteget lehet belőle tanulni arról, hogyan használ Isten bámulatos módon mindenféle embert. A hajós szolgálatokról is jó néhány könyv született, például Debbie Meroff *Psalms from the Sea (Tengeri zsoltárok, Amazon, 2012)* című műve.

Végül szeretnék arra kérni, hogy gondolkozz el a teljes idejű misszionáriusi szolgálaton! Van, akinek nem tetszik a „misszionárius” szó, de mondhatjuk helyette azt is: „Krisztus teljes idejű nagykövete a nemzetek között.” Drena és én meghoztuk ezt a döntést már a megismerkedésünk előtt, és ma ötvenöt évi közös munkára és szolgálatra tekinthetünk vissza. Drena még most, hetvenes éveiben is teljes idejű misszionárius, és hosszú órákat dolgozik minden nap a színfalak mögött. Sok változás történt az életünkben, de továbbra sem hisszük, hogy a KIRÁLY szolgálatából nyugdíjba lehet vonulni. Már arra is megvan a stratégiám, hogyan tudom akár ágyban maradva is tovább végezni munkám nagy részét BlackBerry telefonom és laptopom segítségével.

Milyen szomorú, hogy ma olyan sok gyülekezet félreteszi az Apostolok cselekedetei 13. fejezetét, és nem küld ki hosszú távra misszionáriusokat! Még olyan jó gyülekezetek is, amelyeket

egyébként nagyra becsülök. Tisztában vagyok vele, milyen sok negatív történet kering misszionáriusokról (némelyik igaz is), és még jól ismert keresztény vezetők is téves nézetet alakítanak ki ezek alapján. Egy ember, akit szeretek, és akit Isten használt, szíváfájdító könyvet írt arról, hogy ne küldjünk több misszionáriust más kultúrákba, főleg amerikaiakat ne.

Ezek szerint, gondolom, Drenának és nekem sem lett volna szabad Indiába mennünk. Van egyáltalán fogalmuk az embereknek arról, hány millió és MILLIÓ ember jött (és jön ma is) Krisztushoz a kiküldött misszionáriusoknak köszönhetően? Van olyan hely, ahova már nem igazán kell küldeni misszionáriusokat, de van sok más ország, legalább negyven, ahol kétségbeejtő szükség lenne hosszú távú, a nyelvet megtanuló misszionáriusokra. Hiszek a sátorkészítőkben is, akiknek van egyéb munkájuk, de azt figyeltem meg, hogy a munka sokszor annyira felemészti őket (főleg, ha családjuk van), hogy nagyon kevés idő marad arra, hogy megosszák az evangéliumot és gyülekezetet plántáljanak. Minden egyes kivételnek külön örülünk.

Az OM-et tartják az egyik legnagyobb szervezetnek a rövidtávú misszió terén, de eredetileg nem ez volt a gondolatom. Mi első naptól fogva ÉLETRE SZÓLÓ misszionáriusokat kerestünk.

Mexikóban azonnal láttuk, aztán Európában még inkább, milyen csodálatos módon képes Isten használni a rövid távú missziót, amely globális jelenséggé nőtte ki magát, és százezreket hozott be a Királyságba. Persze, útközben sok hibát vétettünk, és igazán nagyon zűrös volt az egész.

Az egészből azt tanultuk meg, hogy a pénzt sokszor nehezebb előteremteni, mint az embereket. Hatalmas imameghallgatásokat éltünk át az anyagiakkal kapcsolatban, és az OM-et a Hit Missziós Mozgalom részének tartották, amelynek az előfutárai olyan emberek voltak tudtukon kívül, mint Hudson Taylor, C. T. Studd és sokan mások. Müller György, aki soha nem kért pénzt senkitől, a főleg árvák között végzett munkája egészét hitből, imádság által

végezte. Őt tekintik a Testvérgyülekezetek mozgalma alapítójának is (ez minden idők egyik legnagyobb és legzűrösebb mozgalma), amely már az ő életében is nagyon zűrösen alakult, amikor összeveszett egy másik alapítóval, J. N. Darbyval.

Saját személyes tanulmányom arra mutatott, hogy Müller György valójában korának kultúrájában fantasztikus adománygyűjtő volt, és én úgy döntöttem, hogy követem a példáját. Életem egyik legizgalmasabb és legösztönzőbb része az imádkozás és a pénzforrás előteremtése volt az OM és egyéb szolgálatok számára. Erről is könyvet tudnék írni, de tovább imádkozom azért, hogy még jobb dolgok történjenek. Az Újszövetségből egyértelműen láthatjuk, hogy az imádkozáson kívül a lehető legmagasabb fokú kommunikációra, nyíltságra, őszinteségre és tisztességre van szükségünk. Már említettünk néhány könyvet ebben a témában, de hadd hozzam fel a legfrissebbet, ami mostanában sokat segített nekem: *Gospel Patrons (Evangéliumi pártfogók*, Reclaimed Publishing, 2014), John Rinehart tollából. Ebben a szerző elmondja meglátását azzal kapcsolatban, hogyan játszottak sokszor kulcsfontosságú szerepet a pénzszerzés adottságával és képességével rendelkező üzletemberek abban, amit Isten más, felkent és ajándékokkal rendelkező embereken keresztül végzett.

Ha nem derült ki a könyvből a rejtély, irgalom, zúrológia (és kegyelem) üzenete, akkor kudarcot vallottam. Lehet, hogy van olyan is az olvasók között, aki még nem fogadta el Isten ajándékát, az üdvösséget. Ha eddig még nem hitted el, hogy az Úr Jézus a te bűneidért halt meg, ezt most meg kell tenned.

Van olyan is, aki már megtapasztalta az újjászületést és a kegyelmet, de nem bocsátott meg saját magának. Ez folyamatos zavart és bonyodalmat okoz az életében és szolgálatában. Tanúi voltunk nemcsak annak, hogy Isten munkálkodik a zűrös helyzetekben, amelyek ugyanakkor elszoromítják, de munkálkodik a zűrös emberekben is. HASZNÁLNI AKAR TÉGED, akárhány küzdelmed vagy bukásod volt is az életed során. A bűnöd és

ostobaságod következtében talán sántítasz, de a lényeg, hogy még mindig jársz. Az is előfordulhat, hogy Isten azt akarja, hogy eljuss a világ egy olyan részére, amit soha nem gondoltál volna. Megtennéd, hogy legalább imádkozol ezért?

Az is lehet, hogy van olyan olvasóm, aki nem igazán bocsátott meg másoknak, különösen azoknak, akik megbántották, csalódást okoztak neki, vagy akár el is árulták. A fejében talán meg is bocsátott, de a gyakorlati valóságban még nem. Lehet, hogy folytatódik a küszködés, de ezt a lépést meg kell tenni.

Ha Isten szólt hozzád abból, amit elmondtam, szeretném, ha átgondolnál néhány gyakorlati lépést, hogy ez az üzenet eljuthasson a fejedtől a szívedig vagy a lábadig:

1. Döntsd el, hogy pozitívabb és derűlátóbb leszel, és ezt azzal kezded, hogy beszélsz róla másoknak, milyen csodálatos módon munkálkodik Isten helyi szinten és világszerte!
2. Kapcsolódj be legalább egy imacsoportba, ahol főként a nemzetekre és az eléretlen népcsoportokra összpontosítotok! Remélhetőleg részt veszel a saját helyi gyülekezeted imaóráin, de szeretnélek biztatni, hogy legalább még egy másik csoporthoz is csatlakozz! Vagy esetleg el is indíthatnál egyet!
3. Kezdj osztogatni olyan könyveket és DVD-ket (vagy legalább honlapok címét), amelyek segítettek neked, és szentírási részleteket vagy keresztény DVD-ket azoknak az ismerősöknek (és ismeretleneknek), akik még nem ismerik az Urat!
4. A lehető leghamarabb vedd részt egy rövid távú missziós úton! Igyekezz olyan szolgálatot választani, ahol megoszthatod a hitedet, és emberekkel foglalkozhatsz! Próbálj szegények között munkálkodni, és olyan helyzetben élni, amely kihívást jelent!

5. Igyekezz többet tenni azért, hogy megismerkedj más kultúrákból való emberekkel a környékeden! Kezdj el tanulni legalább egy idegen nyelvet! Ha már beszélsz egy másik nyelven (én gimnazista koromban kezdtem spanyolul tanulni), akkor dönts el, hogy még folyékonyabban megtanulod! Amint lehet, menj olyan emberek közé, akiknek ez az anyanyelve! Szándékosan válaszd a nehezebbnek tűnő utat!
6. Tanuld meg eredményesebben kihasználni az idődet! Legyen a jelszavad az, hogy kevesebbet nézni, többet tenni! Vigyázz a televízió, a játékok és a vég nélküli fecserészs csapdájával! Nyilván mindennek megvan a helye, még sokkal többnek is (bizony, még az élvezetes dolgoknak is), de csak egészen kevés időt fordíts rájuk! Persze, ha gyermekeid és unokáid vannak, akkor többre van szükség az ilyesimből. Az olyan barátokkal, akik nem hívők, szintén kerülni kell azt a látszatot, hogy idegbetegek, szélsőségesek vagy görcsösek vagyunk. Jusson eszedbe, mit mond Pál az 1Korinthus 9,22-ben: „Az erőtlenneknek erőtlenné lettem, hogy megnyerjem az erőtlenekeket: mindenkinek mindenné lettem, hogy mindenképpen megmentsek némelyeket.”
7. Fontold meg a bibliaiskolai tanulás lehetőségét! Akár esti tagozaton vagy távoktatásban is végezheted. Több mint ötvenhárom éve kapcsolatban állunk a Capernwray Fellowship nevű közösséggel, akik rövidtávú bibliaiskolákat tartanak a világ különböző részein. Akár így, akár úgy, mindenképpen több időt kell töltened Isten Igéjével! Különösen arra biztatok mindenkit, hogy tanuljon meg kívülről igeverseket! Nekem ez segített átformálni az életemet már a megtérésem előtt. Bizony, ahhoz, hogy a cserkészkitüntetést megkapjam, igeverseket kellett megtanulnom. A Római levél nyolcadik fejezetét tanultam meg. Hű, éppen a minap láttam egy fényképet arról a díjátadóról!

8. Dönts el, és kezd el gyakorolni, hogy mindennap egyre hálásabb leszel! Kaptál mostanában valakitől valamit? Akár egy könyvet, egy csésze teát vagy egy fuvar az állomásig? Megköszönted? Van egy barátom, aki mintha túl sokszor mondana köszönetet mindenért. De lehet, hogy ő az egyetlen ilyen ember? Rengeteg könyvet elajándékozom. A legtöbben meg sem köszönik, kivéve, ha személyesen nyújtom át nekik, de akkor is általában csak a kötelező, gépies köszönöm hangzik el, viszont kész csoda, ha később akár csak egy rövidke köszönőlevelet kapok. Hálás vagyok Jézusnak, hogy megbocsátott nekem azért, amikor nem voltam hálás, vagy nem köszöntem meg kellőképpen, szeretettel az embereknek, amit kaptam tőlük.
9. Dolgozz keményebben azon, hogy eleget aludj, megfelelően táplálkozz és eleget tornázz! Én egész életemben gyakoroltam ezeket, és szívből tudom ajánlani. Az Újszövetség egyik legerőteljesebb igeszakaszának tartom az 1Korinthus 9,24–27-et:

Nem tudjátok-e, hogy akik versenypályán futnak, mindnyájan futnak ugyan, de csak egy nyeri el a versenydíjat? Úgy fussatok, hogy elnyerjétek. Aki pedig versenyben vesz részt, mindenben önmegtartóztató: azok azért, hogy elhervadó koszorút nyerjenek, mi pedig azért, hogy hervadhatatlant. Én tehát úgy futok, mint aki előtt nem bizonytalan a cél, úgy öklözök, mint aki nem a levegőbe vág, hanem megsanyargatom és engedelmessé teszem a testemet, hogy amíg másoknak prédikálok, magam ne legyek alkalmatlanná a küzdelemre.

10. Dönts el, hogy több emberrel tartod a kapcsolatot, és amikor csak tudsz, imádkozz is értük! Használj különböző módszereket, de ne feledd, hogy a személyes találkozás egy kávé, tea vagy

víz mellett a legjobb módszer! Ami talán még ennél is jobb, ha együtt szolgáltok mások felé szeretettel. Nagyon szeretem az e-mailt és a Facebookot, de azt vettem észre, hogy telefonon már sokkal kevesebben hívnak, és rájöttem, mennyire különleges, ha hallhatjuk valakinek a hangját. Dicsőség az Úrnak a Skype-ért és más, hasonló beszélgetési formákért! Fontos, hogy jó adag megbocsátást vegyítsünk mindebbe, mert az emberek cserben hagyhatnak, vagy érezhetsz elutasítást az egészben. Nagy hiba, ha nem kezdeményezünk. Sok olyan emberrel tartom a kapcsolatot, akiknek pénzre van szükségük, és van egy alapítványom az ilyen emberek számára (a Különleges projektek). De tudod, hogy sokan miért nem kapnak soha pénzt? Mert SOHA NEM kérnek. Egyébként vannak fantasztikus könyvek a pénzszerzésről is, amelyek áldásomra voltak, különösen Myles Wilson *Funding the Family Business (A családi vállalkozás finanszírozása, Stewardship, 2006)* című könyve, vagy a *Friend Raising (Baráti gyűjtés, YWAM, 2012)* Betty Barnett-től.

11. Próbálj valamiféle mentorálást vagy számonkérhetőséget kialakítani, még akkor is, ha rendszertelen és nem tökéletes! Ha házas vagy, mindenképpen tölts elegendő időt a pároddal és a családdal! Nehogy azt gondold, hogy ez könnyű! Drenának és nekem egész életünkben kifejezetten küzdelmet jelentett főleg az, hogy együtt imádkozzunk. És ne feledd: ha komoly küzdelmeid vannak a kéjvággal vagy pornográfiával, akkor TÉNYLEG segítséget kell kérned!

Ha elolvastad ezt a könyvet, nagyon örülnék egy e-mailnek, amelyben elmondanád, mit végzett el Isten az életedben. Sokat segítene az is, ha jeleznéd, olvastad-e valamelyik másik könyvemet. Alig tudom elhinni, hogy már több mint egymillió példány van belőlük a világon, mintegy ötven nyelven. Dicsőség érte az Úrnak!

Számomra hosszú maratoni futás volt ennek a könyvnek a megírása, de már látom a célszalagot, és hálás vagyok az összes fentről jövő SEGÍTSÉGÉRT, amelyet útközben kaptam. Hálás vagyok Istennek minden csodálatos gyermekéért, aki hatással volt az életemre az elmúlt ötvenhét év során, és szeretném hálával, imádattal megalázni magam az Úr előtt.

ELOLVASÁSRA AJÁNLOTT MŰVEK

(A magyarul is megjelent könyveket kiemeltük.)

Alexander Strauch, If You Bite and Devour One Another (Lewis and Roth, 2011) Magyarul is megjelent: Ha egymást marjátok és faljátok, vigyázzatok... – (Evangéliumi Kiadó, 2013)

Alexander Strauch, *Leading with Love* (Lewis and Roth, 2006)

Andrew Murray, *Humility* (CreateSpace, 2012)

Betty Barnett, *Friend Raising* (YWAM, 2012)

Billy Graham, *Freedom From The Seven Deadly Sins* (Zondervan, 1963)

Billy Graham, *Peace with God* (Thomas Nelson, 2000) Magyarul is megjelent: Billy Graham: Békesség Istennel (Magyarországi Szabadegyházak Tanácsa, 1985)

Billy Graham, *The Secret of Happiness* (Thomas Nelson, 2002) Magyarul is megjelent: Billy Graham: A boldogság titka (Harmat, 2012)

Brennan Manning, *The Ragamuffin Gospel* (Multnomah, 2005)

Charles Swindoll, *The Grace Awakening* (Thomas Nelson, 2006)

Chris Wright (ed.), John Stott: *A Portrait by His Friends* (IVP, 2011)

Chua Wee Hian, *Learning to Lead* (Authentic India, 2010)

David Platt, *Radical* (Random House, 2010)

Debbie Meroff, *Psalms from the Sea* (Amazon, 2012)

Elaine Rhoton, *The Doulos Story* (BookRix, 2014)

Elaine Rhoton, *The Logos Story* (Paternoster, 1992)

Elisabeth Elliot, Through Gates of Splendour (Authentic Media, 2005) Magyarul is megjelent: Elisabeth Elliot: A dicsőség kapuján át (Jó Hír)

Gary Witherall, *Total Abandon* (Tyndale House, 2005)

Gordon MacDonald, *Ordering Your Private World* (Thomas Nelson, 2012)

Gordon MacDonald, *Rebuilding Your Broken World* (Thomas Nelson, 2004)

Hanna Zack Miley, *A Garland from Ashes* (Outskirts, 2013)

Hoise Birks, *A New Man* (H B Publishing, 2012)

Ian Randall, *Spiritual Revolution* (Authentic Media, 2008)

J. David Lundy, *Servant Leadership for Slow Learners* (Paternoster, 2002)

J. Oswald Sanders, *Spiritual Leadership* (Moody, 2007) Magyarul is megjelent: J. Oswald Sanders: *Lelki vezetés* (KIA, 2012)

John Rinehart, *Gospel Patrons* (Reclaimed Publishing, 2014)

John Stott, *Basic Christianity* (IVP, 2012) Magyarul is megjelent: John Stott: *Hinni Jézusban* (Harmat, 2003)

Joseph D'Souza, *Dalit Freedom: Now and Forever* (Dalit Freedom Network, 2005)

Myles Wilson, *Funding the Family Business* (Stewardship, 2006)

Noah (film), directed by Darren Aronofsky (2014)

Norman Vincent Peale, *The Tough Minded Optimist* (Touchstone, 2003)

Oswald Smith, *The Passion for Souls* (Welch, 1986)

Patrick Dixon, *AIDS Action* (Bookprint Creative, 2010)

Peter Greig, *God on Mute* (Regal, 2007)

Peter Haas, *Pharisectomy: How to Joyfully Remove Your Inner Pharisee and Other Religiously Transmitted Diseases* (Influence Resources, 2012)

Philip Yancey, *Disappointment with God* (Zondervan, 2009) Magyarul is megjelent: Philip Yancey: *Csalódás Istenben* (KIA, 2009)

Philip Yancey, What's So Amazing About Grace? (Zondervan, 2002) Magyarul is megjelent: Philip Yancey: Meghökkentő kegyelem (Harmat, 2014)

Quo Vadis (film), directed by Mervyn LeRoy (1951)

R.T. Kendall, *Holy Fire* (Charisma House, 2014)

R.T. Kendall, *Total Forgiveness* (Hodder & Stoughton, 2010)

Randy Alcorn, *The Grace and Truth Paradox* (Multnomah, 2003)

Randy Alcorn, *Why Pro-Life?: Caring for the Unborn and Their Mothers* (Hendrickson, 2012)

Rodney Hui and George Simpson, *Logos HOPE* (BookRix, 2014)

Ron Dunn, *When Heaven is Silent* (Paternoster, 1994)

Roy Hession, *The Calvary Road* (CLC, 1980)

Theodore Epp, *Love is the Answer* (Back to the Bible, 1960)

Tom Hovestol, *Extreme Righteousness* (Moody, 1997)

Viv Thomas, *Second Choice* (Paternoster, 2000)

William MacDonald, True Discipleship (Gospel Folio, 2003) Magyarul is megjelent: William MacDonald: Az igazi tanítványság (Evangeliumi Kiadó)

GEORGE VERWER MŰVEI

Hivatkozási sorrendben:

Hunger for Reality (Authentic Lifestyle, 1996) – eredetileg
Come! Live! Die!

Drops from a Leaking Tap (Authentic Media, 2011)

Out of the Comfort Zone (Bethany House, 2000) – két fejezete
(,Grace' és ,Leadership') eredetileg a '*Grace Awakened Leadership*' című füzetben jelent meg.

The Revolution of Love (Authentic Media, 2008)

Book by Book: Proverbs DVD (Biblical Frameworks, 2015)

Book by Book: Proverbs Study Guide, written by Paul Blackham
(Biblical Frameworks, 2015)

George – for real DVD (CWR, 2015)

Literature Evangelism (Authentic Lifestyle, republished in 2003)
– George's first book

**No Turning Back (Paternoster, 2008) – Magyarul is
megjelent: Nincs visszaút (OM, 1999)**

A szerző könyvében többször megjegyzi: „Ha írsz nekem egy e-mailt, ajándékba elküldöm neked ezeket a műveket.” Szaván foghatja bárki a szerzőt, és írhat neki angolul a következő e-mail címen: george.verwer@om.org.

Ha az Olvasó szeretne George Werwertől vagy más szerzőktől magyar nyelvű evangéliumi könyveket, vegye fel a kapcsolatot az OM magyarországi képviselőjével:

OM Magyarország
Onézimusz Alapítvány
2030 Érd, Gyula u. 64.
info.hu@om.org

Tartalom

Ajánlás	5
Köszönetnyilvánítás	6
Előszó	7
Bevezetés	10
Zúrológia	13
Tűzoltókészülékek, könyvek és Példabeszédek	20
Egység a sokféleségben	30
Ellentmondás, bonyolultság, rejtély és zúrológia	35
A Gyülekezet, a misszió és Hollywood	44
Muszáj ennyire dogmatikusnak lennünk?	49
Szerelem, házasság, pénz és sok irgalom.	54
A hibának ára van	65
Milyen vezetőket használ Isten?	73
Imádat, séta és ámulat	79
Ha nem akarsz megsérülni, ne rögbizz!	86
Zúgolódók, panaszkodók, akadályozók és negatív gondolkodók.	90
Evangélium-hirdetés és társadalmi felelősségvállalás	96

Soha nem változó teher és látás.	103
És most merre tovább?.	108
Elolvasásra ajánlott művek	117
George Verwer művei.	121

„Az élet időnként olyan zűrösnek tűnik a számomra, talán ezért is tanítom a »zűrológiát« – hogy Isten az Ő irgalmából rejtélyes módon sokszor nagy dolgokat tesz a zűr kellős közepén.”

Eddigi leginkább életrajzi könyvében George Verwer kedvelt őszinteségét és üdítő realizmusát gyakorolja; mesél saját személyes kudarcairól, és megvizsgálja, hogyan munkálkodik Isten a zűrös helyzetekben.

Utazzunk együtt a hit nagy emberével, aki elmagyarázza, hogy noha gyengeségek és hibák rejlenek mindenben, amit csak megérintünk, Isten a mi elesettségünket és ember voltunkat felhasználva munkálkodik! George azt tartja a legfőbb rejtélynek, hogyan visz véghez Isten csodálatos dolgokat mindebben.

„George Verwer a legjobb formáját hozza ebben a könyvben! Mindegyik fejezet önállóan is olvasható, és mindegyikben felbecsülhetetlen értékű igazság-gyöngyöket találhatunk. Azt hiszem, nem telik bele sok idő, és bekerül az általános szóhasználatba a »zűrológia« szó.”

Peter Maiden

(a Keswick Convention volt igazgatója,

George Verwer alapította az Operation Mobilisation (OM) missziós szervezetet csaknem hatvan évvel ezelőtt, és 46 éven át ő volt a szervezet nemzetközi igazgatója. Feleségével, Drenával együtt a mai napig teljes időben részt vesz a mozgalom munkájában a *Különleges projektek* szolgálat igazgatójaként.

ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΣ

παρακλητος

OM
EAST
EurAsia Support Team

